

இராம கீதை

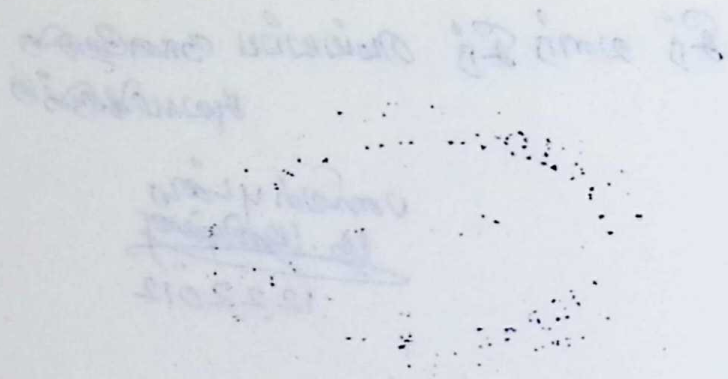

A.No. 15600

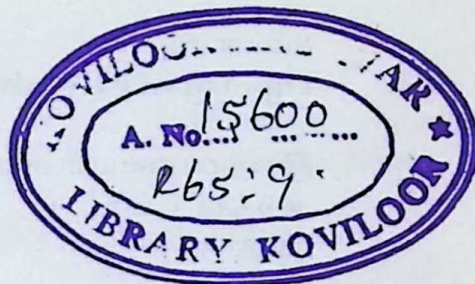
R65:9

கம்பன் அடிகூடி பழ. பழனியப்பன்

இராஜபாளையம் கம்பன் கழக அறக்கட்டளை வெளியீடு

இராமகீதை

கம்பன் அடிகுடி
பழ. பழனியப்பன்

இராஜபாளையம் கம்பன் கழக அறக்கட்டளை

12, தாண்டல் கந்தசாமி ராஜா தெரு,

இராஜபாளையம் - 626 117.

தமிழ்நாடு - இந்தியா.

தொலைப்பேசி : (04563) 231592.

தூலைப் பற்றி

- நூலின் பெயர் : இராமகீதை
- நூலாசிரியர் : கம்பன் அடிகுடி
பழ. பழனியப்பன்
- பதிப்புரிமை : இராஜபாளையம் கம்பன் கழக
அறக்கட்டளை,
இராஜபாளையம்
- முதல் பதிப்பு : நவம்பர் 2009
- விலை : ரூ. 100/-
- கிடைக்குமிடம் : என்.எஸ். முத்து கிருஷ்ணராஜா
செயலர், இராஜபாளையம் கம்பன் கழக
அறக்கட்டளை.
12, தாண்டல் கந்தசாமிராஜா தெரு,
இராஜபாளையம் - 626 117.
தொலைப்பேசி : [04563] 23 1592.
- அச்சு : நவீன் மினி ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்,
5, தாண்டல் கந்தசாமிராஜா தெரு,
இராஜபாளையம் - 626 117.
- நூலின் அளவு : 1x 8 டெம்மி
- பக்கங்கள் : 144 + XIV
- பயன்படுத்திய தாள் : 18.6 மேப் லித்தோ

என்றும் வாழ்க

மங்கையொரு கூறுடையான்,
வலமார்பில் திருவுடையான்,
வாணிகேள்வன்,

தங்களருள் நனி சுரக்க,
தண்டமிழ்த்தாய் கடைக்கணிக்க,
சான்றோர் வாழ்த்த,

பங்கயத்தாய் அருளிராச,
பாளையத்தில் பைந்தமிழ்சீர்,
பரப்புதற்கு,

இங்கின்று மலர்கின்ற,
எழிற்கம்பன் கழகமிது,
என்றும் வாழ்க!

கம்பன் அடிப்பொடி,
செயலான்,
கம்பன் கழகம்,
காரைக்குடி.
25.10.1980

வாழ்க இனிது

பண்புமிகும் ராஜபாளையம் மேவுபுகழ்
கண்போன்ற கம்பன் கழகமது-வின் பரவு
நன்றுபுரி கோதண்டராமன் திருவருளால்
என்று மிக வாழ்க இனிது.

அன்பன்,
கிருபானந்தவாரி
16.12.90

வாழ்த்து

ஈடும் இணையும் அற்ற ஒரு
 இறும்பு தெய்தும் கானியமாம்
 பீடும் பெருமை கொண்டதிரு
 பென்னம் பெரிய கம்பனவன்
 நாடும் உலகும் போற்றிடவே
 நல்கிச் சிறந்தான்: வையத்தின்
 ஏடு காட்டாச் சிந்தனைகள்
 எவற்றுக் கும்மேல் சிறந்ததுவாம்!

அந்தக் கம்பன் கழகங்கள்
 அணைபோல் ஆங்காங்குள்ளனவாம்
 முந்து ராஜ பாளையத்தில்
 முத்து கிருஷ்ண ராஜாவாம்
 உந்து மாரி முத்துடனே
 ஓங்கி வளர்தல் காண்டோறும்
 சிந்தை மகிழ்ந்து வாழ்த்துகிறேன்
 கம்பன் கழகம் சீர்சிறப்பை!

அன்பன்,
 இராமானுதாசன்,
 (எஸ். ஜெகதீசகன் எம்.ஏ., எம்.பி.,)
 6.5.2003

இராமகீதை வழி நடந்து
மேன்மை பெற்ற
'நாயக' அடியார்

நடையின் நின்றுயர் நாயகன்

(இராமாவதாரம் 4 / 11)

யத்ய தாசரதி ச்ரேஷ்ட்ட: தத்ததேவேதரோஜன: |
ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்ததனுவர்த்ததே ||

(பகவத் கீதை 3 : 21)

'எவர்கள் செய்வதை
மற்றவர்கள் செய்கிறார்களோ,

எவர்களின் வழிகாட்டலை
உலகம் பின்பற்றுகிறதோ

அவர்களே மேன்மக்கள்'

என்ற பகவத்கீதை வழி நடந்த
மேன் மகன்.

மு.மு. இஸ்மாயீல்
இணையடிகளுக்கு

முன்னுரை

தியாகத்திலே, கதர் யாகத்திலே, நேர்மையென்னும் யோகத்திலே சிறந்து விளங்கியவரும், பல்வேறு உயர் பதவிகளை வகித்தவரும் ஆகிய திரு. பி.எஸ். குமாரசாமி ராஜா அவர்களையும், ஆலைகள் வைத்தும், கல்விச் சாலைகள் வைத்தும் ஊரின் பெயர் விளங்கி ஒளிர நிறுத்திய திரு. பி.ஏ.சி. ராமசாமி ராஜா அவர்களையும் உலகினுக்குத்தந்த பெருமையுடையது இராஜபாளையம்.

இந்த நகரத்தின் எழிற் பதாகைகள், எத்திசையும் புகழ் மணக்கும் மாம்பழங்களும் இங்குள்ள சிறந்த இலக்கிய அமைப்புகளும் ஆகும்.

முப்பது ஆண்டுகளாகக் கம்பன் புகழ்பாடிக் கன்னித் தமிழ் வளர்த்து, அரும்பணி ஆற்றிவரும் கம்பன் கழகம் 'அவை'களுள் ஒன்று.

கோவைத் தொழிலதிபரும் அறநெறிச் செம்மலும் ஆகிய அமரர் ஜி.கே. சுந்தரம் அவர்கள் தலைமையில், தியாகச் செம்மல் அமரர். கம்பனடிப்பொடி, திரு. சா. கணேசன் அவர்கள் 25.10.1980 இல் இராஜபாளையம் கம்பன் கழகத்தைத் தொடக்கி வைத்தார்கள்.

கம்பனைக் கற்றுத் துறைபோய அறிஞர்களை அழைத்துச் செவி நுகர் கனிகளை வழங்கிடச் செய்கிறது இராஜபாளையம் கம்பன் கழகம். அன்றியும், கண்வழி நுழைந்து மனத்தினில் நிறைந்து என்றென்றும் சிந்தனை துளிக்கும் தேனடைகளென நூல் வெளியிடுவதையும் இது தனது கடமையாய்க் கொண்டுள்ளது.

'கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்' (1981), 'இராமனைத் தரிசிப்போம்' (1982), 'சீதையை வணங்குவோம்' (1990), 'அனுமனைப் போற்றுவோம்' (1994), 'தம்பியர் அறுவர்' (1998), 'அரசியர் அறுவர்' (2000), 'கம்பனில் வாழ்வியல் நெறிகள்' (2002), 'இராவணனைச் சந்திப்போம்' (2003) கம்பர் கவி இன்பம் (2004), இராமனைத் தரிசிப்போம் (2005) - இரண்டாம் பதிப்பு; கம்பனும் நாமும் (2006), கம்பன் நம் சத்குரு (2007), கம்ப நாடகக் காட்சிகள் (2008) ஆகியவை இக்கழகம் தந்துள்ள ஆய்வுப் பேழைகள்.

இவ்வாண்டு கம்பன் அடிசூடி திரு. பழ. பழனியப்பன் எழுதியுள்ள ‘இராம கீதை’ எனும் நூலை வெளியிடுவதில் பெருமை கொள்கிறது. தமது பேச்சின் வன்மையாலும் எழுத்தின் தன்மையாலும் தமிழகத்தை ஈர்த்து ஆட்கொண்ட அறிஞர் இவர்.

உலகில் முதன் முதலில் காரைக்குடியில் கம்பன் கழகம் நிறுவிய கம்பன் அடிப்பொடி சா. கணேசன் அவர்களால் ஆட்கொள்ளப்பெற்று, கம்பன் அடிசூடிய செந்தமிழ்ச் செல்வர் திரு. பழ. பழனியப்பன் காரைக்குடிக் கம்பன் கழகச் செயலாளராகப் பணி செய்பவர். குருநாதர் வழியில் கம்பன் விழாவைக் கொண்டாடி மகிழ்வதோடு, இளந்தலைமுறைப் பேச்சாளர்களையும் இனங் கண்டு, நாளைய அறிஞர்களை உருவாக்கும் தமிழ் ஆர்வலர். அவர்கள் எழுதிய “இராமகீதை” இவ்வாண்டு மலர்கிறது.

இந்நூலினை மதுரையின் அட்சய பாத்திரம் பேரருட்செல்வர் சங்கர சீத்தாராமன் அவர்கள் வெளியிட புதுவையின் அட்சய பாத்திரம் அருட்செல்வர் வி.பி. சிவக்கொழுந்து பெற்றுக் கொள்வதில் பெருமிதம் கொள்கிறோம்.

இந்நூலின் அச்சப்படுகளைத் திருத்தி உதவிய மதுரைத் தமிழாசிரியர் புலவர் திரு. கி. வேலாயுதன் அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றியுரியது.

கம்பன் விழாக்களை காந்திகலை மன்றம் ராமராஜா மண்டபத்தில் நடத்த 30 ஆண்டுகளாய் அனுமதி வழங்கிய மாணேஜிங் டிரஸ்டி, குருபக்தமணி திரு. பி.ஆர். ராமசுப்பிரமணிய ராஜா அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி உரித்தாகுக.

இந்நூலைக் குறுகிய காலத்தில் உயரிய முறையில் அச்சிட்டு உதவிய இராஜபாளையம் நவீன் மினி ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ் திரு எம். கார்த்திகேயன் அவர்களுக்கு இராஜபாளையம் கம்பன் கழகம் தனது நன்றியைத் தெரிவிக்கிறது.

தங்களன்புள்ள,

தலைவர்	- எம்.ஏ. சுப்பிரமணிய ராஜா
பொருளாளர்	- பி.ஆர். விஜயராகவ ராஜா
செயலாளர்	- என்.எஸ். முத்துகிருஷ்ண ராஜா

இராஜபாளையம் கம்பன் கழக அறக்கட்டளை

இதோ உங்களுக்காக இராம கீதை...!

அன்றொரு நாள், ஏறக்குறைய இருபத்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன், இராமேசுவரம் விரைவுப் புகைவண்டியில் சென்னையிலிருந்து காரைக்குடிக்குப் பயணம் செய்தேன். இரண்டாம் வகுப்பு (அன்று அது மூன்றாம் வகுப்பு) மூன்றடுக்கு தூங்கும் வசதிப் பெட்டியில் எனக்குக் கீழ்ப்படுக்கை. மூன்றாவது மேல்தளத்தில் அந்தக் கோடசுவரர் காலை முடக்கிக் கொண்டு படுத்திருந்தார். அவரை நன்கு அறிந்திருந்ததால் அவர் வயது, தகுதி கருதி அவரை என் படுக்கையை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டினேன்.

தமக்கே உரிய சிறுமுறுவலுடன் மறுத்து விட்டார். தனத்தால் அவர் Millionaire என்றாலும், மனத்தால் அவர் ஒரு Billionaire; ஆம். அந்தக் கோடசுவரர் எப்போதும் அரைக்கைக் கதர் சட்டையும், நான்கு முழம் கதர் வேட்டியுமே அணிவார். கைக்குட்டை கூட கதரில் தான்! பெரும் எழுத்தாளர்; சிறுகதை நாவலாசிரியர். அன்றே ஆசியாவிலேயே நான்கு லட்சம் இலக்கைத் தாண்டிய தமிழ் இதழின் ஆசிரியர். வழக்காடப் படித்தவர் எழுத்தாடப் பழகி விட்டவர். யாரைச் சொல்கிறேன் என்று தெரிகிறதா? ஆம்; குமுதம் ஆசிரியர் எஸ்.ஏ.பி. அண்ணாமலை அவர்கள்தாம் அன்று என்னுடன் பயணித்தவர்.

காலையில் திருச்சிராப்பள்ளி சந்திப்பிலிருந்து சின்மயானந்தரின் கீதையைப் படித்துக் கொண்டு வந்தார். அதிகம் பேசுபவரல்லர் அவர். நான் அந்த நூலின் அட்டையையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்த அவர் அதை என்னிடம் நீட்டி, 'படியேன்' என்றார். மிகவும் நாணயமாக(!) கீதை படிக்கும் வயதும் பக்குவமும் எனக்கு இல்லை என்றேன். அப்போது அவர் சொன்னார்: "கீதையைப் படிக்க வயதோ, பக்குவமோ வேண்டாம்; மனசு தான் வேண்டும். இராமாயணம் படிக்கிறாய்; கம்பன் விழா நடத்துகிறாய்; இராமாயணமும் கீதையும் ஒரே நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள் தாம். படித்தால் நீயே தெரிந்து கொள்ளுவாய். ஒன்று நடந்து காட்டியது; மற்றது சொல்லிக் காட்டியது.

கீதையை அப்படியாக எனக்கு முதன் முதலில் அறிமுகம் செய்த புண்ணியவானை நன்றியுடன் இப்போது நினைக்கிறேன். கடைசி வரை கதரையும் காந்தியையும், அவரைப் போலவே மக்களோடு மக்களாய் இரண்டாம் வகுப்பில் பயணிப்பதையும் கடைப்பிடித்தொழுகிய கீதைவாதி! பிற்காலத்தில் அவரால் சுவாமி சித்பவானந்தரின் கீதைப் பதிப்பையும், இராமகிருஷ்ண மடத்துப் பதிப்பையும் வாசிக்க நேர்ந்த போதெல்லாம், கம்பன் வெகு நேர்த்தியாய்க் கையாண்ட கீதைப்பகுதிகளை அசைபோடும் போதெல்லாம் என்றாவது ஒருநாள், கல்வியில் பெரிய கம்பனின் கீதாஞானத்தை நமக்குத் தெரிந்த வரை எழுத்தில் வடிக்க வேண்டுமெனப் பலமுறை எண்ணியதுண்டு.

அதற்கு ஒரு சரியான வாய்ப்பை இராஜபாளையம் கம்பன் கழகம் வழங்கியதும் மகிழ்ச்சியால் மனம் கூத்தாடியது. கம்பன் கழகத்தார் திரு. எம்.ஏ. சுப்பிரமணிய ராஜா (தலைவர்), திரு. பி.ஆர். விஜயராகவ ராஜா (பொருளாளர்) ஆகியோருக்கும், அதனைப் பெற்ற பிள்ளையைப் போலப் பேணிக்காத்து வளர்த்து வரும் செயல் ஆண்டவர் (செயலை ஆள்பவர் ஆண்டவர் தானே) உயர்திரு. என்.எஸ். முத்துகிருஷ்ண ராஜா அவர்களுக்கும் நன்றியை எழுதிக் காட்ட முடியாது; மனமலர் கொண்டு வாழ்த்துகிறேன்; வணங்குகிறேன்.

அணிந்துரை நல்கிய சகோதரர் புதுச்சேரிப் பல்கலைக் கழக கம்பன் இருக்கை முதற் பேராசிரியர் முனைவர் தெ. ஞானசுந்தரம் அவர்களுக்குப் பெருந்தகை பணிவான வணக்கங்கள்.

கம்பனுக்கு இணை யார்? வேறு யாராக இருக்க முடியும்? கம்பனே தான்! அனுமனைச் சொன்னது போலவே, கம்பன் கல்லாத கலையும் வேதக்கடலுமே இல்லை! அக்கடலில் ஒரு துளியான கீதாம்ருதத்தைக் கம்பன் கண் கொண்டு இராமன் வாயிலாகக் காட்ட முயல்வதே இராமகீதை. கீதை, எளிதாக நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்று வாழ்முயலும் நமக்கு, 'இல்லை இல்லை' கீதையின் வாழ்முதலான மாதிரிப்படிவமே இராமன் என்று நினைவூட்டிக் கொள்ளவே இம்முயற்சி!

'சரணம்'
சென்னை 40

உங்கள்
பழ. பழனியப்பன்
நூலாசிரியன்

அணிந்துரை

முனைவர் தெ. ஞானசுந்தரம்

பேராசிரியர் (கம்பன் இருக்கை),

புதுவைப் பல்கலைக் கழகம்,

புதுவை - 14.

அமரர் 'கம்பன்டிப்பொடி' சா. கணேசனாரின் கம்பக்கழனியில் தன்னிகரின்றி ஒங்கி தழைத்து விளைந்த உயர்ந்த சாலி நெற்கதிர் நண்பர் திரு. பழ. பழனியப்பன். அவர் முளைக்கும் போதே மணத்தோடு முளைக்கும் திருத்துழாய் போலப் பிள்ளைப்பருவத்திலிருந்தே கம்பக்காதலோடு வளர்ந்தவர்.

அவர் கம்பரை வழிபடும் தமிழறிஞர் பலரோடும் கலந்து பழகியவர். கம்பத்தொண்டர்தம் தொண்டர். அவர்தம் உரைகளைக் கேட்டும் எழுத்துக்களைப் பயின்றும் உரம்பெற்றவர். இயல்பாகவே கற்பனை வீச்சும் கவிதை நெஞ்சமும் கொண்டவர். படைப்புக் கலையிலும் படைத்தவற்றைப் பரிமாறும் கலையிலும் வல்லவர்.

விழா அமைப்பாளராக இருந்து பல கம்பர் விழாக்களை நடத்தியவர். நடத்திக்கொண்டிருப்பவர். அவர் அமைக்கும் விழாக்களில் அமையும் பேச்சுத் தலைப்புகளே கற்பனைத்திறமும் கவிதைநயமும் மிக்கனவாய்த் தனித்தன்மையோடு அமைந்திருக்கும்.

இத்தகைய சிறப்புகளுக்குரியவர் எழுதியுள்ள நூலே இராமகீதை என்பது. இந்நூல் அவருடைய தகுதிகள் அனைத்தினையும் காட்டும் வகையில் அமைந்திருக்கிறது.

கம்பன் காப்பியத்தின் நீள அகலங்களைக் காட்டும் நூல்கள் பற்பல வந்துள்ளன. இப்பொழுது அதன் ஆழத்தைக் காட்டும் நூல்கள் தோன்றத் தொடங்கியுள்ளன. அத்தகைய நூல்களில் ஒன்றாக இதனைக் கொள்ளலாம். காப்பியத்தில் நீச்சலடிப்பதை விடுத்து முங்கிக்குளித்து முத்தெடுக்கும் முயற்சி வரவேற்கத்தக்கதாகும்.

நூலின் தலைப்பே கேட்டவுடன் ஒரு நொடி நின்று சிந்திக்கத் தூண்டுவது. “சிறந்த நூல்கள் பலவற்றினிடையே கீதை இடம்பெறுவதுண்டு. அதுபோல் கம்பராமாயணத்தில் எந்தக் கீதையும் அமையவில்லையே. இது - என்ன புதுக்கதையாக இருக்கிறது!” என்னும் எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்துத் திகைப்பூட்டுவது. நூலைப் படிக்கும் போது தான் உண்மை புரியும். ‘எவ்வளவு அருமையான தலைப்பு’ என்று வியக்கச் செய்யும்.

இராமன் தன் தாய் கைகேயி, தம்பி இலக்குவன், சேர்ந்த சகோதரர்களான குகன், சுக்ரீவன், வீடணன், பகைவர்களான வாலி, இராவணன் ஆகியோரோடு நிகழ்த்திய பேச்சுகளில் பொருள் பொதிந்த தொடர்கள் ஏழினைத் தேர்ந்தெடுத்து அத்தொகுப்பிற்கு நண்பர் பழ. பழனியப்பன் சூட்டியுள்ள மகுடமே இராமகீதை என்பதாகும். அவர் அவ்வேழு தொடர்களுக்கு நீள நினைத்து நெஞ்சில் நிற்கும் நெடிய விளக்கம் கண்டுள்ளார்.

தாம் எடுத்துக்காட்டியுள்ள தொடர்கள் கண்ணனின் அமுதமொழியை நிகர்த்தன என்பதனை அக்கண்ணன் அருளிய கீதையின் செய்யுள் சிலவற்றின் கருத்துகளோடு இணைத்து இழைத்துக் காட்டும் விரகு வியக்க வைக்கிறது. நூலாசிரியரின் பகவத் கீதை பயிற்சிக்கும் கம்பராமாயண முதிர்ச்சிக்கும் கட்டியங் கூறுகிறது. பரிவினில் தழீஇய தென்னில் பவித்திரம் என்பதோடு ‘பத்ரம் புஷ்பம்’ என்னும் கீதைச் செய்யுளைப் பொருத்திக் காட்டியுள்ள அழகு ‘சபாஷ்’ போட வைக்கிறது.

வான்மீகி ராமாயணத்தின் சில செய்யுட்களுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை என்னும் பெருந்தகை பேருரை கண்டுள்ளார். அவற்றை வைணவ உலகம் இராமாயண தனிச்சுலோக வியாக்கியானம் என்று கொண்டாடுகிறது. நாம் இந்த நூலினைக் கம்பராமாயணத் தனித்தொடர்ப் பேருரை என்று போற்றி மகிழலாம். மூச்சடக்கிக் கவிதையின் தரைக்குச் சென்று முத்துகளை வாரி வந்து நிரல்படக் கோத்து மாலையாக்கியுள்ளார்.

இராமன் கைகேயியிடம் காடு செல்வதாகச் சொன்ன போது அவள் வரம் பெற்றுத் தன்னை அனுப்புகிறாள் என்பது தெரியாது என்றும் இலக்குவன் சீற்றத்தைத் தணிவிக்க வந்த போது தான் அது

தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று எழுதியுள்ளது (ப. 64) ஆழ்ந்து நோக்கிக் காணும் திறத்திற்குச் சான்று.

எதனையும் தெளிவாகவும் நறுக்குத் தெறித்தாற்போலச் சுருக்கமாகவும் தெரிவிப்பது பழ. பழ.விற்குக் கைவந்த கனிந்த கலை. “மங்கையர்போல் வைத்த ஆசையால் வாலி மரணமடைந்தான். மைந்தன் மேல் வைத்த ஆசையை நிராசையாக்கிய மங்கையால் தசரதன் மரணமடைந்தான்” என்பதனைப் படித்தால் அது முக்காலும் உண்மை என்பது விளங்கும்.

கம்பரின் எண்ணவோட்டத்தின் நரம்பறிந்து மெய்ப்பொருள் காண்பது மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. ‘மன்னவன் பணியன்றாகின் நும்பணி மறுப்பெனோ?’ என்பதற்கு. “இது தந்தையின் கட்டளை அல்ல. தங்கள் கட்டளை என்றறிவேன். தங்கள் கட்டளை என்றாலும் தட்டாமற் செய்வேன்” என்று பொருள் காண்பவர்களை. “அப்படி எடுத்துக்கொண்டால் அது தாயின் நடவடிக்கையை இராமன் நம்பாமலுரைத்ததாகாதோ?” என்று வினாத்தொடுத்து மறுப்பது நயமாக மட்டுமல்லாமல் நேரிதாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

நூலாசிரியரின் நடை தென்றலும் சிறுதுளியும் போலத் தவழ்வது; வாசகரோடு நேரடியாகப் பேசும் நடை அந்த நடையில் கம்பரின் கவிதை கொஞ்சுகிறது. தமிழறிஞர் சிலரின் குரல் நயமாக ஒலிக்கிறது.

“தம்முனைக் கொல்ல மாற்றான் என வந்த துணைவனிடமும், இளையவற் கவித்த மோலி தனக்கும் கவிக்க வேண்டித் தஞ்சம் என்ற அகனமர் காதலனிடமும், சிறியன சிந்தியாத வரம்பில் ஆற்றல் கொண்ட வானர அரசிடமும், வாரணம் பொருத மார்பும் வரையினை எடுத்த தோளும் தார் அணி மௌலி பத்தும் உடையானிடமும் உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல் தெரிதர உயர் மொழிகளை உபதேசமாக மொழிந்தான்”. (ப. 20) என்னும் ஒரு தொடரில் தான் எத்தனை கம்பன் கவிதைச் சொற்றொடர்கள்! இதனைப் படிக்கும் போது நண்பர் பழ. பழ எழுதுகிறாரா அல்லது பாவீறு காட்டும்

நாவீறு படைத்த சொல்லின் செல்வர் சேதுப்பிள்ளைதான் அவர் கையைப் பிடித்து எழுதுவிக்கிறாரா என்னும் ஐயம் உண்டாகிறது.

“இசையை வேள்வியாக எம்.எஸ். அவர்கள் செய்தது இப்படித்தான். குறையொன்றுமில்லாத கோவிந்தனை மலையப்பா என்றழைத்தால் சாட்சாத் அந்த ஏழுமலையானே மலையிலிருந்து இறங்கி ஓடி வந்து கேட்பவர் உள்ளப் பள்ளங்களில் உட்கார்ந்திடும் ரஸவாத வித்தை நிகழ்வது இப்படித்தான்” (ப. 23) என்னும் தொடர்கள் ‘சில்க்’ ஜிப்பாவும் அங்கவஸ்திரமும் நெற்றியில் பெரிய குங்குமப்பொட்டுமாக மேடையில் அட்டகாசமாக நின்று கொண்டு தோள்கள் குலுங்கக் கையை ஆட்டியவாறு நீதிபதி மகராஜன் பேசுவது போன்ற தோற்றத்தை அளிக்கின்றன.

“ஒற்றுமையின் உயர்வைக் காட்டுமாப்போல தம்பி அரசாள்வது தானே அரசாட்சி செய்வது போலே என்பது பெற்றோர் சொல்லை ஏற்று நடப்பதை வெளிப்படுத்தும் வாசகம்” என்பது போல ‘எண்ணுமாப்போலே’ என்னும் சொற்றொடர் பயின்று வரும் இடங்களைப் படிக்கும் போது ‘வாகீச கலாநிதி’ கி.வா.ஜ. நூலினைப் படிக்கிறோமா என்னும் ஐயம் எழுகிறது. (ப. 20)

புதுமை நோக்கும், பொருள்நலமும் மொழிநயமும் நிறைந்த இந்த நூல் கம்பராமாயண ஆராய்ச்சியுலகத்திற்குக் கிடைத்த நல்ல புதிய வரவு. இதனை உருவாக்கித் தந்த நண்பர் பழ. பழ.விற்கும் வெளியிட்டு மகிழும் இராஜபாளையம் கம்பன் கழக அறக்கட்டளைக்கும் என் உளமார்ந்த பாராட்டுதல்கள். இந்நூலினைக் கம்பர் அன்பர் விரும்பி ஏற்றுப் போற்றுவர் என்பது என் நம்பிக்கை.

அன்பன்

தெ. ஞானசுந்தரம்

பொருளடக்கம்

வரிசை எண்	தலைப்பு	பக்கம் எண்
1.	அ. இராமகீதை - முன்னோட்டம்	1
	ஆ. இராமகீதை மொழிகள்	27
2.	தம்பி இலக்குவனிடம்	57
3.	சேர்ந்த சகோதரன் குகனிடம்	79
4.	சேர்ந்த சகோதரன் சுக்ரீவனிடம்	89
5.	சேர்ந்த சகோதரன் வீடணனிடம்	103
6.	பகைவனாகக் கொல்லப்பட வேண்டி வந்த வாலியிடம்	121
7.	பகைவனாகிய இராவணனிடம்	134

அ. இராமகீதை - முன்னோட்டம்

நடந்தபடியா? சொன்னபடியா?

இராம கீதையா? அப்படியொரு நூலைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதில்லையே என்ற உங்கள் ஊகம் சரியானதே. மகாபாரதத்தில் வரும் கண்ணன், அர்ஜுனனுக்குச் சொன்ன பகவத் கீதை எல்லோருக்கும் தெரிந்த பெயர். பகவான் கிருஷ்ணன் அருளியதாலே பகவத் கீதை என்று பெயர் பெற்றது அந்தக் கீதை. அப்படியானால் இராம கீதையை அருளியவர் யார் எனும் கேள்வி அடுத்து எழுவது நியாயமே. மகாபாரதத்தில் கண்ணன் போர்க்களத்தில் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்த கீதோபதேசம் போல், இராமாயணத்தில் இராமனும் யாருக்காவது உபதேசித்திருப்பானோ? அப்படி இராமன் உபதேசித்த 'உபதேச மொழி'களான உரைபற்றிக் குறிப்பு எதுவும் கம்பனின் இராமாவதாரக் காப்பியத்தில் இல்லையே!

ஆதி காவியமாகிய வால்மீகி இராமாயணத்திலோ, கம்பனுடைய இராமாவதாரக் காப்பியத்திலோ, 'இராம கீதை' என்ற தலைப்பில் அல்லது பொருளில் எதுவும் கிடையாது என்பதுவே உண்மை. அப்படியானால் 'இராம கீதை' என்று இந்த நூலுக்கு சூட்டப்பெற்றுள்ள தலைப்புச் சரிதானா?

பரந்தாமனின் பத்து அவதாரங்களில் ஒன்றான கண்ணனுக்கும் கீதை என்ற பெயருக்கும் சம்பந்தம் இருக்கிறது என்பதை அனைவரும் அறிவோம்.

இராமனுக்கு, பரசுராமன் பலராமன் என்ற மற்ற இரு இராம அவதாரங்கள் உள்பட கீதை என்ற பெயருக்கும் சம்பந்தம் ஏதேனும் உண்டோ?

பலராம அவதாரம் கிருஷ்ணாவதார காலமான, ஏக காலத்தில் நிகழ்ந்த அவதாரம்; கிருஷ்ணோபதேசமே கீதோபதேசம். ஆகவே பலராமனுக்கு இன்னுமொரு கீதோபதேச வாய்ப்பு மகாபாரதத்தில் இருக்க நியாயமில்லை.

இராம கீதை

பரசுராம அவதாரம் இராமாவதார காலத்தில் - ஏக காலத்தில் நிகழ்ந்த அவதாரம். பரசுராமனின் கர்வம் இராமனால் இக்காலத்தில் நீக்கப் பெறுகிறது. வேதவித்தாய சமதக்னி முனிவரின் மகனான பரசுராமன் விரதம் பூண்டு பலதலைமுறை அரசர்களைக் கொன்று குவித்தவன். அவன் உபதேசிப்பதில் நியாயமிருக்க வாய்ப்பில்லை.

கம்பன் 'காசில் கொற்றத்து இராமன் கதை' என்றும்,

“இடை நிகழ்ந்த இராமாவதாரப் பேர்த்
தொடை நிரம்பிய தோம் அறு மாக்கதை”

என்றும் விதந்தோதுவான்.

பரசுராமன், பலராமன் என்ற இரு இராமாவதாரங்களுக்கிடையில் தோன்றிய இராமபிரானின் குற்றமற்ற கதை என்று கம்பன் பாடுவதினாலே பிறருக்கு உபதேசிக்கத் தகுதி முற்றும் உடைய அவதாரம் இராமாவதாரம் என்பது பெறப்படுகிறதில்லையா?

பொதுவாக நம்மிடையே வழக்குச் சொல் ஒன்று நிலவி வருகின்றது. என்ன அது?

“இராமன் நடந்தபடி நடக்கலாம்
கிருஷ்ணன் சொன்னபடி நடக்கலாம்”

இப்படி வழக்கில் வந்து விட்டதால், இராமன் சொன்னபடி நடப்பதும், கிருஷ்ணன் நடந்தபடி நடப்பதும் இயலாதன என்பது போல் தோற்றமளிக்கும்; அல்லது நாம் நடக்கும்படியாக இராமன் எதுவும் சொன்னவனும் அல்லன், நாம் நடக்கும்படிக்குக் கிருஷ்ணன் நடந்து காட்டியவனும் அல்லன் என்று கொள்ளும்படியாகக்கூட பொருள்படும். இரண்டு கூற்றுகளுமே உண்மையல்ல என்பதே உண்மை ஆம்;

“இராமன் சொன்னதைவிட, நடந்தபடி நடப்பது எளிது;
கிருஷ்ணன் நடந்ததைவிட, சொன்னபடி நடப்பது எளிது”

என்பது தான் காலச் சுழலில் சுருங்கி,

“இராமன் நடந்தபடி நடக்கலாம்;
கிருஷ்ணன் சொன்னபடி நடக்கலாம்”

என்று வழங்கலாயிற்று.

இராமனை முன்னிறுத்தி நாம் இங்கே ஆயப் புகுந்துள்ளமையால், இராமனும் கிருஷ்ணனைப் போல் நாம் நடக்கும்படி, பின்பற்றும்படி ஏதோ சொல்லிப் போயிருக்கிறான் என்பது பெறப்படும்.

அது வேறு கீதை

நமக்கெல்லாம் தெரிந்த இராமாயணக் கதையின்படி கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனை முன்னிறுத்திச் சொன்னது போல், இராமன் எந்த ஒரு பாத்திரத்தையும் முன்னிறுத்தி கீதோபதேசம் நிகழ்த்தவில்லையே என்று நீங்கள் கேட்க நினைக்கலாம்; உண்மைதான். இராமபிரான் அப்படி எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட பாத்திரத்தையும் முன்னிறுத்தி ‘ஹிதோபதேசம்’ செய்ததில்லை தான். அப்படியானால் ‘இராம கீதை’ என்ற தலைப்பில் வேறு புலவர் யாரேனும் நூல் செய்து இராமனும் கிருஷ்ணனைப் போல் ஏதாவதொரு சந்தர்ப்பத்தில் உபதேசம் செய்ததாகப் பாடிச் சேர்த்திருக்கலாமோ அல்லது இராமன் மீதே கீதம் பாடியிருக்கலாமோ என்ற அவசர முடிவுக்கு வந்து விட வேண்டாம்.

உங்கள் அவசர முடிவிலும் ஓரளவு உண்மை உண்டு. அத்யாத்ம இராமாயண உத்தரகாண்டத்தில் ‘இராம கீதை’ என்ற தலைப்பில் இராமன் இலக்குவனுக்குப் பொதுவான நீதிகளை (இராம பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பின்னால், சீதையைக் காட்டிற்கு அனுப்புவதற்கு முன்னால்) உபதேசம் செய்ததாக ஒரு பகுதி வருகிறது. அத்யாத்ம இராமாயணம் என்பது பார்வதி தேவிக்குப் பரமேசுவரனால் உபதேசிக்கப் பட்டதாக ராமாநந்த சுவாமிகளால் இயற்றப்பட்டது. அதில் உத்தரகாண்டத்தின் ஐந்தாவது அத்யாயமாக உள்ள இந்த இராம கீதைப் பகுதி 62 சுலோகங்கள் கொண்டது. அதில் இலக்குவன் இராமபிரானிடம் தன் அஞ்ஞானத்தை அகல்வித்து ஞானஒளி ஊட்டும்படி வேண்டிக் கொள்ள 56 சுலோகங்களில்

இராம கீதை

வேதாந்த சாரத்தைப் பிழிந்து ரத்னச் சுருக்கமாக இராமனும் உபதேசம் செய்கிறான். கிருஷ்ண சைதன்யரின் கட்டளைப்படி ராமாநந்த சுவாமிகள் அத்யாத்ம இராமாயணத்தை இயற்றியதாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. இராமாயண மகாபாரத இதிஹாசங்களின் செல்வாக்கினால் உந்தப்பட்டு, பகவத் கீதைக்கு ஈடாக இராமனும் ஒரு கீதோபதேசம் செய்வதாக இக்கீதை பின்னாள்களில் எழுதப்பட்டிருக்கக் கூடும் என்றே தோன்றுகிறது.

வேதங்களின் சாரமாகிய உபநிஷதங்களின் சாரத்தை பகவத்கீதை விரிவாகப் பேசுகிறது; இந்த இராமகீதை அதே வேதாந்த சாரத்தைச் சுருக்கமான வடிவில் இராமன் போதிப்பதாக எழுதப்பட்டுள்ளது. சாதாரண மக்கள் எளிதில் படித்துப் புரிந்து கொள்ள முடியாத வகையில் உயர்ந்த விஷயங்களைக் கோடிட்டுக் காட்டும் இந்தக் கீதையைப் பற்றியதன்று நம்முடைய இந்த ஆய்வு.

இலக்கணம் - இலக்கியம்

முழுக்க முழுக்கக் கம்பன் எழுதிய இராமாவதாரத்தின் அடிப்படையில் இராமனுடைய நடையைப் பற்றிய கருத்தாக்கமே நோக்கமாய்க் கொண்டது இந்நூல்.

நம்முடைய நினைவுக்கு அரணாக முதலில் ஒரு பூர்வாங்கமான புள்ளி விவரம் போன்ற முகவுரை ஒன்றை வடிப்போம். பாரதத் திருநாட்டின் பண்புப் பெட்டகமான, பாரம்பரியத்தினின்றும் பிரிக்க முடியாத அங்கங்களானவை இராமாயணமும், மகாபாரதமும். இரண்டுமே இருபெரும் இதிஹாசக் களஞ்சியங்களாகும். அவற்றுள்ளும் மகாபாரதம் 'ஐந்தாவது வேதம்' என்று, ஏனைய சதுர் வேதங்கள் என அழைக்கப்பெறும் ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வண வேதங்களுடன் சேர்த்து எண்ணப்பெறும் பெருமை உடையது. ஒடுகின்ற ஆறுகளும், ஒங்கி உயர்ந்த மலைகளும், ஒதங்கொள் கடல்களும் உள்ள வரையிலும் நிலைத்து வாழக் கூடியது எனும் பெருமை உடையது இராமாயண மகாகாவியம்.

ஈடு இணையற்ற இவ்விரண்டு நூல்களில் மகாபாரத மலரின் மணம் நிறை மகரந்தம் பகவத் கீதை; அதில் பகவத் கீதை தவிர்த்து 43 கீதைகள் இடம் பெற்றுள்ளதாகச் சொல்வர். பீஷ்ம பருவத்தில் 25 முதல் 42-ஆம் அத்தியாயம் வரை உள்ள 18 அத்தியாயங்கள் தான் பகவத் கீதையாகும். அதுவே இன்று 'கீதை' என்ற பெயரிலே பிரபலமாக வழங்கப் பெற்று வருகின்றது.

'கீதை' என்றால் பாடப்பெற்றது என்று பொருள்படும். கீதம் என்ற வேர்ச்சொல்லிலிருந்து வந்தது கீதை. 'கீதமினிய குயிலே' என்பார் திருவாசகத்தில் (18.1) மணிவாசகர். 'மங்கையர் அமுத கீதம்' (113 / 40) என்பான் கார்முகப் படலத்தில் கம்பன். கண்ணன் இயம்பியதாலே தெய்வப் பாடல் எனப் பொருள்படும் நூல் 'பகவத் கீதை' என்று வழங்கலாயிற்று.

இராமாவதாரத்தில் இப்படி இராமனால் தனிப்பட கீதமாக எதுவும் இயம்பப் பெறவில்லை.

திருமாலின் அவதாரங்களுள் பூரண அவதாரங்கள் என்று போற்றப் பெறுவன இராம, கிருஷ்ண அவதாரங்களே.

கண்ணன் தெய்வமாகவே பிறந்தான்; அவன் செயல்களும் தெய்வச் செயல்களே. மனிதர்களால் பின்பற்றி நடக்க முடியாத மீமனிதச் (Superhuman) செயல்களை உள்ளடக்கிய அவதாரம்.

இராமன் மனிதனாக அவதரித்தான்; மனிதனாகவே வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வானுயர் நிலையை அடைந்தான்; அவன் செயல்கள் எல்லாம் மானுடச் செயல்களே; மனிதர்களால் பின்பற்றி நடக்கக் கூடியன.

ஆகவே தான்,

“இராமன் நடந்தபடி நடக்கலாம்;
கிருஷ்ணன் சொன்னபடி நடக்கலாம்”

குறிப்பு : இந்நூலில் குறிக்கப்பெறும் கம்பராமாயணப்பாடல் எண்கள் சென்னைக் கம்பன் கழகப் பதிப்பின் பக்க / பாடல் எண்கள்.

இராம கீதை

என்ற வழக்காறு எழுந்ததுவோ? எனவே தான் உலகம் புகழும் உத்தமரான அண்ணல் காந்தியடிகள் கிருஷ்ணன் உரைத்த கீதையை வழிகாட்டியாகக் கொண்டார்; இராமபிரானை வழிபடு கடவுளாகக் கொண்டார்.

இரண்டு அவதாரங்களுக்குமே அவதார நோக்கம் ஒன்றே தான். தீமையைக் களைந்து, அறத்தை ஓங்கச் செய்வதேயாம்; தீயோரை இறந்து உக நூறி, தக்கோர் இடர் துடைத்து, அறந்தலை நிறுத்த ஈண்டுப் பிறந்தனவே இரு அவதாரங்களும். அறம் வெல்லும், பாவந்தோற்கும் என்று கம்பன் வடித்துக் காட்டும் உயர் தொடர் கீதைக்கும், இராமகாதைக்கும் பொதுவானது தான். கீதை படைத்துக் காட்டும் இலக்கணத்திற்கு, இராம காதை இலக்கியம் வடித்துக் காட்டுகிறது.

கீதை அறநெறிகளைக் கோட்பாடுகளாகக் கோட்டுக் காட்டுகிறது. அறந்தலை நிறுத்தப் பெற “இன்னதைச் செய், இன்னதைச் செய்யாதே” என்று கீதை விதிகளாக விவரணம் இடுகிறது.

அத்தகு அறநெறிகளை வாழ்க்கையில் எவ்வாறு கடைப்பிடித்து உயரலாம்? செய்ய வேண்டிய ஒன்றைச் செய்யாது விட்டால் வரும் இடர்ப்பாடுகள் எவை? செய்யக் கூடாத ஒன்றைச் செய்தால் நேரும் துன்பங்கள் எவை? என்பவற்றை அனுபவபூர்வமாக விளக்கிக் காட்டுவதே இராமபிரானின் வாழ்க்கை.

இராமன், எத்தனை இராமன்

இராமபிரான் எல்லா விதங்களிலும் மிகப் பொருத்தமான ஒரு உதாரண புருஷனாக வாழ்ந்து காட்டியவன்; எந்த ஒரு உறவு நிலையை எடுத்துக் கொண்டாலும், ஒவ்வொன்றிலுமே சிறந்த முன்மாதிரியாக (Ideal) விளங்கியவன்.

தாய் சொல்லைத் தட்டாது அதுவே தரணியில் வேதவாக்கு என்றும், தந்தை சொல்லே மந்திரம் என்றும் எடுத்துக் காட்டிய உத்தம மகன் ரகுராமன்.

தாயரைக் குடல் விளக்கம் செய்து உடன் பிறந்தவர்களுக்கும், உடன் பிறவாது உறுதுணையாகச் சேர்ந்து கொண்ட சகோதரர்களுக்கும் இனிய உடன் பிறப்பாக இலங்கியவன் இராமன்.

ஐயன் அயோத்தியில் பிறந்த போதும் அகலகில்லேன் இறையும் என்று உடனுவந்து வந்து, பிரிவினும் பெருங்காடு சுடாது என்று அயோத்தியினின்றும் ஆரண்யத்திற்கும் உடன் ஏகிய சீதா பிராட்டிக்குப் பொய்ப்படாக் காதல் ததும்பக் கணவனாகக் கனிந்து நின்றவன் காருத்தன்.

ஆசிரியன் உரையே வேதம்; அதுவே அறம் செய்யும் ஆறு எனவும் விசுவாமித்திரர் வாக்கைக் கொண்டொழுகும் மாண்புடைய உயர் மாணாக்கன் மழை வண்ண அண்ணல்.

பரிவினில் தழீஇய என்னின் தேனும் மீனும் பவித்திரம் என்றேற்றுப் பாடறிந்து ஒழுகிய பாசமுடைத் தோழன்.

இல்லாளைச் சிறையெடுத்த இழிதகையோனும் வெறுங்கையனாய் எதிர் நின்ற போது 'இன்று போய் நாளை வா' எனத் திருத்தகு மொழி நல்கிய வீரத் திருமகன்.

கோல் துறக்கக் கொடுமை இழைத்து இன்னா செய்த கோத்தாய்க்கும் தாரமெனும் தகைமையைத் தாழ்விலா வரமாய்த் தந்தையிடம் பெற்று இனியவே செய்த மனித நேயமிகு மாமனிதன்.

பஞ்செனச் சிவந்த மென்கால் தேவியைப் பிரித்த வஞ்சனின் இளையோன் தஞ்சமடைய அடைக்கலம் அருளிய அருளின் ஆழியான்.

வண்ணக் கடற்கரை மணல் போன்று எண்ணற்கு அரிய குரக்குப் படையையும், அப்பண்ணைக்கு ஒருவனாம் ஆற்றல்சால் அனுமனையும் கொண்டு வழி நடத்தி வெற்றி வாகை சூடிய தன்னோர் இல்லாத் தலைவன்.

இராம கீதை

கம்பன் கண்டு களித்துக் காட்டிடும் இராமன் தான் எத்தனை எத்தனை இராமன்! நல் மகனாய், சகோதரனாய், கணவனாய், மாணாக்கனாய், தோழனாய், வீரனாய், மனிதநேய மாமனிதனாய், அருளின் ஆழியானாய், தலைவனாய்ப் பார்த்து மகிழும் ஒவ்வொரு உறவுக் கோணத்திலும் அவ்வுறவிற்கு இலக்கணமும், இலக்கியமுமாய் முத்திரை பதித்திடுவான் இராமன். இன்னும் எத்தனையோ கோணங்களிலும் அவனைப் பார்த்து மகிழ்ந்திடலாம்; இப்படியான பல்வேறு நிலைகளிலும் இராமனைக் கண்டு காட்டும் ஆய்வு நூல்கள் அநேகம் உண்டு. என்றாலும் இராமனைக் கண்ணனைப் போல் கீதோபதேசம் நல்கிய ஆசானாகக் கண்டு காட்டிய நூல் இதுகாறும் இல்லையோ என்று உறுத்தியதன் விளைவே இந்நூல் ஆக்கம்.

கண்ணனின் கீதோபதேசம் நிகழ்வு போல் ஓரிடத்திருந்து, ஒருவருக்கு உபதேச ஆசிரியப் பணி செய்தானல்லன் இராமன். பொதுவாகவே இராமன் அதிகம் பேசுபவனல்லன்; காவியத்தில் அவன் பேசும் இடங்களும் குறைவு; அப்படிப் பேசிய பேச்சுகளும் மிகச் சுருக்கமானவையே.

அப்படிச் சுருக்கமான பேச்சுகளை நிகழ்த்தியவற்றுள் சில, இராமனை இதமாய் எடுத்துரைத்திடும் நல் ஆசிரியனாகக் காட்டுவன. அவை அவனோடு உறவு உடையோர்க்கும், கொண்டோருக்கும் விதித்தன செய்தற்கும் விலக்கியன ஒழித்தற்கும் போதனை செய்பவை; தக்க இன்ன, தகாதன இன்ன என்று தகவுடன் சுட்டுவன; நன்று, தீது இவையென்று இனங் காட்டுவன; வினையினால் வரும் மேன்மையும், கீழ்மையும் விண்டுரைப்பன.

கண்ணன் நிகழ்த்திய கீதோபதேசம் இலக்கணம் போல் இயம்புகிறது எனில், இராமோபதேசங்கள் இலக்கியமாக நடைமுறையில் விரிந்து காட்டும்.

சொல்லும் செயலும்

செய்வதைச் சொல்வேன் என்பது கண்ணனின் கீதை; சொல்வதைச் செய்வேன் என்பது இராமனின் கீதை. இரண்டிற்கும் செயல் தான் பொது நோக்கு. அறம் வெல்லும் பாவந்தோற்கும் என்று வலியுறுத்துவனவே இரண்டும். அறந்தலை நிறுத்தி வேதம் அருள்சுரந்து அறைந்த நீதித்திறத்தை உலகத்தவர் கடைப்பிடிக்க செந்நெறி செலுத்துவனவே இரண்டும், கீழ்க்காணும் மூன்று வேறுபாடுகள் தவிர்த்து.

பரித்ராணாய ஸாதூனாம் வினாசாய ச துஷ்க்ருதாம் |
தர்ம ஸம்ஸ்தாபனார்த் தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே ||
(4 : 8)

‘நல்லவர்களைக் காப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், தர்மத்தை நிலை நாட்டவும் யுகந்தோறும் நான் தோன்றுகிறேன்’ என்று கண்ணனே வெளிப்படையாகக் கீதையில் தன் அவதார நோக்கினைக் கூறுவான்.

இராமன் எங்கும் எப்போதும் தன்னை அவதாரமாகக் காட்டிக் கொள்ள மாட்டான். அவன் அவதாரம் பற்றி இராவணனிடம் அனுமன் தான் எடுத்துரைப்பான் :

“அறம் தலைநிறுத்தி வேதம் அருள் சுரந்து அறைந்த நீதித் திறம் தெரிந்து, உலகம் பூணச் செந்நெறி செலுத்தி, தீயோர் இறந்து உகநூறி, தக்கோர் இடத்துடைத்து, ஏக, ஈண்டுப் பிறந்தனன் தன் பொன் பாதம் ஏத்துவார் பிறப்பு அறுப்பான்”
(917 / 81)

அப்படியே பகவத் கீதையின் சுலோகத்தைத் தமிழாக்கம் செய்தது போல் கம்பனின் அனுமன் ‘தீயோர் இறந்து உகநூறி, தக்கோர் இடர் துடைத்து, அறந்தலை நிறுத்த வந்தவன்’ என்று இராமனை அடையாளம் காட்டுவான்.

இராம கீதை

2. கண்ணன் கீதையை அர்ஜுனன் என்ற ஒரு வீரனுக்குப் போர்க்களத்தில் இயம்புவான்; அமர் பூமியில் நடக்கிறது அந்த அற்புத வெளிப்பாடு. இராமன் இயம்பியன ஒருவருக்கன்று; பலருக்கு. அதுவும் ஓரிடத்திருந்தன்று; பல்வேறு காலங்களில்; இராமாவதாரப் பயணத்தின் பல கட்டங்களில் பல்வேறு இடங்களில் நிகழ்ந்தவையாகும்.

மனந் தளர்ந்திருந்த பார்த்தனைத் தட்டி எழுப்பிச் செயற்பட வைக்கும் 'செயல் ஊக்கி' கண்ணனின் கீதை. இராமனின் கீதை போன்ற உபதேச மொழிகளோ, தன் அனுபவ அடிப்படையில் எழுந்தவை, செயல்பட நம்மைத் தூண்டும் 'செயல் தூண்டு கோல்கள்'. இராமனும் பலரிடம் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு சூழலில் நிகழ்த்திய மனித வாழ்வின் அடிப்படையாகப் பின்பற்றப் படவேண்டிய உபதேசங்கள் என்பதால் "இராம கீதை" என்ற தலைப்பிலேயே அவற்றை ஆயப் புகுவது நலம் பயக்கும் இல்லையா? பொருத்தமாகவும் இருக்கும்.

இராமன் நிகழ்த்திய உரையாடல்களில் வழங்கிய உபதேச மொழிகளைக் கீழ்க்காணும்படி பகுத்துப் பார்ப்பது, நாம் அவற்றை எளிதில் கீதா வாசகங்களோடு ஒப்பு நோக்கி இன்புற உதவும்; கீதையின் உயர்நெறி வழிச் செலுத்தும் நல்லாசிரியனாய் இராமனை நமக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும்.

அ. உறவுடையோருக்கு வழங்கியது	1. கைகேயிக்கு 2. இலக்குவனுக்கு
ஆ. உறவு கொண்டோருக்கு வழங்கியது	1. குகனுக்கு 2. சுகீவனுக்கு 3. வீடணனுக்கு
இ. பகைவருக்கு வழங்கியது	1. வாலிக்கு 2. இராவணனுக்கு

இப்படி மூன்று பிரிவினராய்ப் பிரித்துக் கொண்டு பார்க்கும் போது எப்பிரிவினருக்கும் ஒரே மாதிரியாய் அறத்தில் நின்று,

ஒருவருக்கொருவர் கொண்ட உறவு பற்றி வேற்றுமை காட்டாது நல்லதை நவின்று நடைமுறைப் படுத்திய இராமனின் பாங்கும் பெற்றியும் புலப்படும்.

3. பொதுவாக உபதேசிக்கும் குரு, முனிவராகவோ துறவியாகவோ இருப்பார்; உபதேசம் பெறும் சீடர் உபதேசிப்பவரினும் ஒரு படியாவது - வயது, கல்வி, அறிவு, தகுதி இவற்றில் ஒன்றிலோ அல்லது சிலவற்றிலோ - குறைந்தவராக இருப்பார். பகவத் கீதையிலோ குருவும் சீடரும் போர் வீரர்கள்; சற்றேறக்குறைய ஒத்த வயதினர்; அரசுரிமை உடையவர்கள்.

இராமகீதை நிகழ்வில் வயது, உறவு, தகுதி என்று எல்லாவற்றிலுமே இராமனிலிருந்து வேறுபட்டவராயிருப்பர் உபதேசம் பெறுபவர். தந்தைக்கே உபதேசித்த சாமிநாதனைப் போல நேரிடையாக இல்லாமல் மறைமுகமாகத் தாயிடம் இராமன் கீதமொழி உரைப்பான்; பற்றாவாரன்றிப் பகைவரிடமும் உரைப்பான்.

பகவத் கீதையை அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் 'It is a gospel of action' என்று வியந்தோதுவார். சாதாரணமாக நடைமுறையில் உபதேசம் நிறைவேறியதும் உபதேசம் பெற்றவர் மனம் நிறைந்து அமைதியடைந்து வாளாவிருப்பார். உடன் ஏதும் செயலில் இறங்கார். பகவத் கீதையோ கேட்ட அர்ஜுனனை உடன் போர் புரியச் செய்தது. 'விழிமின்! எழுமின்! செய்மின்!' என்று செயற்பட, தொழிந் படத் தூண்டும். இராம கீதை மொழிகளோ கேட்டவரைச் செயற்படுத்துவதோடு படிக்கும் நம்மையும் வாழ்க்கையில் தக்க தருணத்தில் நடைமுறைப் படுத்திச் செயற்பட வைக்கும்; ஊக்கம் அளித்து உயர்வடைய வைக்கும்.

பகவத் கீதை, 'வாழ்க்கை என்பது கல்லும் முள்ளும் நிரம்பிய காட்டுப்பாறை' என்று பயமுறுத்தி, நம்பிக்கை இழக்க வைக்காது; காட்டு வழியினும் நம்பிக்கை ஊட்டி வெற்றி நடை போட வைக்கும். ஆக்கபூர்வமான வாழ்க்கைக் கண்ணோட்டத்தினை அளித்திடும். இராம கீதையும் அதே அடிச்சுவட்டில் நம்மையும், வாழ்க்கை பற்றி வரட்டு வேதாந்தக் கண்ணோட்டம் தவிர்த்து நேர்முறைச் செயலில் இறக்கிடும்.

இராம கீதை

கீதாசிரியன்

இந்தப் பூர்வாங்கமான மூன்று சிந்தனைகள் பகவத் கீதையாகட்டும், இராம கீதையாகட்டும் இரண்டுமே தம்மளவில் தனித் தனித்தன்மைகள் வாய்ந்தன என்பதை நிறுவும் என்றாலும் இராமகீதை என்று நாமாகப் பெயரிட்டுப் புதிய தடத்தில் புதிய பார்வையைப் பதிக்கு முன் கீதை என்பது என்ன என்று கண்டறிவது அவசியமாகிறது. கீதைகள் இரண்டும் எழுந்த பின்னணி, உள்கிடக்கை, கீதைகளைப் படித்தறிவதனால் நமக்குக் கிட்டும் பயன் என்று வகைப்படுத்திப் பார்த்தால் கீதை என்ற சொல்லை இராமபிரானின் வாய்மொழிகளோடு இணைத்து 'இராம கீதை' என்று புதிய தடத்தில் செல்வதன் முக்கியத்துவத்தை ஓரளவு உணரலாம்; எத்தனை எத்தனையோ கோணங்களில் நாம் கண்டின்புற்ற இராமபிரானை கீதாசிரியன் இராமன் என்னும் முற்றும் புதிய கோணத்தில் கண்டு மகிழவும் உதவிடும்.

எழுந்திரு பார்த்தனே!

திருதராட்டிரனின் குமாரனாகிய துரியோதனன் கௌரவர்களாகிய தங்களுக்குக் கிடைத்த பாதி ராஜ்யப் பங்குடன் திருப்தி அடையாது, பாண்டவர்கள் வசமிருந்த மீதிப் பாதிப் பங்கையும் அடைய விரும்பினான். போரிட்டு அதனைப் பெறுவதை விட சூதாட்டத்தின் மூலம் வஞ்சனையாக அடைய எண்ணினான். ஆட்டத்தில் தோற்ற பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆரண்ய வாசமும், ஓராண்டு தம்மை அடையாளம் காட்டாது மறைந்து வாழ்தலையும் மேற்கொண்டனர். தோல்வியினால் தாங்கள் ஒப்பிய காலக்கெடு முடிந்ததும் பாண்டவர்களுக்குச் சேர வேண்டிய பாதி ராஜ்யத்தைத் துரியோதனன் திருப்பித் தர இசையவில்லை. போரைத் தவிர்க்க விரும்பிய பாண்டவர்கள் கண்ணனைத் தூது அனுப்பினர். துரியோதனன் இம்மியளவு நிலத்தைக்கூடத் திருப்பித் தர மறுத்ததோடு, அப்படி வேண்டுமென்றால் போரிட்டு மீட்டுக் கொள்ளட்டும் என்றும் கூறினான்.

பாண்டவர்களுக்குப் போரிடுவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லாது போயிற்று, - (1) தம் ராஜ்யத்தை திரும்பப் பெறவும் (2) ராஜ்யத்தை வஞ்சனையால் கவர்ந்தவர்களுக்குப் பாடங் கற்பிக்கவும் போர் என்று முடிவானதும் அர்ஜுனன், துரியோதனன் இருவருமே கண்ணனின் துணையை நாடினர். கண்ணன் தன் படைகளை ஒருவருக்குத் தருவதாகவும், மற்றொருவருக்கு ஆயுதம் எடுத்துப் போரிடாது தன்னைத் தருவதாகவும் கூறினான். தேர்ந்தெடுப்பதற்கு முதல் உரிமை அர்ஜுனனுக்குத் தரப்பட்டது. அவனோ உடனே கண்ணனைத் தேர்ந்தெடுத்தான். கண்ணனின் படைகளைத் தான் பெற்றதற்காகத் துரியோதனன் மகிழ்ந்ததோடு போர் புரியாத கண்ணனை மட்டும் பெற்ற அர்ஜுனனின் 'தேர்வை' ஏளனமாய் எண்ணியும் மகிழ்ந்தான்.

கண்ணன் தேர்ச் சாரதியாய் இருக்க, யுத்த களத்திற்குப் போரின் முதல் நாள் அர்ஜுனன் வந்தான். இருசாரரின் சேனைகளுக்குமிடையே தன் தேரைச் செலுத்தக் கண்ணனிடம் வேண்டிய அர்ஜுனன், தேர் நின்றதும் நிமிர்ந்து, எதிரே தெரிந்த முகங்களைப் பார்த்தான். தன் பாட்டனார் பீஷ்மர், குரு துரோணாச்சாரியார், கிருபர் முதலியவர்களைப் பார்த்ததுமே, இவர்களை எதிர்த்தா போர் செய்வது என்ற மனக்கலக்கம் தோன்றியது. பாண்டவர்களின் பக்கம் இருந்தது உரிமை; கௌரவர்களின் பக்கம் இருந்தது வலிமை. பேரன் அர்ஜுனன் ஒருபுறம்; பாட்டன் பீஷ்மர் எதிர்ப்புறம். தன் உறவினர்களை எதிர்த்துப் போர் செய்ய இயலாமையையும் அப்படி அவர்களுடன் போரிட்டு அவர்களைக் கொன்றபின், தான் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியாதென்ற உண்மையையும் கண்ணனிடம் எடுத்துக் கூறி அதனால், தான் யுத்தம் செய்யப் போவதில்லை என்றும், கௌரவர்களே ராஜ்யத்தை வைத்துக் கொள்ளட்டும் என்றும் சொன்னான்.

மனம் தளர்ந்து இடிந்து போன அர்ஜுனனிடம் அத்தகைய மனத்தளர்வு அவனுக்கு ஏற்றதன்று என்றும், சோர்வை நீக்கிப் போரிட எழ வேண்டும் என்றும் ஊக்கமூட்டும் வாசகங்களை உதிர்த்தான். உடனே கண்ணன்,

இராம கீதை

க்லைப்யம் மா ஸ்ம கம : பார்த்த நைதத் த்வய்யுபபத்யதே |
க்ஷுத்ரம் ஹ்ருதயதௌர்பல்யம் த்யக்த்வோத்திஷ்ட பரந்தப ||
(2 : 3)

என்றான். “அர்ஜுனா பேடித்தனத்திற்கு இடந் தராதே. அது உனக்குப் பொருந்தாது. அற்பமான இந்த மனத்தளர்ச்சியை விட்டு எழுந்திரு” என்றான் கண்ணன். அர்ஜுனன் மாவீரன். எதிரிகளைப் பந்தாடும் பயமற்றவன். மகாதேவனோடேயே போர் புரிந்தவனுக்கா இந்தப் பொருந்தாத மனச்சோர்வு? அர்ஜுனன் தெளிவு பெற்றானல்லன். வணங்கத்தக்க பெரியவர்களைக் கொல்வதை விடப் பிச்சையெடுத்து உண்பது மேலானது என்று கண்ணனிடம் கூறிக் குழம்பிய மனத்துடனுள்ள தன்னைச் சீடனாக ஏற்று நல்ல வழியைக் காட்ட வேண்டுமென்று சரணடைந்தான்.

கண்ணன் யுத்த களத்தில் சங்கை முழக்கிப் போரைத் தொடக்க வேண்டிய அந்தத் தருணத்தில்தான், அர்ஜுனனுக்குத் தெளிவை ஊட்டி, மனத் தளர்ச்சியைப் போக்கி, போரிலிருந்து பின் வாங்கும் மனக் குழப்பத்தை நீக்கி, போரிடத் தூண்டி ‘எழுந்திரு பார்த்தனே’ என்று உபதேசத்தைத் தொடங்குகிறான்.

இப்படித் தொடங்கும் பகவத்கீதை பதினெட்டு அத்யாயங்கள் கொண்டது. சரியாக எழுநூறு சுலோகங்கள் உடையது. அதிலே அர்ஜுனன் கேள்வி கேட்பது, தன் மனநிலை சொல்வது எண்பத்தாறு சுலோகங்கள். சஞ்சையன் போரையும் கிதோபதேசத்தையும் வருணிப்பவை முப்பத்தொன்பது சுலோகங்கள். திருதராட்டிரன் கேட்கும் முதல் ஒரு சுலோகம் என்று இப்படியான நூற்று இருபத்தாறு சுலோகங்கள் தவிர்த்த எஞ்சிய ஐநூற்று எழுபத்து நான்கு சுலோகங்கள் தாம் கண்ணன் உபதேசிக்கும் கிதா வாசகங்கள்; நூலில் செம்பாதிக்கும் மேற்பட்டவை.

உரையாடல் உபதேசம்

இப்படியான இக்கட்டான பின்னணி எவையும் இல்லாதவை இராமன் உபதேசிக்கும் இடங்கள். வாலி, இராவணன் என்ற இருவரிடமும் அமர் பூமியிலிருந்து பேசுகிறான். வாலி கேட்ட

வினாவிற்கு விடையாகவும், இராவணனுக்கு ஒரு முடிவான சந்தர்ப்பம் வழங்கியும் வருவன இவ்விரண்டும். காட்டிற்குப் புறப்படும் போது உதிர்ப்பன கைகேயியிடமும், இலக்குவனிடமும் ஆன இரண்டு. குகனிடம் முதல் சந்திப்பிலேயே அவனுடைய மேலான பாசத்தால் நெகிழ்ந்து உரைப்பது ஒன்று; அடுத்தது, தன்னைச் சேர்ந்த சக்ரீவனுக்கு வாலியைக் கொன்று முடிசூட்டிய பின் உரைத்த அறிவுரை. வீடணன் தன்னைச் சரணடைய வந்த போது சரணம் நல்குவதை அறிவிக்கும் காரண விளக்கம். இப்படி யாரையும் போர் புரியத் தூண்டாத கீதமொழிகள் இராமனுடையவை.

அவை அவ்வப் பாத்திரங்கள் செயல்பட்டதை ஏற்று, மகிழ்ந்தோ அல்லது மறுத்துரைத்தபோதோ நிகழ்த்திய உபதேசம் அடங்கிய உரைகள். அந்த அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் யாருக்கு உபதேசித்தானோ அவர்கள் அத்தகைய உபதேசத்தை வேண்டாத போதும், இராமனாகத் தன் கருத்தைப் பதிவு செய்யும் உபதேச மொழிகள். வெளித் தூண்டுதல் அல்லது பிறரின் வேண்டுகோள் இன்றி, பிறரின் நடத்தையை ஒட்டி அப்போதைக்கப்போது எழுந்த எண்ண வெளிப்பாட்டு வாசகங்கள். அந்த அடிப்படையில் அவை எல்லாமே இயல்பாக இராமனின் மனக்கருத்தை வெளிப்படுத்தியன. வேறு எந்தப் பின் விளைவையும் முன்னிறுத்தி உரைக்கப் பெற்றவையல்ல.

கீதையின் 18 அத்யாயங்களில் அர்ஜுனனின் குழப்பத்தையும் மனக்கலக்கத்தையும் விண்டு காட்டும் முதல் அத்யாயம் தவிர்த்து எஞ்சிய பதினேழும் கீதோபதேசமே. அளவால் பெரியது. ஆனால் இராமனின் உபதேசமொழிகள் வெளிப்படும் ஏழு இடங்களிலும் உபதேச வாசகங்கள் மிகக் குறைந்தவை - சக்ரீவனுக்குச் செய்யும் உபதேசம் தவிர. ஆகவே அவை, தொடர்பான ஒரு பொருள் பற்றிய அல்லது விளைவை வேண்டும் சிந்தனைப் பொறிகள் அல்ல.

கீதைகள் இரண்டும் எழுந்த பின்னணி பற்றிய தனித்தன்மையைப் பற்றி மேற்குறித்த எண்ணங்களை உள் வாங்கிக் கொண்டாலே, இரண்டின் உயர்வு தெளிவுபடும். சுருங்கச் சொன்னால்

இராம கீதை

1. கண்ணன் தன்னிடம் சீடனாய்ச் சரணடைந்த அர்ஜுனன் என்ற ஒருவனுக்கு மட்டும் போர்க்களத்தே நிகழ்த்தியது பகவத் கீதை உபதேசம்.

சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபன்னம் || (2 :7)

2. இராமன் பல்வேறு காலங்களில், பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பலருடைய நடத்தையை எதிர் கொண்ட போது நிகழ்த்திய உரைகளில் போதனையாக அமைந்தது இராம கீதை உபதேசம்.

இப்படி நிகழ்த்தப் பெற்ற இரண்டு கீதோபதேசங்களும் உபதேசித்தவை என்ன, அவற்றின் உட்கிடக்கை என்ன என்று ஒட்டு மொத்தமான ஒரு மேலோட்டப் பார்வை (birds eye view) பார்ப்பது நலம் பயக்கும் முன்னோட்டமாக உதவும்.

செயல், செயல், செயல்

அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் பகவத் கீதையைச் 'செயற்படுத்தும் கடவுள்' அல்லது 'வேதவாக்கு' என்ற பொருள்பட A Gospel of Action என்பார். செய்தல் அல்லது செயற்படுதல் என்பது தான் பகவத் கீதையின் அடிநாதமாகும். எதைச் செய்வது? கடமையைச் செய்து கடவுளைக் காணலாம் என்பதுவே கீதை வலியுறுத்தும் செயற்படுதலாகும். 'கடமை மூலம் கடவுள்' என்பதையே கீதையின் செய்தியாகக் கொள்ளலாம். கடமையைச் செய்வதன் மூலம் கடவுள் நிலை வந்தெய்துமா? வரும் என்று ஆணித்தரமாக அடித்துச் சொல்கிறது கீதை. மகாபாரதத்தில் வரும் இன்னொரு கீதையான 'வியாத கீதை' இதனை உறுதிப்படுத்துகிறது.

கசாப்புத் தொழில் செய்யும் தருமவியாதன் பற்றற்றுத் தன் தொழிலைச் செய்ததோடு தன் பெற்றோருக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையையும் கண்ணும் கருத்துமாகச் செய்து வந்ததால் அதுவே யோகமாகி அளப்பற்ற மன ஆற்றலை அளித்ததனால் பிறர் மனமறிந்து ஒழுகும் பேறு பெற்றான். அதே போல் 'கொக்கென்று நினைத்தாயோ கொங்கணவா' என்று கேட்ட இல்லத்தரசி திருமணத்திற்கு முன் பெற்றோருக்கும், திருமணமான பின்பு

கணவனுக்கும் தன் கடமையைக் குறைவறச் செய்ததனால் அளவிலா மன ஆற்றல் பெற்றாள். கடமையைத் தவறாது செய்ததுவே அவளுக்குப் பிறர் மனத்தை அறியும் மாபெரும் ஆற்றலை அளித்தது. இவர்கள் இருவரும் தம் கடமையை வழிபாடாக, யோகமாக, ஒரு வேள்வியாகச் செய்ததுவே அவர்கட்குக் கிடைத்த உயர்வுக்கும் பெருஞ்சிறப்புக்கும் காரணமாகும். நாம் செய்கின்ற செயல் எதுவானாலும் அதனை இறைவனுக்குரிய வழி பாடாகப் பாவித்துச் செய்வதே பலனளிக்கும்.

**ஸர்வகர்மான்யபி ஸதா குர்வானோ மத்வ்யபாச்ரய : |
மத்ப்ரஸாதாதவாப்னோதி சாச்வதம் பதமவ்யம் || (18 : 56)**

(எப்போதும் என்னைச் சரணடைந்து எல்லா வேலைகளையும் செய்பவன் நிலையான குறைவற்ற நிலையை எனதருளால் அடைகிறான்.)

எந்த வேலையைச் செய்கிறோம் என்பது முக்கியமன்று; அதை எப்படிச் செய்கிறோம் என்பது தான் கருத்தில் இருத்த வேண்டிய விஷயம். எனவே தான், கடமையை வழிபாடாக, யோகமாக, வேள்வி ஒன்றைச் செய்வது போன்ற அர்ப்பணிப்புடன் செய்வதுவே இறை நிலையைடையச் செய்யும் என்று கீதை வலியுறுத்தும்.

நமது முழு ஆற்றலுடன் இடைவிடாமல் செயலாற்ற வேண்டும். நாம் செய்கிற செயல் எதுவானாலும் அதில் நம் முழு மனத்தையும் செலுத்திச் செய்ய வேண்டும். அதே சமயம், அதில் பற்று வைக்கவும் கூடாது. அப்படிச் செய்வதனால் கிடைக்கும் மனநிறைவு ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு செய்ய வேண்டுமே அன்றி அப்படிச் செய்வதனால் இன்னின்ன பலன்கள் கிடைக்கும், புகழ் கிடைக்கும், பொருள் கிடைக்கும் என்ற நினைப்பில் செய்யக் கூடாது.

செயல், செயல், செயல் என்று செயல்தான் கீதை காட்டும் வாழ்வின் ஆதார சுருதி. அந்தச் செயலும் யோகம் போன்று, வேள்வி செய்தல் போன்று முழு ஆற்றலுடன் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதுவே பகவத் கீதையின் பரந்து பட்ட பார்வை; உட்பொதிந்த ஸிபாருள்.

இராம கீதை

மஹா வாக்கியங்கள் ஏழு

இராமன் உபதேசித்த மொழிகள் ஒரே பொருள் குறித்தன அல்ல என்று கண்டோம். ஒருவரிடம் கூறிய உபதேசம் அடுத்தவரிடம் வேறுபடும்.

தாய் கைகேயியிடம் கூறியதன் உட்கிடக்கை தம்பி இலக்குவனிடம் கூறியதனின்று வேறாகும். இராமபிரான் நிகழ்த்திய ஏழு உரையாடல்களிலிருந்து நாம் எடுத்த ஏழு மஹா வாக்கியங்களைப் பார்த்தாலே இது தெள்ளிதின் விளங்கும்.

1. தாய் கைகேயியிடம் :-

“என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றது”

2. தம்பி இலக்குவனிடம் :-

“நதியின் பிழை அன்று நறும்புனல் இன்மை”

3. சேர்ந்த சகோதரன் குகனிடம் :-

“பரிவினின் தழீஇய என்னின் பவித்திரம்”

4. சேர்ந்த சகோதரன் சுக்ரீவனிடம் :-

“மங்கையர் பொருட்டால் எய்தும் மாந்தர்க்கு மரணம்”

5. சேர்ந்த சகோதரன் வீடணனிடம் :-

“எம்முழை அன்பின் வந்த அகன் அமர் காதல் ஐய!
நின்னொடும் எழுவரானேம்”

6. பகைவனாகக் கொல்லப்பட வேண்டி வந்த வாலியிடம்

“தக்க இன்ன, தகாதன இன்ன என்று
ஒக்க உன்னலர் ஆயின் உயர்ந்துள
மக்களும் விலங்கே”

7. பகைவனாகிய இராவணனிடம் : -

“அறத்தினால் அன்றி அமராக்கும் அருஞ் சமம் கடத்தல்
மறத்தினால் அரிது”

நான்கு வேதங்களுக்குமுரிய அவ்வவ் வேதங்களின் சாரமாகக்
கீழ்க்காணும் மஹா வாக்கியங்களை ஆன்றோர் உரைப்பர்.

1. ரிக் வேதம் :

“ப்ரக்ஞானம் ப்ரஹ்மம்”
(அறிவே பிரமம்)

2. யஜுர் வேதம் :

“அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி”
(நானே பிரமம்)

3. சாம வேதம் :

“தத்வமஸி”
(நீ அதுவாக (பிரமமாக) இருக்கிறாய்)

4. அதர்வண வேதம் :

“அயமாத்மா ப்ரஹ்மம்”
(ஆன்மாவே பிரமம்)

இந்த சதுர்வேத மஹா வாக்கியங்கள் ஒரே பிரமத்தைப் பற்றிப்
பேசினாலும், அவை ஒரு பொருளைப் பற்றிய நான்கு அளவைகள்;
கணிப்புகள். இதே போல இராமகீத சாரமான ஏழு மஹா
வாக்கியங்களும் மனித வாழ்க்கையைப் பற்றிய ஏழு கணிப்புகள்.
இந்த ஏழு வாக்கியங்களுக்காகக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்
கையாண்டுள்ள சொற்களைப் பார்த்தால், அவை அனைத்தினுள்ளும்
ஒடும் ஆதார இழை இராமபிரான் பிறர்மாட்டுக் கொண்ட அன்பும்
பரிவுமே என்பது புலப்படும்.

இராம கீதை

மனந்தளர்ந்து பின் வாங்க யத்தனித்த அர்ஜுனனை அவன் மாட்டுக் கொண்ட அன்பாலும் பரிவாலும் கண்ணன் தட்டியெழுப்பி ஊக்க உரமூட்டி உயிர்ப்பித்து, 'விடாதே - அஞ்சாதே - போரிடு' (விழிமின், எழுமின், செய்மின்). (Do not quit fight) என்று உபதேசிக்கிறான். அதே அடிப்படையான அன்பும், பரிவும் மீதூரவே இராமனும் தன்னை முடிதுறந்து காடேகச் சொல்லும் தாயிடமும், அதனால் கோபக் கொதிப்புண்டு போரிடத் தயாராகும் தம்பியிடமும், பரிவால் இடம், பொருள், ஏவல் அறியாமல் படைக்கும் தோழனிடமும், தம்முனைக் கொல்ல மாற்றான் என வந்த துணைவனிடமும், இளையவற் கவித்த மோலி தனக்கும் கவிக்க வேண்டித் தஞ்சம் என்ற அகனமர் காதலனிடமும், சிறியன சிந்தியாத வரம்பில் ஆற்றல் கொண்ட வானர அரசிடமும், வாரணம் பொருத மார்பும் வரையினை எடுத்த தோளும் தார் அணி மௌலி பத்தும் உடையானிடமும் உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல் தெரிதர உயர் மொழிகளை உபதேசமாக மொழிந்தான்.

இரண்டு கீதோபதேசங்களுக்குமே அடிநாதம் உபதேசித்தவரின் அகனமர் காதலே; காதலாகிக் கசிந்து, கசிவது பெருகியதே; சக மனிதர்களிடம் எழுந்த பொங்கும் பரிவாலே தான்.

கடமையே கடவுள்

இனி, இரண்டு கீதைகளையும் படித்தறிவதனால் நமக்குக் கிட்டுவது என்ன என்று பார்ப்போம். பகவத் கீதோபதேசம் கேட்ட பார்த்தனுக்கு என்ன கிட்டியது? போரில் வெற்றியும் அதன் பயனாக ராஜ்ஜியமும் கிடைத்தன. கண்ணன் மட்டும் அர்ஜுனனுடைய மனத் தளர்ச்சியைக் கண்டதும் எதிரியை வாட்டுபவனே என்ற பொருள்பட்ட 'பரந்தப' என்றழைத்து அச்சம் போக்கும் வண்ணம் அவனுடைய வல்லமையையும் அவனுக்குள் ஒளிந்திருந்த ஆற்றலையும் நினைவூட்டி 'உத்திஷ்ட பரந்தப' (எழுந்திரு, எதிரியை வாட்டுபவனே) என்று சொல்லியிருக்காவிட்டால் கீதோபதேசமும் நிகழ்ந்திருக்காது; அறமும் வென்றிருக்காது; அரசாட்சியும் பாண்டவர்களுக்குத் திரும்பக் கிடைத்திருக்காது.

சுலோகத்தை மீண்டும் ஒருமுறை முழுவதும் பார்க்கலாமா?

க்லைப்யம் மா ஸ்ம கம: பார்த்த நைதத் த்வய்யுகபத்யதே |

க்ஷுத்ரம் ஹ்ருதயதௌர்பல்யம் த்யக்த்வோத்திஷ்ட பரந்தப ||

(2 : 3)

“பேடித்தனத்திற்கு இடங்கொடாதே, அர்ஜுனா!” என்று கூறியதோடு “உனக்குப் பொருந்தாத இந்த அற்பமான மனத்தளர்ச்சியை விட்டு விட்டு எழுந்திரு” என்று கண்ணன் தட்டி எழுப்புகிறான்.

“இந்த சுலோகத்தை ஒருவன் படித்தால் அவன் கீதை முழுவதையும் படித்த பயனைப் பெறுகிறான்; ஏனெனில் இந்த ஒரு சுலோகத்தில் கீதையின் முழுச் செய்தியும் அடங்கியுள்ளது. என் மைந்தர்களாகிய நீங்கள் இந்தச் செய்தியை - க்லைப்யம் மா ஸ்ம கம: பார்த்த நைதத் த்வய்யுகபத்யதே - என்னும் அறிவுரையை உலகிற்கு முழுக்கம் செய்தால் எல்லா நோய்களும், துன்பங்களும், பாவங்களும், துயரங்களும் இந்த உலகத்திலிருந்து மூன்றே நாள்களில் மறைந்து போகும்” என்று நமக்குக் கீதையினால் கிட்டும் பயனை அடித்துச் சொல்வது யார், தெரியுமா? 1893-ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க தேசத்து சிகாகோ நகரத்தில் கீதையைப் பற்றிச் சொற்பொழிவாற்றி பாரத நாட்டின் ஆன்மிகத் திரவியத்தை உலகுக்குப் பறை சாற்றிய சுவாமி விவேகானந்தர்.

உறவா? கடமையா? என்று மனங் குழம்பியிருந்த அர்ஜுனனுக்குக் கடமையே கடவுள், அதுவும் பற்றின்றிச் செய்க, கடமையைத் திறமையோடு செய்க என்று தெளிவூட்டிச் செயலாற்ற வைத்தது கீதையே. செயல்களைத் துறப்பதோ, செயலின்மையோ அவசியம் இல்லை. செயல்களைச் செய்யும்போது மனோ பாவத்தை மாற்றிக் கொண்டாலே போதும்; நம்மை அது புது மனிதராக்கித் தளர்வின்றி முழு மனத்துடன் செய்யும் வழிபாட்டைப் போல், வேள்வி இயற்றுவது போல் செய்ய வைத்து விடும்.

இராம கீதை

உதாரணமாக எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்த ஒரு செய்தியைப் பார்க்கலாம். சங்கீத கலாநிதி எம்.எஸ். சுப்புலெட்சுமி அவர்கள் உலகமறிந்த தலைசிறந்த பாடகர். அவருக்குப் பிறவிலேயே அற்புத வளமான சாரீரம் இருந்தது. ஆனால் அதை அவர் இறைவன் கொடுத்த வரம் என்றுணர்ந்து ஒவ்வொரு முறை பாடும் போதும் அந்த இசையை ஈசுவர அர்ப்பணமாக, இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்துவதாக, நாத நீராஞ்சனமாகப் பாடினார். இறைவனின் அன்பளிப்பாகக் கருதி அவர் சங்கீத ஆராதனையாக நிகழ்த்தினார். விளைவு? சங்கீத உலகமே அவரைப் போற்றி வணங்கியது.

அவர் அந்தப் பயனை எதிர்பார்த்துப் பாடினாரில்லை. கச்சேரிகளில் வந்த சன்மானங்களைக் கூட எத்தனை எத்தனையோ சேவை நிறுவனங்களுக்கும், தர்மகாரியங்களுக்கும் வாரி வழங்கி விட்டார். தமக்கென்று எதையும் வைத்துக் கொண்டாரில்லை. தாமும் நாதோபாசனையால் இன்புற்றார்; பிறரையும் செவி விருந்தாலும், அறக்கொடையாலும் இன்புறச் செய்தார். பலனைப் பற்றிக் கவலைப் படாது முழு மனத்தையும் இசையில் ஈடுபடுத்தி வேள்வியாகச் செய்தார்.

நமக்குத் தோல்வி வரும்போதெல்லாம் நிதானமாக யோசித்துப் பார்த்தால், நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு விழுக்காடு செயலைச் செம்மையாக செய்வதிலும் வழி முறைகளிலும் கவனத்தைச் செலுத்தவில்லை என்பது புலப்படும். செயலைச் செய்வதில் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தாது, கிடைக்க உள்ள பலனைப் பற்றி மட்டுமே கவனத்தில் இருத்தி, அந்தப் பலனை விரைவில் பெற்று விட வேண்டுமென்கிற உந்துதலில், மொத்தத்தையும் கோட்டை விட்டு விடுவோம். கணக்கில் விடை சரியாக இருந்தாலும், வழிமுறை சரியாக இல்லாவிட்டால் மதிப்பெண் கிடைக்காதது போலத்தான், பலனைக் கருத்தில் கொண்டு செயற்படுவது. பாதையை ஒழுங்காக அமைத்தால் பலன் கண்டிப்பாகக் கிடைத்தே தீரும். எனவே, பலனைக் கருதுவதை விடுத்துப் பாதையில் கவனம் செலுத்துவது வெற்றிக்கு வழி வகுக்கும்.

இசையை வேள்வியாக எம்.எஸ். அவர்கள் செய்தது இப்படித்தான். 'ஸ்ரீமந் நாராயணா' என்றழைத்து அவர் பாடத் தொடங்கினால் எதிரில் அமர்ந்து கேட்பவர் இதயங்களிலும் நாராயணனே வந்து குடியேறி விடுவான்; சொல்லவொண்ணா சுகத்தை அளித்திடுவான். அந்த அற்புத சுகம் பெற்ற அனைவரும் ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்ந்திடும் போது எம்.எஸ். அவர்களை எங்கோ உயரக் கொண்டு விடும் - ரசிகர்களின் வாழ்த்துகள். குறையொன்று மில்லாத கோவிந்தனை மலையப்பா என்றழைத்தால் சாட்சாத் அந்த ஏழுமலையானே மலையிலிருந்து இறங்கி ஓடி வந்து கேட்பவர் உள்ளப் பள்ளங்களில் உட்கார்ந்திடும். ரஸவாத வித்தை நிகழ்வது இப்படித்தான். செய்கிற கடமையைப் பற்றின்றியும், திறமையோடும் செய்தால் கடமையே கடவுளாகி நமக்குக் கிட்டாதன எல்லாம் கிட்டச் செய்யும். கடமை. மூலம் கடவுள் என்னும் கீதையைப் படித்தறிவதனால் நமக்குக் கிட்டும் பயன் இதுவேயாம்.

ஒற்றுமையே உயர்வு

இனி இராமோபதேசம் பெற்றவர்களுக்குக் கிட்டியது என்ன? அதனால் நமக்குக் கிடைத்தது என்ன? என்று பார்க்கலாம்.

இராமன் நிகழ்த்திய ஏழு உபதேசங்களையும் தனித்தனியே விரிவாகப் பார்ப்பதுதானே இவ்வாய்வின் நோக்கம். எனவே இப்போது உபதேச மொழிகளின் விரிவிற்குள் புகாது, ஒட்டு மொத்தமாக அவ்வுபதேசங்களின் விளைவை மட்டும் முதலில் பார்ப்போம்.

கைகேயி தயரதனிடம் பெற்ற இரண்டு வரங்களால் நேரிடையாகப் பாதிக்கப்பட்டவன் இராமன். ஆனால் தயரதனிடம் வாதாடி வரங்களைக் கைகேயி பெற்று விட்டாலும், அவளுக்கு உள்ளுக்குள் ஓர் உறுத்தல் நிச்சயமாக இருந்திருக்கும். தான் வளர்த்த பிள்ளை என்பதாலும், தந்தையின் ஆணை என்பதாலும் இராமன் தான் காடேகவும், பரதன் நாடாளவும் இசைந்து விடுவான் என்பதைக் கைகேயி சர்வ நிச்சயமாய் அறிவாள். ஆனாலும் இராமனின் இசைவு மனமார இசைந்ததாக இருக்குமா அல்லது தாய் தந்தையர்

இராம கீதை

சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிதலுக்காக இருக்குமா என்ற உறுத்தலே அவள் உள் மனத்தை அரித்துக் கொண்டிருந்திருக்கும். அப்போது இராமன், தன் தம்பி பெற்றது தான் பெற்றது போலவே என்று முழுமனத்துடன் தான் ஒப்பியதை வெளிப்படுத்தும் விதமாய் “என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ?” என்றது அவள் உள்ளத்தில் உறுத்திக் கொண்டிருந்த ஐயத்தைப் போக்கி விட்டது. ஒரு குடும்பத்திற்குள் சகோதரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தங்களுக்குள் விட்டுக் கொடுத்துப் போனால் குடும்பத்தில் சண்டை சச்சரவுகளின்றிக் குடும்பம் அமைதிப் பூங்காவாய்ப் பூத்துக் குலுங்கும் என்ற மாபெரும் உண்மையும், உபயோகமான குறிப்பும் நமக்குக் கிடைக்கின்றன இராமன் தன் தாய்க்கு வழங்கிய இந்த மொழிகளால்.

இது போன்றே குடும்ப ஒற்றுமையைக் காப்பாற்ற இராமன் இலக்குவனுக்கு உபதேசித்தான். கைகேயியின் சூழ்ச்சியை அறிந்த இலக்குவன் அடக்க முடியாத பெருஞ்சீற்றம் கொண்டு யுத்த சன்னத்தனாய் வில்லேந்தி நாண் ஒலி எழுப்பியதைக் கேட்டு ஒடோடி வந்த இராமன் அவன் சினத்தை அடக்குகிறான். மண்ணாசை அற்ற உடன் பிறப்பை வென்றா அல்லது சான்றோர் புகழும் தந்தையை வென்று வாகை சூடியா அல்லது பெற்ற தாயானவளை வென்றா, இந்தக் கோபத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வாய்? என்று கேட்டு இவர்கள் எல்லாம் இதற்குக் காரணரல்லர்; விதி செய்த பிழை என்று இலக்குவனுக்குப் புத்தி புகட்டியதால் அவன் சினம் அடங்கிக் குடும்ப ஒற்றுமை காப்பாற்றப்படுகிறது. சினத்தின் விபரீத விளைவுகள், பெற்றோரை எதிர்த்துச் செயல்படுவதால் வரும் அவலங்கள் நமக்குத் தெற்றென விளங்குகின்றன.

பட்டறிவு

இப்படியாக இராமனின் ஏழு ‘இராமோபதேசங்களும்’ நமக்குப் பெரும் படிப்பினையை நல்குகின்றன. அறிவை இரண்டு வகையாகப் பெறலாம். ஒன்று கற்றறிதல்; மற்றொன்று பட்டறிதல். கற்றுப் பெறாமலும், பட்டுப் பெறாமலும் பெறவும் ஒரு எளிய வழி உண்டு. அது தான் இப்படிப்பட்ட இதிகாசங்கள், இலக்கியங்களில் அனுபவபூர்வமாக விளக்கப்பெறும் உயரிய நெறிகளை நாம் படிப்பினையாக ஏற்றுப் பெறுவது.

நாமே முட்டி மோதிப் பட்டு அறிவதால் ஏற்படும் கால விரயமும் நோவுகளும் இன்றியே, வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டுபவைகளாக அவற்றைப் பிறர் உணர்ந்து கற்று அறிந்து, அங்கே பெற்ற பட்டறிவை நாம் உணர்ந்து கொள்வது நமக்குப் பயனை மிக எளிதாக நல்கக் கூடியது. 'நெருப்பில் கை வைத்தால் சுடும். கை வைக்காதே' என்று பட்டறிந்தவர் சொன்னால் நாம் கேட்போமா இல்லையா? "இல்லை, இல்லை, நானே நெருப்பில் கை வைத்துப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றா சொல்வோம்? அவருடைய பட்டறிவை, நாம் படாமலேயே பெற்று நடந்து கொள்வது நமக்கு நன்மை பயக்கும்.

அப்படித்தான் இராமகீதை மொழிகளும் நமக்கு நன்மையை நல்கும். முன்பு சொல்லிய அந்த ஏழு இராம கீதை மஹா வாக்கியங்களையும் மீண்டும் புரட்டிப் படித்துப் பாருங்கள். ஏதோ பொன் மொழிகளின் தொகுப்பைப் போல இருக்கும். ஒவ்வொரு வாசகமும் சூத்திரம் போலத் தன்னுள் மாபெரும் உண்மையை உள்ளடக்கியதாக இருக்கும். எல்லா வாசகங்களுமே நமக்கு மிகவும் பரிச்சயமானவை போலத் தோன்றும்; பொருள் மிக எளிதாய் விளங்குவதாகவும் தோன்றும். ஆனால் உண்மை அதுவன்று என்பதை ஒவ்வொரு நிகழ்வையும் தனித்தனியே பார்க்கும் போது விளங்கும்.

முழுப்பஃவை

வீடணனிடம் இராமன் கூறும் வாசகமாகிய "எம்முழை அன்பின் வந்த அகன் அமர் காதல் ஐய! நின்னொடும் எழுவரானோம்" என்பது மிக எளிய சொற்கள் அடங்கியதொன்றாகும். அது உணர்த்தும், படிப்பிக்கும் உண்மையோ மலையினும் உயரமானது; கடலினும் ஆழமானது. எம்முழை என்பது யாருழை? காதல் எது? அகன் அமர் காதல் என்பது என்ன? அன்பின் வந்தவன் யார்? எப்போது வந்தான்? எப்படி வந்தான்? நின்னொடும் என்று அழுத்தமாகச் சொல்வது எதனால்? எழுவரானோம் என்று எண்ணிக்கையைக் காட்டுவதன் காரணம் உண்டா? இப்படி ஒவ்வொரு வினாவாக எழுப்பி விடை கண்டாலே இந்த இராமகீதோபதேசம் முதலில் பிடிபடும்.

இராம கீதை

இந்த ஓர் அடியையோ அல்லது இந்த அடியை உள்ளடக்கிய பாடலையோ பார்த்தால் கூடப் புலப்படாது. முழுப்பார்வையாக, காப்பியப் பார்வையாக, இந்த உபதேச மொழிகள், இது நிகழ்ந்த சூழல், அதன் பின்னணி, முன் நிகழ்வுகள் என்று மொத்தப் பார்வையாகப் பார்த்தால் இந்த இராமகீதையடிகளின் உயர்வு புலப்படத் துலங்கும்; நமக்கு மாபெரும் படிப்பினை ஒன்றை மிக எளிதாக எடுத்துக்காட்டும்.

இராமனின் பன்முகப் பரிமாணங்களில் இதுவரை அதிகம் வெளிச்சமோ, ஆய்வுப் பார்வையோ படாத நல்லாசிரியப் பாத்திரமாக இராமனின் பங்கு பற்றி ஆயப் புகுந்த நாம் பீடிகையாகச் சிலவற்றைக் கண்டோம். நாம் பின்பற்ற இராமன் நடந்து காட்டியதோடு, இராமாயணத்திற்கு இணையான மற்றொரு இதிகாசப் பாத்திரமான கிருஷ்ணனைப் போல, சொல்லிக் காட்டியும் உள்ளான்; அதுவே அவனை ஆசிரியனாகவும் காட்டும் இராம கீதை மொழிகளாகும் என்று இந்த ஆய்வுக்கு ஒரு வரையறை நிர்ணயித்துக் கொண்டோம்.

கிருஷ்ணன் நாம் பின்பற்றச் சொல்லிக் காட்டியது கீதை என்பதால் அதனோடு இராமகீதை என்ற ஒப்பாய்வு (Comparative Study) செய்யப் பூர்வாங்க சிந்தனைகளாக இரண்டிற்குமுள்ள மூன்று வேறுபாடுகள், இரண்டும் எழுந்த பின்னணி, இரண்டின் பொதுவான உட்கிடக்கை, இரண்டும் நமக்கு உதவும் படிப்பினையின் ஒரு மேலோட்டப் பார்வை என்று முன்னுரையாக வகுத்தும் பார்த்தோம்.

இந்த அளவில் இராமனுடைய பாத்திரப் பங்கை ஆசிரியர் என்ற புதிய கோணத்தில் பார்ப்பதற்கான முன்னோட்டத்தைக் கண்டோம். இனி இராமன் நிகழ்த்திய ஒவ்வொரு கீதோபதேசத்தையும் தனித்தனியே நின்று நிதானித்து அசை போடலாம், வாருங்கள்.

ஆ. இராம கீதை மொழிகள்

1. தாய் கைகேயியிடம் :

முதல் மரியாதை

இராம கீதையின் முதல் கீதோபதேசம் நிகழ்ந்தது தாய் கைகேயிக்கு என்றதுமே உங்கள் புருவங்கள் உயரலாம். தாய்க்குத் தனயன் உபதேசிக்க முடியுமா? உபதேசிக்கலாமா? உங்கள் வினாக்கள் நியாயமானவையே.

தந்தைக்கே உபதேசம் செய்து முருகன், சாமிநாதன் ஆகவில்லையா? என்ன ஒரு முக்கியமான வித்தியாசம் என்றால், முருகப் பெருமான் சொன்னாரே சிவபெருமான் சீடனாய் அமர்ந்தும், குருவாய் அவர் மேலிருந்தும் தான் உபதேசம் நடைபெற வேண்டும் என்று அப்படி இராமபிரான் சொல்லவில்லை! சிவபெருமான் உபதேசம் செய்யுமாறு முருகனிடம் வேண்டியது போல, கைகேயி வேண்ட இராமோபதேசம் நிகழவில்லை.

ஆறுகாண்டங்கள், நூற்றுப் பதினெட்டுப் படலங்கள், பத்தாயிரத்து முந்நூற்று அறுபத்தெட்டுப் பாடல்கள் கொண்ட பெரிய இராம காதையில் இராமனைத் தன் சொந்த மகனாகவே வளர்த்த தாய் கைகேயியும், மைந்தன் இராமனும் பேசும் இடம் ஒன்றே ஒன்று. இந்த இடம் தவிர அவர்களிருவரும் சந்திக்கும் இடமே மூன்றே மூன்று.

மிதிலையில் சீதையைத் திருமணம் செய்து கொண்டதும் இராமன் மனைவியுடன் வந்து முதன் முதலில் வணங்கி ஆசி பெறுவது கைகேயியிடம் தான்.

அடுத்து கானகத்திற்கு இராமனை அழைக்கச் சென்ற பரதனுடன் மற்ற தாயர் இருவருடனும் சென்ற கைகேயி இராமனைச் சந்திக்கிறாள்; இருவருக்குமிடையே பேச்சு எதுவும் நிகழவில்லை. தயரதன் இறந்ததை அப்போது தான் அறிந்த இராமன் தாயர் மூவரையும் சந்தித்ததும் கதறி அழுவது மட்டுமே நிகழ்கிறது.

இராம கீதை

கடைசியாகப் பதினான்கு ஆண்டு வனவாசம் முடிந்து சீதையைச் சிறை மீட்டுக் கொண்டு அயோத்திக்கு திரும்பி வரும் இராமனை எதிர் கொண்டு வரவேற்ற தாயரில் இராமனும் சீதையும் முதலில் கைகேயியின் பாதங்களிலேயே விழுந்து வணங்குகின்றனர்.

இருவரும் பேசிக் கொள்ளும் ஒரே இடம் அயோத்தியில் முடிசூட்டு விழா நிகழ இருந்த அன்று காலையில் கைகேயியின் அரண்மனையில் தான்.

திசை திருப்பிய காட்சி

முடிசூட்டு நாளுக்கு முந்திய இரவில் கைகேயியின் அரண்மனைக்கு வந்த தயரதனிடம் கைகேயி வாதிட்டு, முன்பு அவன் தந்த இரண்டு வரங்களையும் தற்போது பரதன் நாடாளவும், இராமன் காடாளவும் எனத் தருமாறு கேட்டுப் பெறுகிறாள். விருப்பமின்றி வரம் வழங்கி மயங்கி விழுந்தான் தயரதன்.

விடிந்ததும் முடிசூட்டுவதற்கான நேரம் நெருங்கியும் தயரதன் வரக் காணாததால் அவனை விரைவில் அழைத்து வரும்படி அமைச்சர் சுமந்திரனை வசிட்டர் அனுப்புகிறார். அரசனை அழைக்க வந்த சுமந்திரனிடம் கைகேயி இராமனை அங்கு அழைத்து வரும்படி சொல்லி அவனை அனுப்புகிறாள்.

முடிசூடிக் கொள்ளுமுன் இராமனை ஆசீர்வதிக்கத்தான் கைகேயி அழைக்கிறாள் என்றெண்ணிச் சுமந்திரன் மகிழ்ந்து இராமனை அழைத்து வருகிறான்.

இராமனும் திருமாலை வணங்கி அரசர் கூட்டம் தொடர்ந்து வர, இசைவாணர் தெய்வகீதங்கள் பாடிவர, தேவர்கள் வாழ்த்த, பெண்கள் கூட்டமாய்த் தெருவில் வந்து பார்க்கத் தேரில் வந்தான்.

கைகேயியின் அரண்மனையை நோக்கிச் தெருவில் செல்லும் இராமனைக் காணும் மக்கள் மகிழ்ச்சியடைந்து தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்கிறார்கள். அப்படித் காதில் விழுந்த பல உரையாடல்களில் ஒன்று :

தாய் கையில் வளர்ந்திலன்; வளர்த்தது, தவத்தால்
 கேகயன் மடந்தை; கிளர் ஞாலம் இவன் ஆள்,
 ஈகையில் உவந்த அவ் இயற்கை இது என்றால்,
 தோகை அவள் பேர் உவகை சொல்லல் அரிது? என்பார்
 (268 / 101)

‘பெற்ற தாயான கோசலையால் இராமன் வளர்க்கப் படாமல் கைகேயி வளர்க்க வளர்ந்தான்; ஆகவே, அவளே அவனுக்குத் தாயாதலால், இராமன் முடி சூடிக் கொள்வதில் அவள் அடையும் மகிழ்ச்சியைச் சொல்லுவதென்பது அரியது’ என்று பேசினார்கள் மக்கள்.

அரண்மனையில் தயரதனைக் காணாததால் கைகேயியின் அரண்மனையுள் நுழைந்த இராமன் எதிரே வந்தாள் கைகேயி. உடன் இராமன் தரையில் விழுந்து அவளை வணங்கினான்; ஒரு கையால் தன் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு, மற்றொரு கையால் ஆடை காற்றில் அலையாது அடக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு, பவ்யமாகப் பணிந்து நின்றான்.

மயங்கியிருக்கிற தயரதன் எழுந்து வந்து தன் வாயால் அவள் பெற்ற வரங்களைப் பற்றி இராமனிடம் கூற மாட்டான் என்பதால் அவளே கூறத் துணிந்தாள்.

“மகனே, இன்று உன் தந்தையார் உனக்கு உரைத்த செய்தி ஒன்று உண்டு. நான் அதனைக் கூறுவது சரியென்றால் கூறுகிறேன்”.

“என் தந்தையாரின் ஏவல் தாயாகிய உங்கள் வாயால் வர வாய்க்குமேயானால் அது என் பெரும் பேறு. எனக்குத் தந்தையும், தாயும் நீங்களே. கட்டளை இடுங்கள். அதனைத் தலைமேற் கொண்டு செய்வேன்”.

“உலகமெலாம் பரதன் ஆள், நீ சடைமுடி தரித்துக் கானகம் சென்று செய்தற்கரிய தவத்தினை மேற்கொண்டு, புண்ணிய தீர்த்தங்கள் ஆடி ஏழிரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்து திரும்பி வா என்று அரசன் கட்டளை இட்டான்” என்றாள்.

இராம கீதை

இராமனின் முகம் அதிக மகிழ்ச்சியால் முன்பை விட மிகுதியாகப் பொலிந்தது.

“அரசரின் கட்டளை அன்று என்றால் கூட, தாங்கள் இடும் கட்டளையை மறுப்பேனா? என் இளையவன் பெற்ற செல்வம் நானே பெற்றது போல. இக்கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டேன். இன்றே காட்டிற்குப் புறப்படுகிறேன். தங்களிடம் விடையும் பெற்றுக் கொள்கிறேன்” என்று கூறிக் கைகேயியின் பாதங்களில் மீண்டும் விழுந்து வணங்கி, தன் தந்தையார் அந்த அரண்மனையினுள் இருக்கும் திக்கு நோக்கி வணங்கிக் கோசலையிடம் விடைபெற அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

கைகேயியின் அழைப்பின் பேரில் அவளது அரண்மனையினுள் நுழைந்ததிலிருந்து, அவன் திரும்பப் புறப்படும் வரை நிகழ்ந்தது இவ்வளவே. மிகச்சிறிய காட்சி. மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் அரை நாழிகையை விடக் குறைவான (10 நிமிடத்திற்கும் குறைவு) நேரமே நீடித்த காட்சி இது. ஆனால் இராமனின் வாழ்க்கையைத் திசை திருப்பிய காட்சி; கோசல அரசின் சரித்திரத்தையும் மாற்றிய காட்சி. சற்று நேரத்தில் முடிசூடிச் சக்கரவர்த்தியாக இருந்த இராமனை முடி துறந்து காட்டிற்கு விரட்டிய காட்சி.

பதில் மூன்று – கீதை ஒன்று

எவ்வளவு பெரிய விஷயத்தைக் கைகேயி ஒரு நொடிப்பொழுதில் ஏதோ இராமனைச் சுற்றுலாவிற்கு அனுப்புவது போல் சொல்ல, அவனும் உடனே அதற்கு இசைந்து மேலும் தாமதியாது விடையும் பெற்றுக் கொண்டான் என்றாலும், சற்றே நிதானித்து மீண்டும் எண்ணிப் பார்த்தால்தான் இந்தக் காட்சியில் நிகழ்ந்த சிறிய உரையாடலின் தாக்கம் புலப்படும்.

எல்லோரும் நன்கு அறிந்த பாடல்கள்தாம். கைகேயி கூறிய செய்திகளையும், சற்றும் தாமதியாது இராமன் உரைத்த பதிலையும் கம்பன் எப்படிப் பதிவு செய்கிறான் என்று பார்ப்போமா?

கைகேயி கூற்று :

ஆழிசூழ் உலகமெல்லாம் பரதனே ஆள, நீ போய்த்
தாழ்இரும் சடைகள் தாங்கித் தாங்க அருந்தவம் மேற்கொண்டு
பூழிவெங் கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகள் ஆடி
ஏழ்இரண்டு ஆண்டின் வா என்று ஏவினன் அரசன் என்றான்
(270 / 111)

இராமன் பதில் :

மன்னவன் பணி அன்றாகின், நும்பணி மறுப்பெனோ? என்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றது அன்றோ?
என் இனி உறுதி அப்பால்? இப்பணி தலைமேல் கொண்டேன்;
மின் ஒளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன்; விடையும் கொண்டேன்
(270 / 114)

பாடல்களை மீண்டும் ஒருமுறை படியுங்கள். கைகேயியும்,
இராமனும் அப்போது கொண்டிருந்த மனநிலையை நாம் படிக்கப்
படிக்கத்தான் உய்த்துணர முடியும்.

‘முடிசூட்டு விழாவிற்கு முன், ஆசி பெறத்தான் அழைக்கப்
பெற்றிருக்கிறோம்’ என்ற மனநிலையில் தான் இராமன்
வந்துள்ளான்; சொல்லப்போனால் முடிசூடிக் கொள்ள என்றே
தெய்வத்தை வணங்கித் தன் இல்லத்திலிருந்து புறப்பட்டு வரும்
வழியில் கைகேயியின் அரண்மனைக்குள் வந்துள்ளான் இராமன்.
முடிசூடிக் கொள்ள இன்னும் சில நாழிகைகளே உள்ளன என்னும்
போது, ‘முடியை நீ சூடிக் கொள்ளப் போவதில்லை, இன்னொருவன்
சூடிக் கொள்ளப் போகிறான்’ என்றால் எப்படி இருக்கும்?
யோசித்துப் பாருங்கள். அத்தோடு நிறுத்தியிருந்தால் கூடப்
பரவாயில்லை எனலாம். ‘உனக்கு வேறு வேலை உள்ளது. நீ
காட்டிற்குப் போய்த் தவஞ்செய்து பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்து வர
வேண்டும் என்பது அரசு கட்டளை’ என்றால் மனநிலை எப்படி
இருக்கும்? முடிசூடி சக்கரவர்த்தியாகப் போகிற ஒருவனை இதை
விட மோசமாக யாரும் அவமதித்திருக்க முடியாது.

நம்மை இராமன் நிலையில் வைத்துப் பாருங்கள். நாமாக இருந்தால் கொதித்துக்குதித்து தயரதனை எழுப்பி நீதி கேட்டிருப்போம்; அல்லது கைகேயியைச் சிறையில் அடைத்து விட்டு முடிகுடிக் கொள்ளப் போயிருப்போம். ஆனால் இராமன் என்ன செய்தான்? வரத்தால் கைகேயி பெற்றிருந்தாலும், அதனை அப்போது அறிந்திராத இராமன் அந்த இரண்டு கட்டளைகளையும் அரசன் இட்டவை என்றே கருதி உடனே இசைவு தெரிவித்தான். அந்த இசைவை மூன்று பகுதியாகப் பார்க்க வேண்டும்.

1. 'பரதனே ஆள்' என்ற முதல் கட்டளைக்கு விடை, 'என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றது' என்பது.

2. 'ஏழிரண்டு ஆண்டின் வா என்று ஏவினன் அரசன்' என்பதற்கு விடை தான் 'மன்னவன் பணி அன்றாகின், நும்பணி மறுப்பெனோ? என்பதாகும்.

3. 'நீ போய்த் தாழ் இரும் சடைகள் தாங்கி, தாங்க அருந்தவம் மேற்கொண்டு, பூழி வெங்கானம் நண்ணி, புண்ணியத் துறைகள் ஆடி' என்பதற்கு விடை தான் 'என் இனி உறுதி அப்பால்? இப்பணி தலைமேல் கொண்டேன்; மின் ஒளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன்; விடையும் கொண்டேன்' என்பதாகும்.

என்று தொடங்கி வனவாசம்?

மூன்றாவது பகுதிப் பதிவை முதலில் பார்க்கலாம். கடைமுறையே பார்த்தால்தான் இது இராமோபதேசம் நிகழும் இராம கீதைப் பகுதி என்பது புலப்படும்.

காட்டிற்குப் போய் இராமன் என்ன செய்ய வேண்டும் என விரிவாக எடுத்துச் சொல்லுகிறான். சடைமுடிதரி; தவம் மேற்கொள்; புழுதி நிறைந்த காட்டின் உள்பகுதிச் செல்; புண்ணிய நதிகளில் தீர்த்தமாடு. காட்டிற்கு எப்படிப் போய் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று இவ்வளவு விளக்கமாகக் கூட்டியவள், எப்போது போக வேண்டும் என்றும், எதற்காகப் போக வேண்டும் என்றும் கோடிட்டுக் கூடச் சொல்லவில்லை. இன்றைய சட்ட நிபுணர்கள்,

வழக்கறிஞர்கள் பாஷையில் சொன்னால், இது எவ்வளவு பெரிய ஓட்டை? (Lacuna)

பரதன் அந்தச் சமயம் அயோத்தியில் இல்லை என்பது இராமனுக்கும் தெரியும். பரதனுக்குச் சொல்லி அனுப்பி அவன் கேகய நாட்டிலிருந்து அயோத்தி வரக் குறைந்தது ஏழு நாள்களாவது ஆகும் என்பதைக் கைகேயி இராமன் ஆகிய இருவருமே அறிவர்.

கைகேயி தயரதனிடம் வாதிட்டுப் பிடிவாதமாக நின்று வரம் வாங்கிவிட்டாலும் உள்ளுக்குள் உறுத்தல் இருந்திராமல் இராது. என்ன உறுத்தல்? இராமன் இரண்டு ஆணைகளையும் ஏற்க இசைவான் என்பதை அறிவாள். ஆனால் பரதன் வந்ததும் அவனுக்கு முடிசூட்டிய பிறகு போகிறேன் என்று காட்டிற்குச் செல்வதைத் தள்ளிப் போட்டால் என்னாகும் என்பதே அது. அப்படி நிகழ்ந்தால், தான் வரம் வாங்கியும் பயனில்லாது போய் விடும் என்றும் அறிவாள். ஒன்று, அந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆட்சிக்குட்பட்ட மற்ற அரசர்களோ, மக்களோ அம்முடிவை ஏற்காது பரத பட்டாபிஷேகத்தையோ, இராமன் காடேகுவதையோ நிறுத்த முயற்சி செய்யலாம். எதிர்ப்புகள் கிளம்பலாம். ஏனெனில் அரசர்களும், மக்களும் இராமனைத் தெய்வமாகவே போற்றுகிறார்கள் என்பதைக் கைகேயி அறிவாள்.

பரதன் திரும்பி வரும் போது இராமன் நாட்டில் இருந்தால் பரதனே இராமனைக் காட்டிற்குப் போக விட மாட்டான்; இராமன் இருக்க பரதன் முடிசூடிக் கொள்ளவும் இசைய மாட்டான் என்று, அவனைப் பெற்றவளாதலால் அவன் குணத்தைக் கைகேயி அறிவாள். ஆனால் என்ன காரணத்தினாலோ எப்போது முதலாகத் தயரதனின் ஆணை அமலுக்கு வரும் என்று கைகேயி இராமனிடம் சொல்லவில்லை.

ஒரு காரணம் ஊகித்தறிய முடிகிறது. கூனி வந்து கைகேயியின் மனத்தை மாற்ற முயற்சி செய்யும் போது கைகேயிக்கு இடர் வந்துள்ளது என்றதும் உடனே கைகேயி சொல்வாள் :

இராம கீதை

விராவ அரும் புவிக்கு எலாம் வேதமே அன
இராமனைப் பயந்த எற்கு இடருண்டோ?

(250 / 55)

இராமனைப் பெற்றவளாகவே தன்னைப் பாவித்து அவன் மேல் ஆழ்ந்த பேர் அன்பு கொண்டிருந்தாள். எனவே இராமனின் குணாதிசயமும் நன்கு அறிவாள், இல்லையா? தந்தையின் ஆணையைத் தான் சொல்ல இராமன் அறிந்தான் என்றால், ஏன் எதற்கு என்று எல்லாம் கேட்க மாட்டான்; உடனே நிறைவேற்றவே செய்வான் என்பது புரிந்த 'தாய்' ஆதலால் ஆணை அமலுக்கு வரும் நாள் பற்றிக் கைகேயி சிந்திக்கவும் தேவையில்லாது போயிற்று.

போய், வா

ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டியதொரு செய்தி உண்டு. கைகேயியின் கூற்றுக்குள் ஒளிந்துள்ளதைச் சாதாரணமாக யாரும் கவனியாது விட்டு விடுகிறோம். கைகேயியின் கூற்றில் பரதனுக்கும் இராமனுக்கும் என்று இருவருக்கும் இருவேறு பணிகள் சுட்டப் பெறுகின்றன. சுட்டிய விதமும் வேறாயிருப்பதை யாரும் போகிற வேகத்தில் நின்று கவனிக்கத் தவறிவிடுவது இயற்கையே.

'பரதனே ஆள்' என்று ஆள்வது என்ற ஒரு சொல்லால் மட்டுமே பரதன் பணி குறிக்கப் பெறுகிறது. ஆனால் இராமன் பணி?

போய்	(1)
சடைகள் தாங்கி	(2)
தவம் மேற் கொண்டு	(3)
கானம் நண்ணி	(4)
துறைகள் ஆடி	(5)
வா	(6)

ஆறு காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று அடுக்குகிறாள். முதல் வினையையும் கடைசி வினையையும் பார்த்தால் ஒன்று தெள்ளிதின் விளங்கும். இராமனை ஒரேயடியாக நாட்டைத் துறந்து காட்டிற்குப் போகச் சொல்லவில்லை. போய் (1), வா (2) என்று வெகு தெளிவாகக் கூறிவிட்டாள். திரும்பி 'வா' என்பதற்குப்

பதினான்கு ஆண்டுகள் என்று காலக்கெடுவையும் கூறிவிட்டாள். 'நீ போய்' என்று மட்டும் சொன்னதால் போவதற்கு எப்போது என்று கெடு விதிக்கப்படவில்லை என்றாலும் மொத்தமாகப் பார்த்தால் உடனே போக வேண்டுமென்பது புலப்படும்.

சாதாரணமாக வழக்கில் ஒருவரிடம் 'நீங்கள் போய் இதை வாங்கி வாருங்கள்' என்று மட்டுமே நாம் சொன்னால் என்ன பொருள்படும்? உடனே போய் வாங்கி வர வேண்டும் என்று தானே? வீட்டில் உள்ள ஒருவரை, 'போய் வாருங்கள்' என்றால் அப்போதே புறப்படுங்கள் என்று தானே பொருள்படும்.

போவது எப்போது என்பதும் வருவது எப்போது என்பதும் சொல்லியாயின. இடையில் அதாவது போய் வருவதற்குள் என்ன செய்ய வேண்டும்? அதைத் தான் எதைத் தாங்கி, எதை மேற் கொண்டு, எதை நண்ணி, எதை ஆடி, வர வேண்டுமென நான்கு வினைச் சொற்களால் தெளிவாகச் சொல்கிறாள்.

நம்மைப் பொறுத்தவரை கைகேயி சிற்றன்னை. எனவே தன் மகன் பரதனுக்குப் பட்டம் கட்டுவதற்காகச் சூழ்ச்சி செய்து இராமனைக் காட்டிற்கு, அனுப்பி விடுகிறாள் என்று 'முன் தீர்மானிக்கப்பட்ட முடிவில் (Pre conceived notion) இருப்பதால், புது வித வியாக்யானங்கள் செய்து கொள்கிறோம். பாருங்கள் பரதன் நாடாள்வது ரொம்பக் கடினமானது என்பது தோன்ற 'ஆழி சூழ் உலகமெலாம் பரதனே ஆள்' என்றும், காட்டிற்குப் போய்த் தீர்த்தமாடி வருவது ரொம்ப எளிதானது என்பது தோன்ற, பாடத் திட்டம் (Time Table) போடுவது போல் அதைச் செய்து வா என்று (வினயமாக) விஷமமாகச் சொல்கிறாள் என்றும் வியாக்யானங்கள் கொடுக்கிறோம்.

சொற்களுக்குரிய நேரடிப் பொருளைப் பார்ப்பது சரியானது. ஒருவன் நாடாள் வேண்டும் என்பதும், ஒருவன் காடேக வேண்டும் என்பதும் இங்கே குறிப்பிடப்படும் செய்திகள். ஆனால் நாடாள் வேண்டியவன் அங்கு அப்போது இல்லாததாலும், அவன் நாடாள் இசைய மாட்டான் என்பது சர்வ நிச்சயமாய்த் தெரியுமென்பதாலும், எப்படி ஆள் வேண்டுமென்ற விளக்கம் கொடுக்கவில்லை கைகேயி.

இராம கீதை

ஆனால் அதே சர்வ நிச்சயத்துடன் இராமன் காடேகப் புறப்பட்டு விடுவான் என்பது தெரியுமாதலால் காட்டிற்கு ஏன் செல்ல வேண்டுமென்பதை பூடகமாகவும் அங்குச் சென்று செய்ய வேண்டிய செயல்களை அடுக்குவதாலும் விளக்குகிறான்.

எனவே போய், வா என்பவற்றுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் செய்ய வேண்டிய செயல்களை உன்னிப்பாகப் பார்த்தால் நமக்குப் புலப்படும் உண்மை வேறு. இராமனும், குறிப்பாலுணரும் திறன் நிரம்பியவன் என்பதால், அப்படித்தான் உன்னிப்பாகக் கவனித்து, உரைத்த சொற்களின் நேரடிப் பொருளை விளங்கிக் கொண்டான்.

ஆட்சியைத் துறந்து காட்டிற்கு ஏகு எனத் தன்னை ஒரேயடியாய் விரட்டவில்லை; காட்டில் போய்த் தவம் மேற்கொண்டு வரச் சொல்கிறான் கைகேயி என்பதை இராமன் நேரடிப் பொருளாய் அப்படியே ஏற்றான். எனவே தான் 'என் இனி உறுதி அப்பால்? இப்பணி தலைமேல் கொண்டேன்' என்று பதிலுரைக்கிறான். 'இதை விட எனக்கு வேறு என்ன நன்மை வேண்டும்? அதனால் தாங்கள் இட்ட இந்தப் பணியைச் சிரமேற் கொண்டேன்' என்ற பதிலில் கைகேயியின் பணிக்குறிப்பை உணர்ந்து கொண்டது விளங்கும்.

அதனால் தான், காட்டிற்குப் போவதற்குக் காலக்கெடு இல்லாமையையும் கவனித்து இன்றே காட்டிற்குப் புறப்படுவதாகவும், விடை பெறுவதற்காகக் கூட மீண்டும் ஒருமுறை வந்து கால விரயம் செய்யாது அப்போதே விடை பெற்றுக் கொண்டதாகவும் இராமன் பதில் நிறைவடைகிறது.

யார் கட்டளை?

இனி இரண்டாவது பகுதியைப் பார்ப்போம். ஏழிரண்டாண்டில் திரும்பி வா என்று அரசன் ஏவினான் என்ற கைகேயியின் வாக்குக்குப் பதிலுரைக்கும் முகமாக இராமன் சொல்வது கூர்ந்து நோக்க வேண்டியதொன்றாகும்.

“அரசன் கட்டளை இடா விட்டால் கூட,
தாங்கள் இடும் கட்டளையை மறுக்காமல் செய்வேன்”

“உனக்கு உந்தை உரைப்பது ஓர் உரை உண்டு; அதனை நான் கூறுவது சரியென்றால் சொல்கிறேன்” என்று இராமனிடம் கைகேயி நாமறிய நிகழ்த்தும் முதல் உரையாடல் இது.

அதற்கு இராமன் இசைந்து ‘தந்தை கட்டளையிட அதனைத் தாங்கள் சொல்லுவது நான் பெற்ற பெரும் பேறு; ஆணையிடுங்கள்; சிரமேற் கொண்டு செய்வேன்’ என்றான். அரசகட்டளையை அரசனே தன்னிடம் சொல்லாதது ஏன் என்பதற்கான காரணம் இராமனுக்கு அப்போது தெரியாது; தெரிந்து கொள்ள விரும்பித் தாயிடம் எதிர்க் கேள்வி கேட்கவும் இல்லை.

தாய் கேட்கத் தந்தை அதற்கு இசைந்து இக்கட்டளை பிறப்பிக்கப் பட்டதா அல்லது அரசன் அவனாகவே பிறப்பித்தானா என்பதும் அப்போது இராமனுக்குத் தெரியாது. எப்படி அரசன் ஆணை பிறப்பித்தான் என்றும் இராமன் கேட்கவில்லை.

அப்படிப்பட்ட எதிர்ப்பற்ற, எதிர் வினா எழுப்பப்படாத சூழ்நிலையில் கைகேயி மிக கவனமாகக் காயை நகர்த்துவது போல் ‘ஏவினன் அரசன்’ என்றாள்.

கைகேயி எப்படி ‘இராமனைப் பயந்த எற்கு’ எனத் தன்னை இராமனைப் பெற்ற தாயாகவே பாவித்து ஆழ்ந்த பேரன்பு கொண்டிருந்தாளோ அப்படித்தான் இராமனும் அவளைத் தன் பெற்ற தாயாகவே கருதி முதல் மரியாதை செலுத்தினான் என்பதை இரு முக்கியமான கால கட்டங்களில் காணலாம். மூன்று தாயாரும் ஒன்றாக இருக்கும் போது கூட கைகேயிக்கே முதன்மை நல்கித் தாயென முதலில் வணங்கினான் என்று முன்பே கண்டோம்.

அப்படிப்பட்ட இராமனிடம் கைகேயி, “மன்னன் கட்டளையிட்டான்” என்றது கொஞ்சமாவது உறுத்தியிருக்கலாம், இல்லையா? அதனால்தான் எடுத்த எடுப்பிலேயே அரசன் கட்டளையாக இல்லாவிட்டாலும் கூட, கைகேயியின் கட்டளையாக இருந்தால் கூட மதித்துச் செயற்படுத்துவேன் என்கிறான். இரண்டு கட்டளைகளைத் தனிப்பட்டப் பேசாது, அவற்றுக்கு அவன் இசைந்ததையும் கூட முதலில் கூறாது தாய்

இராம கீதை

சொல்லைத் தட்ட மாட்டேன், தலைமேற் கொள்வேன் என்று தன் பதிலின் முதலடியிலேயே தன் தாயன்பைப் பற்றியும், தாய் சொல் கேட்டொழுகும் தன்மை பற்றியும் தன்நிலை விளக்கம் போல் 'மன்னவன் பணி அன்றாகின், நும்பணி மறுப்பெனோ?' என்று ஒரே போடாய்ப் போடுகிறான்!

இதற்கு நயவுரை சொல்லும் நாவாணர்கள் "இது தந்தையின் கட்டளை அல்ல, தங்கள் கட்டளை என்றறிவேன். தங்கள் கட்டளை என்றாலும் தட்டாமற் செய்வேன்" என்ற பொருள் படவே இராமன் இப்படிப் பேசியதாக விளக்கம் கொடுப்பார்கள். அப்படி எடுத்துக் கொண்டால் அது தாயின் நடவடிக்கையை இராமன் நம்பாமலுரைத்ததாகாதோ?

அன்னையும் பிதாவும்

தந்தை சொல் கேட்டலும், தாய் சொல் கேட்டலும் இராமன் மதித்துப் போற்றுவன என்பதை 'நும்பணி மறுப்பெனோ' என்ற சொற்கள் நினைவூட்டும்.

இராமனின் இக்குண மேன்மையைப் பிறிதோரிடத்தில் பின்னாளில் பரதன் சிலாகித்துப் பேசுவான். குறித்த பதினான்கு ஆண்டுக் கால அவகாச முடிவில் இராமன் வந்தானில்லை எனத் தான் கூறிய சபதப்படி தீமூட்டி உயிர் விடத் துணிகிறான் பரதன். அது அறிந்து ஓடிவந்து அவனைத் தடுக்கிறாள் கோசலை. அதற்கு மறுமொழி கொடுக்குமுகமாக பரதன் சொல்வான் : "தாய் சொல்லைத் தட்டினேன் என்று கொள்ளாதீர்கள். தாய் சொல் கேட்டலும், தந்தை சொல் கேட்டலும் இராமனுக்குரிய கடமைகளாகலாம். என்னால் அது முடியாது. எனவே என் தூய்மையை நிறுவிக்காட்ட நான் தீக்குளித்து உயிர் விடுவேன்"

தாய் சொல் கேட்டலும் தந்தை சொல் கேட்டலும்
பாசத்து அன்பினைப் பற்று அற நீக்கலும்
ஈசற்கே கடன்

(1575 / 236)

இராமனும் தனது இந்தக் கொள்கையைச் சித்திர கூடத்திற்குப் பரிவாரங்களுடன் வந்த பரதன் முன்னர் வசிட்டரிடம் கூறுவான் : “தாய் கட்டளையிட்டதையும், தந்தை செய்க என்று ஏவியதையும் தலைமேற்கொண்டு செய்யாத மகன் கொடிய புலையனுக்குச் சமம்; அவனைவிட, செய்யத்தக்கது இது செய்யத்தகாதது இது என்றறியாத நாய் போன்று அலைந்து திரிவது நல்லதாகும்”.

தாய் பணிந்து உவந்தன, தந்தை “செய்க” என
ஏய, எப்பொருள்களும் இறைஞ்சி மேற்கொளாத்
தீய அப் புலையனின், செய்கை தேர்கிலா
நாய் எனத் திரிவது நல்லது அல்லதோ? (396 / 127)

செய்யத்தக்கவை எவை, செய்யத்தகாதவை எவை என்று ஆய்ந்து உரைக்கக் கூடிய மனிதராய்ப் பிறந்தவர் எவருமே தாய் தந்தையர் ஏவிய செயல்களைச் செய்வது தான் மனிதப்பிறவிக்கு நலம் பயக்கக் கூடியது. அப்படித் தாய் தந்தையர் ஏவிய செயல்கள் நன்மை தரக் கூடியனவாயிருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் அவற்றைத் தலைமேற் கொண்டு செய்ய வேண்டும்; செய்யாது புலைத்தன்மை உடையவராவதை விட, தக்கது செய்வது தெரியாத நாயாகத் திரிவது நல்லது என்று நாய்ப்பிறவியை மேன்மை உடையதாக்கும் இக்கூற்று தாய் தந்தையர் சொல் கேட்டலின் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்துவதாகும்.

‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்’ என்று தன் கொன்றைவேந்தன் நூலைத் தொடங்கிய ஓளவைப் பிராட்டி இருவரையும் தனிப்படுத்திப் பின்னர்க் கூறுவார் :

தந்தை சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை
தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலும் இல்லை

நும் பணி

தாய் தந்தையர் சொற் கேட்டலின் சிறப்பை இதை விடச் சிறப்பாக யாரும் கூறிவிட முடியாது.

இராம கீதை

எத்தனை சூத்திரம், எத்தனை விதிகள், எத்தனை இலக்கியங்கள் என்று படித்தறிந்தாலும் அனுபவபூர்வமாக பட்டறிவது மேலானது, இல்லையா? நான் பயிலரங்கங்களில் பயிற்றுவிக்கும் போது நேர்ந்த அனுபவம் இதனை உறுதிப் படுத்தியது. குறிப்பாகக் கல்லூரி மாணாக்கர்கள், இளைஞர்களுக்கான பயிலரங்குகளில் அவர்கள் குறித்துச் சொல்லிப் பகிர்ந்து கொண்ட இடர்ப்பாடுகளின் மூலகாரணத்தை (Root Cause) துருவி, வேரைக் கண்டுபிடித்தபோது ஆச்சரியமான ஒரு காரணம் புலப்பட்டது. பெரும்பாலானவர்கள் விஷயத்தில் அது ஒரே மாதிரியாக இருந்தது. அது என்ன என்று அறிந்தால் நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். அவர்கள் எல்லோருமே பெற்றவர்கள் சொல்லைத் தட்டியவர்கள், சொல்லைக் கேட்காதவர்கள், சொல்லை மதியாமல் விட்டவர்கள் என்று ஏதோ ஒரு விதத்தில் பெற்றோர்களின் கோபத்திற்கும், சாபத்திற்கும் ஆளானவர்களாய் இருந்தார்கள்; பெற்றோர்களின் ஆசீர்வாதம் பெறாதவர்களாய் இருந்தார்கள்.

எல்லோருடைய தனிப்பட்ட பிரச்சனைகளையும் ஓரளவிற்கு மேல் ஊடுருவி ஒரு பொதுக் காரணி கண்டு, பொதுவான நடத்தை மாற்றம் ஒன்று, அதற்காக வேண்டிய அடிப்படை மனோபாவ மாற்றம் ஒன்று ஆக இரண்டையும் அவர்களிடம் ஏற்படுத்தி நான்கு வாரங்கள் கழித்து ஒருமுறை, எட்டு வாரங்கள் கழித்து மறுமுறை, பன்னிரண்டு வாரங்கள் கழித்து ஒருமுறை பயிலரங்கப் பிந்தைய முன்னேற்றக் கூட்டங்கள் கூட்டியபோது எண்குக் கிடைத்த பிற்செய்தி ஊக்கமளிக்கக் கூடியதாய் இருந்தது. ஆம்; அடிப்படையில் அவர்களிடத்தில் பெற்றோர்கள் பற்றிய எதிர்மறையான எண்ணத்தை விடப்பண்ணி, பெற்றோர்களைப் பற்றிய நேர் முறையான உயர்வான எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியது முதல் பயிற்சி; அடுத்தது பெற்றோர்களின் ஆணைகளை மட்டுமல்ல அவர்களுடைய சிறு சிறு தேவைகளைக் கூட முடிந்த அளவுக்கு நிறைவேற்றப் பயிற்றுவித்தது; மூன்றாவதாக இளைஞர்கள் தாங்களாகவே (Voluntarily) பெற்றோர்களை மதிக்கும் முகமாக வெளியில் செல்லும் போதோ, ஏதோ ஒரு வேலை அல்லது காரியத்தைத் தொடங்கும் போதோ அவர்களிடம் சொல்லிவிட்டுச் செய்வது, தொடங்குவது, நேரில் முடியாத காலங்களில் மானசீகமாக

ஆசியை வேண்டித் தொடங்குவது என்று பயிற்றுவித்தது. இவை மிகப் பெரிய பலனைக் கொடுத்ததைக் கண்கூடாக அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்; அனுபவித்தார்கள்.

அவர்கள் பெற்ற மனநிறைவு, காரிய வெற்றி என்னை மிகவும் ஊக்குவித்தன; தொடர்ந்து, அலுவலகங்கள், தொழிற்சாலைகளில் பணியாற்றுவவர்களுக்கான பயிலரங்கங்களிலும் இம்முயற்சி மிகப்பெரிய வெற்றியை அள்ளித் தந்தது. இத்தனைக்கும் மூலவித்தாக அமைந்தது நான் கற்ற கம்பனின் இராமகீதை உபதேசத் தொடரான “நும்பணி மறுப்பெனோ?” தான்!

எவ்வளவு பெரிய உண்மையை மிகச் சர்வசாதாரணமாக இராமன் தாயிடம் கீத மொழியாக மொழிகிறான். ஏனெனில் அவனே தன் தாய் தந்தையர் சொல்லான, “பரதன் ஆள, நீ காடு சென்று வா” என்பதனைத் தட்டாமல் தலைமேற் கொண்டு நடந்தான். அதனால் தானே அவன் வடக்கே அயோத்தியிலிருந்து தென்கோடியில் இலங்கைக்கு ஒரு (பாத) பாரத யாத்திரை செய்ய முடிந்தது. பாரெல்லாம் அவன் புகழ் பரவியது. சுக்ரீவனுக்கும், வீடணனுக்கும் அரசரிமை கிட்டியது. அரக்கர்கள் அழிந்தனர். விராதன், கவந்தன் முதலானோர் மீட்சி பெற்றனர். சரபங்கள், சபரி ஆகியோர் வீடுபேறடைந்தனர்.

பெற்றோர் சொல்லைத் தட்டிக் கழித்து இராமன் அயோத்தியிலேயே இருந்திருந்தால் இத்தனையும் நிகழ்ந்திருக்குமா? இராகவன் புகழ் பாரதத்தில் மட்டுமன்று பார்முழுவதும் பரவியிருக்குமா?

இவையெல்லாம் நிகழ வேண்டும். இராமன் முடிசூடி அரசாளுமுன் போதிய அனுபவமும், பக்குவமும் பெற வேண்டும். அந்த அனுபவமும் பக்குவமும் பெற அயோத்தியை விட்டு வெளியே சென்று உலகோடு நேரடித் தொடர்பு ஏற்பட வேண்டும் என்றெல்லாம் விரும்பிய கைகேயியின் தாய் உள்ளம், தான் பழியை ஏற்றாலும் பரவாயில்லை என்று எண்ணி இராமன் அப்போது முடிசூடாது

காட்டிற்குப் போய்,
தாழிரும் சடைகள் தாங்கி,
தாங்கரும்பவம் மேற்கொண்டு
பூழிவெங்கானம் நண்ணி,
புண்ணியத்துறைகள் ஆடி
ஏழிரண்டாண்டில் வா

என இராமனை ஏவியது. கம்பனே இதனைத் தன் கூற்றாகப்
பதிவு செய்து மகிழ்வான் :

தாமொழி மடமான் இரக்கமின்மை அன்றோ,
இவ்உலகங்கள், இராமன் பரக்கும்
தொல்புகழ் அமுதினைப் பருகுகின்றதுவே?

(254 / 86)

பிந்திய ஆணை - பிரகடனமானது எப்போது?

இப்போது முதலாவது இராமகீதை வாசகமாக நாம் எடுத்துக் கொண்டுள்ள “என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ?” என்பதனை நோக்குவோம். “பரதனே ஆள்” என்ற கைகேயியின் முதற் கட்டளைக்கு இராமன் இறுத்த பதிலின் செய்தி இத்தொடர்.

படிக்கும் போது மிக எளிதாகப் பொருள் புரிவது போலத்தான் உள்ளது. பொருள் புரிந்து கொள்ள உதவி தேவைப் படாத சொற்கள் தாம்; எளிமையாக, எக்காலத்தும் யார் வாயினும் புழங்குகின்ற சொற்கள் இவை என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் உட்கிடக்கைப் பொருள் மிக மிக ஆழமானது; உயரிய விழுப்பமுடையது.

இத்தொடர் நமக்கு அறிவிக்கும் நேரடிப் பொருள் என்ன? ‘என் தம்பியாகிய பரதன் பெற உள்ள அரசாட்சி என்கிற செல்வம் நானே பெற்ற மாதிரி தான்’. சக்கரவர்த்தியாகிய தந்தை தயரதன் இட்டதாய்த் தாய் கைகேயி கூறிய இரண்டு கட்டளைகளில் ஒன்று பரதனை மையப்படுத்தியது. மற்றொன்று இராமனை மையப்படுத்தியது. முதற் கட்டளையான ‘பரதன் அரசாவது’ அமலுக்கு வருமேயானால், ஏற்கெனவே தயரத சக்கரவர்த்தி அறிவித்த ‘இராமன் முடி சூடி நாடாள்வது’ என்ற கட்டளை விலக்கப்பட வேண்டியதாகின்றது. பின்னர்ப் பிறப்பித்த அரச ஆணை அதே பொருள் குறித்து முன்னர்ப் பிறப்பித்த அரச ஆணையை ரத்து செய்து விடும் என்பதே நடைமுறைச் சட்டம்.

ஆக, ‘பரதனே ஆள்’ என்ற அரச ஆணையால் இராமன் நேரடியாகப் பாதிப்புக்கு உள்ளாகின்றான். அதாவது இராமன் முடிசூடி அரசனாகி ஆளப் போவதில்லை. எப்போது இந்த இரண்டாவது ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது? பிறப்பிக்கப்பட்டது என்பதை விட, பிரகடனப் படுத்தப்பட்டது எப்போது என்பதே அதி முக்யத்துவம் வாய்ந்ததாகும். விடிந்தால் இராமனுக்கு முடி சூட்டப் பெறும் என்ற காலகட்டத்தில், அதற்கு முந்திய முன்னிரவில் பரதன் முடி சூடுவான் என்ற இரண்டாவதான ஆணை தயரதனால் பிறப்பிக்கப்படுகிறது. பிறப்பித்ததும், பிறப்பித்த இடமான

இராம கீதை

கைகேயியின் அரண்மனையிலேயே தயரதன் மயங்கி நினைவிழந்து கிடக்கிறான். கைகேயியும் தூங்கி விடுகிறாள் என்று இங்கே கம்பன் குறிப்பது நாம் நினைவில் தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய செய்தியாகும்.

விடிந்தது. இரண்டாவது அரச ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டதை அறியாத நகர மாந்தர் தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டு முடிசூட்டு விழா நிகழ உள்ள மண்டபத்தை நோக்கி மகிழ்ச்சியுடன் செல்கின்றனர். அரசர், அந்தணர் முதலியோர் மண்டபத்துள் அமர்கின்றனர். வசிட்டரும் வந்து முடிசூடும் வைபவத்திற்கு இயைந்த மங்கலங்களைத் தொடக்கி வைக்கிறார். இவ்வளவும் நிகழ்ந்த பின்னர்த் தயரதனை அழைத்து வரும்படி வசிட்டர் அமைச்சர் சுமந்திரனை அனுப்பி வைக்கிறார். கைகேயியின் அரண்மனைக்குள் தயரதனைத் தேடி வரும் சுமந்திரனை நோக்கி, இராமனைத் தன்னிடம் அழைத்து வரக் கைகேயி ஏவுகிறாள். அப்படியாகத் தன் எதிரே வந்த இராமனிடம் கைகேயி தயரதன் பிறப்பித்த ஆணையை பிரகடனப் படுத்துகிறாள். அதாவது முடிசூட இன்னும் நாழிகைப் போதே கால அவகாசம் இருக்கும் போது பிரகடனமாகிறது - முடி சூடிக் கொள்பவரில் மாற்றம் இருப்பது.

உள்ளத்தில் உள்ளது

பரதனே ஆள்வான் என்ற கைகேயியின் கூற்றுக்கும், அதற்குப் பதில் கூறுமுகமாக 'என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ?' என்று இராமன் கூறியதற்கும் இடையே காலவெளி ஏதுமில்லை; உடனேயே, சற்றும் தயங்காது, யோசியாது இராமன் பதில் கூறுகிறான் என்றாலும், அந்தச் சூழ்நிலையின் கன பரிமாணம் கருதிக் கம்பன் இடையே புகுந்து தன் கூற்றாக ஒரு கருத்தைப் பதிவு செய்து விடுகிறான். அக்கவிக் கூற்று நமக்கு இராமனின் பதில் உண்மையாக அவன் உள்ளத்திலிருந்து வந்தது என்பதையும், இராமனின் குண நலனையும் நமக்குக் காட்டி விடுகிறது.

கம்பன் சகலகலா பண்டிதன் என்பதை அக்கவிக் கூற்று மெய்ப்பிக்கிறது.

நாம் ஒரு செய்தியை நம் எதிரில் உள்ள ஒருவரிடம் கூறியதும், அவர் அச்செய்தியை மனத்தில் வாங்கி அதற்குத் தம் பதில் செய்தியைக் கூறுவார். அப்போது நாம் கூறிய செய்தி அவரிடம் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும். இது இயல்பான எதிர்வினைவு (Reaction). அப்படி அவர் வாய்மொழியாக வரும் பதிலை விட முந்திக் கொண்டு வரும் உடல் மொழியால், பதில் என்னவாக இருக்க முடியும் என்பது தெரிந்து விடும். ஆம்; இன்றைய நவீன அறிவியலில் செய்தி, தகவல் தொடர்புத் துறையாளர் போற்றிக் கூறும் Body Language என்றறியப்படும் உடல் மொழியே அது.

கம்பன் அந்த உடல்மொழி அறிவை இங்கே பொருத்திக் காட்டி, இராமனின் பதில், வாய்மொழியாக வருமுன்னரே, என்னவாக இருக்கும் என்பதை நமக்குச் சூசகமாகக் கூட அல்ல - நேரிடையாகவே சொல்லி விடுகிறான்.

கைகேயியினுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் இராமனின் முகப்பொலிவு எப்படி ஆயிற்றாம்? தன்னைப் போன்றவர்களால் சொல்லிக் காட்ட முடியாத அளவுக்கு இருந்தது என்பான் கம்பன். அது மட்டுமன்று; அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினையும் வெல்லும் பொலிவு மிக்கதாய் இருந்ததாம். இதோ, கம்பன் பதிவு செய்வதைக் காணுங்கள்.

இப்பொழுது, எம்மனோரால் இயம்புதற்கு எளிதே? யாரும்
செப்ப அருங்குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்,
ஒப்பதே முன்பு, பின்பு; அவ்வாசகம் உணரக் கேட்ட
அப்பொழுது, அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது அம்மா!

(270 / 112)

அச்சமயம் மலர்ந்த தாமரையைவிட இராமனின் முகம் பொலிவுற்றது என்பது இராமனின் உடலில் ஏற்பட்ட மாற்றம். அது உள்ளத்திற்குள் உள்ளதைத் தானுமறியாமல் உடலில் வெளிப்படுத்தி விடும் உடல் மொழியாகும்.

இராம கீதை

கம்பனே பிறிதோரிடத்தில், வள்ளுவரை ஒட்டி அனுமன் வாக்காக வாய் மொழிவான் :

உள்ளத்தின் உள்ளதை உரையின் முந்துற
மெள்ளத் தம் முகங்களே விளம்பும்.

(1023 / 88)

கைகேயியின் வாசகத்தைக் கேட்டதும் முகத்தில் அப்படிப்பொலிவு கூடியது. என்றால், என்ன பொருள்? கைகேயி உதிர்த்த சொற்கள் இராமனின் மனசுக்குள் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். உள்ளே பொங்கிய அம் மகிழ்ச்சி முகத்தில் உடல் மொழியாக வெளிப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆகவே கைகேயி இட்ட ஆணையாகிய (தான் முடிசூடிக் கொள்ளாமல்) பரதனே முடி சூடுவான் என்பது இராமனுக்கு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. இராமன் கூறப் போவது கைகேயியின் ஆணையை ஏற்றுக் கொள்ளும் இசைவான பதிலாகத்தான் இருக்க முடியும் என்று அவன் முகத்தில் ஏற்பட்ட பொலிவு, அவன் வாய்திறந்து கூறு முன்னரே தெளிவாக்கி விடுகிறது.

இன்னொன்றையும் அம்முகப் பொலிவு சூசகமாக நமக்குத் தெரிவித்து விடுகின்றது. என்ன அது? இராமன் வாய்மொழியாக வரப்போகும் பதில் எந்தவிதக் கட்டாயப் படுத்தலுக்கும் உட்படாத, மனப்பூர்வமானது என்பதேயாகும். இராமன் உண்மையிலேயே அந்த ஆணை மாற்றத்தால் மகிழ்ச்சியே அடைந்தான். அதன் விளைவே அவன் கூறும் பதிலான

என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ?

என்ற சொற்கள்.

அதனை நாமும் மனப்பூர்வமாக உணர ஓர் உவமையையும் சுட்டிக் காட்டுவான் கம்பன்.

தந்தையும் மன்னனும்

தயரதச் சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையை மறுக்க அஞ்சி அரசு பாரத்தை ஏற்றவன் இராமன். அரசு பாரமாகிய வண்டியில் வேறு வழியின்றிப் பூட்டப்பட்ட காளை மாட்டை, மாட்டின் மேல் அருள் பூண்ட வேறொருவர் விலக்கி விட அந்த மாடு எப்படி உணருமோ அப்படி இராமன் உணர்ந்தானாம்.

தயரதன் இராமனிடம் அரசாட்சியை ஏற்க வேண்டும் என்ற போது நிகழ்ந்ததை, சற்றே பின்னோக்கிச் சென்று கண்டால் இந்தக் காளை மாட்டு உவமை நயம் புரியும்.

தந்தை சொல்லிவிட்டான் என்பதற்காக இராமன் இன்பத்தில் துள்ளவுமில்லை; இகழ்ந்து துயரமடையவுமில்லை. விருப்பு, வெறுப்பின்றி ஏற்றுக் கொண்டான். தந்தை சொல்லைத் தட்டாது ஏற்றல் மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் கடமை என்றுணர்ந்தானாம் இராமன்.

மன்னன் எதைக் கட்டளையிடுகிறானோ அதை அம்மன்னனின் அரசாட்சிக்குட்பட்டவனாகிய தான் செயற்படுத்துவதே முறையானது நியாயமானது என்று கருதி அப்பணியை ஏற்றுக் கொண்டானாம் இராமன்.

தந்தை சொல்லை ஏற்றலும், மன்னன் கட்டளையைச் செயற்படுத்தலும் ஆகிய இரண்டு செய்கைகளும் ஒன்றோயானாலும் சிறிய வேறுபாடு ஒன்றுண்டு. இராமன் தந்தை சொல்லை ஏற்றல் கடமை என்றுணர்ந்தான்; இராமன் சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையை செயற்படுத்தல் நீதி என்று பணிந்தான். இரண்டு உறவுமுறைகளிலும் தயரதனின் சொல்லை ஏற்று நடத்தலே தன் பணி என்று இராமன் நின்ற நிலை ஓர் உயரிய உத்தம மகனுக்கே உரிய ஒன்றாகும்.

கம்பன் இவ்வேறுபாட்டை மிக அழகாக மாறுபட்ட சொற்களைக் கொண்டு பதிவு செய்வான்.

இராம கீதை

தாதை அப்பரிசு உரைசெயத் தாமரைக் கண்ணன்
காதல் உற்றிலன்; இகழ்ந்திலன்; கடன் இது என்று உணர்ந்தும்
யாது கொற்றவன் ஏவியது அது செயலன்றோ
நீதி எற்கு என நினைந்தும், அப்பணி தலை நின்றான்

(240 / 69)

இப்போது தடித்த எழுத்தில் உள்ள சொற்களை மறுபடியும் படித்துப் பாருங்கள். தந்தை சொல்லை மந்திரம் என ஏற்றல் மகனின் கடமை என்பது அவன் உணர்வினிலே இருந்தது புலப்படும்; அதே சமயம், மன்னன் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிதலே முறையானது என்றும் நினைவிற்கு வந்தது. ஆக, தன் இருவேறு உறவு நிலைகளிலும் அப்பணியை மேற்கொண்டான் என்பது பெறப்படும். தயரத குமாரனாகவும், தயரத சக்கரவர்த்தியின் குடிமகனாக (Citizen)வும் என இரண்டு உறவு நிலைகளையும் பிரித்துக் காட்டி, இரண்டினாலும் மேற்கொண்டான் என்று இராமனின் உத்தம குணத்தைக் கம்பன் பதிவு செய்கிறான்.

பாரம் நீங்கிய காளை

இப்போது மீண்டும் காளை மாட்டு உவமைக்கு வருவோம். வண்டியில் பூட்டப் பெறுதல், தான் பிறவியெடுத்ததன் கடமை எனவும், எஜமான (இராஜ) விசுவாசத்தின் முறைமை எனவும் கருதியது காளைமாடு; காளை மாடு, வண்டியின் பாரத்தைச் சுமக்கும் வயதும், தெம்பும் தற்சமயம் கொண்டிருக்கவில்லை என்றுணர்ந்த அருளாளி ஒருவர் காளை மாட்டை உடனே அவ்வண்டிச் சகடத்திலிருந்து விலக்கி விட்டால், அவ்விளம் காளை மாடு எப்படி 'அப்பாடா' என்று மகிழுமோ அப்படி இராமன் அரச பாரம் நீக்கப்படவே மகிழ்ந்தான் என்று பதிவு செய்வான் கம்பன்.

தெருளுடை மனத்து மன்னன் ஏவலின் திறம்ப அஞ்சி,
இருளுடை உலகம் தாங்கும் இன்னலுக்கு இயைந்து நின்றான்,
உருளுடைச் சகடம் பூண்ட, உடையவன் உய்த்த கார் ஏறு
அருளுடை ஒருவன் நீக்க, அப்பிணி அவிழ்ந்தது ஒத்தான்

(270 / 113)

தடித்த எழுத்துச் சொற்களை மீண்டும் படியுங்கள்; கம்பன் காட்டும் உவமை நயம் பளிச்சிடும். அரச பாரத்தைப் 'பிணி அவிழ்ந்தது' என மிக நுட்பமாக வெளிப்படுத்தும் கம்பன் கவிச்சக்கரவர்த்தி அன்றோ?

அரசாட்சி உனதே என்றதும் இராமன் மகிழ்ச்சியில் கூத்தாடவுமில்லை; உனதன்று என்றதும் துன்பத்தில் அழவுமில்லை. விருப்பின்றி அரச கட்டளையாகவும், வெறுப்பின்றித் தகப்பன் பணியாகவும் இராமன் ஏற்றதனால்தான், அரசபாரப் பொறுப்பிலிருந்து விடுவிக்கப் பெற்றதும் விருப்போ வெறுப்போ அடையவுமில்லை; துயரப்படவுமில்லை. மாறாக மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

அரச பாரத்தை ஏற்பதில் விருப்பு வெறுப்பில்லாததால் தான், இராமன் சமநிலையில் நின்று தன் இளவல் பரதன் அரசாளப் போவது அறிந்ததும், அப்பரிசினைத் தானே அடைந்தது போல உணர்ந்தானாம். அதன் வெளிப்பாடே 'என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ' என்ற வாய்மொழிச் சொற்கள்.

கைகேயி உரைத்த கட்டளைகளுக்கும், இராமன் இறுத்த பணிவுடைப் பதிலுக்கும் கால இடைவெளி இல்லை என்பதும், அப்பதில் பொள்ளெனத் தோன்றிய (Spontaneous) தன்னிச்சையான வெளிப்பாடு என்பதும் தெளிவாகப் புலப்படுத்தப்படவே, கம்பன் இடையே புகுந்து இராமனின் பதில் வெறும் உதட்டளவில் வந்ததன்று, உள்ளத்தினின்றும் ஊற்றெடுத்த ஒன்று எனக் காளை மாட்டு உவமையை நினைவூட்டிக் காட்டுவான்.

அதெல்லாம் சரி, இராமனின் சொற்களில் ஒரு பிசிறு தட்டுவது போன்ற உணர்வு ஏற்படவில்லையா? என்ன இது புதுக் குழப்பம் என்கிறீர்களா? நின்று நிதானமாக அப்பதில் சொற்களை அசை போடுங்கள்.

என்
பின்னவன்
பெற்ற
செல்வம்
அடியனேன்
பெற்றது
அன்றோ?

தன் தம்பியாகிய பரதன் பெறும் அரசாள் செல்வப்பேறு, தானே பெற்றது போன்றதில்லையா என்ற வினாக் குறிப்புத் தோன்ற இராமனின் பதில் உள்ளது.

இராமன் அரசாள் செல்வம் பெறாததற்குத் துன்பப்படவில்லை என்பது அவனுடைய உயரிய மனப்பக்குவத்தைக் காட்டலாம்; முகப் பொலிவு மிகுந்து அவன் கைகேயியின் கட்டளையால் மகிழ்வே அடைந்தான் என்ற குறிப்பைக் கம்பன் இடைப்புகுந்து நிறுவுகிறான். 'இருளுடை உலகம் தாங்கும் இன்னல்' என்றும் அதனை நீக்கப் பெற்றதால் அகம் மகிழ், அது முகமகிழ்வாய்ப் பொலிந்தது என்றும் கவிக்கூற்றாய்ச் சொல்வான்.

தான் பெற்ற ஒன்று பாரம் என்பதால் அது தன்னிடமிருந்து நீக்கப் பெற்றதால் - தான் அப்பாரத்தைச் சுமக்காததால் - மகிழ்ந்த இராமன், அதே பாரத்தை இப்போது தன் தம்பி ஏற்கப் போகிறான் என்பதற்காக மகிழ்ந்து கூறிய சொற்களே! 'பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றது' என்றால், அது இராமனின் சகோதர பாசத்தைக் குறைத்துக் காட்டாதோ? தன்னிடமிருந்து நீக்கப்பெற்ற பாரத்தை - இக்கட்டை - தன் தம்பி பெறாமலிருந்தால் அன்றோ அவன் உண்மையான மகிழ்வடையும் சகோதரனாவான்?

இராமன் 'செல்வம்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினாலும் கம்பன் கவிக்கூற்றாக 'இருளுடை உலகம் தாங்கும் இன்னல்' என்று தானே குறிக்கிறான்?

தான் பெறாத ஒன்றால் மகிழ்ந்த இராமன் தன் தம்பி அதனைப் பெற்றது, தானே பெற்றது போன்றது என்று சொல்லுவானோயாகில், அவன் சகோதர உறவில் விரிசலையன்றே காட்டும்? தனக்கு இரு

கண்ணும் போனாலும் அடுத்தவனுக்கு ஒரு கண் போனதென்று மகிழ்ந்தவன் நிலை போன்ற பிரமையா இது?

அதுவும் பரதன் மாட்டு இராமன் கொண்டிருந்த பாசமும் மதிப்பும் எத்தகையன? ஒரே ஒரு நிகழ்வு தெள்ளிதின் விளக்கும்.

சித்திர கூடத்தில் வனவாசம் செய்து கொண்டிருந்த இராமனை மீண்டும் அயோத்திக்கு அழைத்து வந்து அரசாட்சியை ஏற்கச் செய்யவேண்டுமென்ற உயர்நோக்குடன், தாயர், அமைச்சர்குலம், நகர மாந்தர், படைகள், பரிவாரங்களுடன் பரதன் வருவது கண்ட இலக்குவன் 'பரதன் படையெடுத்து வருகிறான்' எனத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு போர்க்கோலம் பூண்டு வீர உரை பகர்கிறான். அப்போது அவன் சீற்றத்தை அடக்குமுகமாக, உண்மை புலப்படுமாறு இராமன் பரதனைப் பற்றிக் கூறுபவை மிக உன்னிப்பாகக் கவனிக்கப் படவேண்டிய சொற்களாகும்.

"வேதங்கள் எதனைக் கூறுகின்றனவோ, அதனை அப்படியே கொண்டொழுகுபவன் பரதன். அவன் என் மீது கொண்ட அன்பினால் என்னைக் காண இங்கு வருவான். வந்து அரசாட்சியை என்னிடம் தருவான் என்பதையும் விடுத்து, படைகளுடன் என்னோடு போர் புரிய வருவான் என நினைப்பது அறிவின் பாற்பட்டதோ? அறக்கடவுள் வடிவமானவனும், நடுவுநிலை பிறழாத நன்னெறிக்கு உரைகல் போன்றவனுமாகிய பரதனை வேறு விதமாக நினைக்கலாமோ?" என்று பரதனையும் அவன் தன் மாட்டுக் கொண்டிருந்த அளவற்ற காதலையும் இராமன் இலக்குவனுக்குக் கூறுவது இராமன் எவ்வளவு துல்லியமாய் பரதனை அறிந்து வைத்திருந்தான், அவன் மீது எவ்வளவு அளவற்ற பாசம் கொண்டிருந்தான் என்பதை எல்லாம் விண்டுரைத்திடும்.

பெருமகன் என்வயின் பிறந்த காதலின்
வரும் என நினைகையும் மண்ணை என்வயின்
தரும் என நினைகையும் தவிரத் தானையால்
பொரும் என நினைகையும் புலமைப்பாலதோ?

(385 / 45)

இராம கீதை

அத்தகு காதல் கொண்ட பரதன் என்று இராமன் கூறுவானேயானால், அவன் மீது இராமன் எவ்வளவு அன்பு கொண்டிருக்க வேண்டும்? கடினமானதாகிய அரசுச் செல்வம் விலக்கப்பட்டதற்காக மகிழ்ந்த இராமனே, பாரமாகிய அதனை பரதன் ஏற்றுக் கொண்டால் அச்செயல் தானே ஏற்பது போன்றது என்று கூறுவது பொருத்தமாகப் படவில்லையே?

இரண்டு காளைகள்

இங்கேதான் உண்மையான பொருளைப் புரிந்து கொள்ள கம்பன் இடையே மூக்கை நுழைத்துக் காட்டும் காளை மாட்டு உவமை உதவி புரிகின்றது. மீண்டும் வேறொரு கோணத்தில் பொருத்திப் பார்த்தால் கொஞ்சம் புரிபடும் இந்த முரண்பாடு.

தன் கழுத்திலிருந்து விலக்கப்பட்ட நுகத்தடி மற்றொரு மாட்டின் கழுத்தில் பூட்டப் பெறும் போது விலக்கி விடப்பட்ட மாடு சுதந்தரத்தை சுவாசிப்பது இயல்பு. அதே மாதிரி இராமன் சுதந்தரக் காற்றை சுவாசிக்க மகிழ்ந்ததும் இயல்பே.

ஆனால் ஒரு மாடு மற்றொரு மாட்டின் கழுத்தில் பூட்டப்பெறும் நுகத்தடியைக் கண்டு அத்துன்பத்தை உணர்ந்து கொள்ளாது. இங்கு அதே உவமையைப் பொருத்துவது சரியன்று என்றாலும், இராமனாகிய காளை மற்றொரு காளை பூண உள்ள வண்டிச் சகடம், தனக்குப் பூட்டப்பட்டதே என்று உணர்வதாகவோ சொல்வதாகவோ, ஒரு பேச்சுக்கு, கொண்டால் நமக்குப் புதிய பொருள் ஒன்று புலப்படும். தான் நுகத்தடியிலிருந்து விலக்கப்பட்டதும், நுகத்தடிக்குள் மாட்டப்பெறும் மற்றொரு காளை தான் பாசங் கொண்ட ஒன்று எனில் அக்காளை, தான் பெற்றதைப் போன்றதே பிறிதொரு காளை தற்போது பெறுவதும் என்று கருதுவது முதற்காளை இரண்டாவதன் மாட்டுக் கொண்ட கரிசனத்தை, அக்கறையை, தடையற்ற அன்பைக் காட்டும்.

அறிவினான் ஆகுவது உண்டோ பிறிதின் நோய்
தந் நோய் போல் போற்றாக் கடை

(315)

என்ற குறள் நெறியை இலக்கியமாய்க் காட்டுவது இராமனின் இக் கீதாவாசகம் என்று கொண்டால் இராமனின் பதிலில் பிசிறு தட்டுவது போன்று ஏற்பட்ட பிரமை முற்றும் காணாமற் போய்விடும்.

அதிலும் 'பெற்றதன்றோ?' என வினாவுடன் முடிவது மற்றொன்றையும் உணர்த்தும்; என் பின்னவன் பெற்றதும், நான் பெற்றதே போன்று என்பது, தான் எப்படி ஆள வில்லையோ அப்படியே பரதனும் தான் அரசனாக ஆளாது, என் பிரதி நிதியாய்த் தான் (Representative form of government) ஆள நேரிடும், ஆள்வான் என்று பின்வருவதை முன்உணர்ந்த கூற்றாகவும் ஆகும். அப்படித்தான் பின்னால் நிகழ்கிறது.

என் தம்பி என்னாது, பின்னவன் என்பது என்னைப் பின் பற்றுபவன் என்று பொருள் கொள்ளவும் இடம் கொடுக்கிறது இல்லையா? நான் எப்படி அரசாள் பாரத்தை ஒதுக்கிடினும் மகிழ்ந்தேனோ, அப்படியே என்னைப் பின்பற்றுபவனான - என்னை முன்மாதிரியாய்க் (Role Model) கொண்ட - பரதனும் செய்வான் என்பது பரதனின் குணநலனை இராமன் நன்குணர்ந்ததைக் காட்டும். அதனால் 'பெற்றது' என்று நிறுத்தி விடாது, 'பெற்றதன்றோ' என்ற ஐயவினா இணைந்த தொடராய் வந்து புதுப் பொருளை உணர்த்தி நிற்கின்றது.

அதாவது இராமன், தான் பெற இருந்த அரச பாரமாகிய இன்னலைத் தற்போது பரதன் பெறுவதும் தான் பெற்றது போன்றதே எனில், பரதன் அனுபவிக்கவுள்ள இன்னலைத் தான் அனுபவிப்பது போன்றது என்ற இராமனின் சகோதர உணர்வைக் காட்டும்; பிறர் நோவைத் தன் நோவாய்க் கொள்ளும் அறிவுடைமையின் உச்சத்தையும் உணர்த்தும்.

இப்போது இந்த இராமகீதை வாசகத்திற்கான நுண்பொருள் விளங்கத் தொடங்கும்.

ஒற்றுமை உணர்வு

முதலாவதாகச் சட்டென்று புலப்படும் நேரடிப் பொருள் : எவ்வொருவன் தான் பெற இருந்து பெறாமல் போன செல்வத்தைத் தன் தம்பியே பெற, அதற்காக வருத்தம் சிறிதேனும் படாது, அவன் பெற்றது தான் பெற்றது என்கிறானோ, அப்போது அதில் தெரிவது அவனுடைய சகோதர உணர்வின் உச்சம். தான் பெறாத ஒன்றைத் தம்பி பெறுவதாவது என்று வழக்கு மன்றத்தில் குடியிருக்கும் இன்றைய யதார்த்த உலகப் போக்கிற்கு முற்றும் மாறுபட்ட, நல்ல வழிகாட்டுகிற அற்புத உணர்வு இராமனின் உணர்வு. உடன் பிறந்தவனுக்காக விட்டுக் கொடுக்கும் மாபெரும் தியாக உணர்வு.

இன்றைய இயந்திர வேக உலகியலில் எத்தனை பேர் இராமனைப் போன்று தம்பிக்காக விட்டுக் கொடுக்கிறார்கள்? விட்டுக் கொடுத்ததோடு மகிழவும் செய்கிறார்கள்? தன் தம்பி பெறும் செல்வங்கள், தான் பெற்றது போன்றதே என்ற நேர் அணுகல் முறை (Positive Approach) எண்ணம் கொண்டோர் எத்தனை பேர்? அப்படியான மனப்பாங்கும் மனநலமும் வாய்க்கப் பெற்றால் அதனினும் உயரியது உண்டோ? உலகமே அமைதிப் பூங்காவாய்ப் பூத்துக் குலுங்காதோ?

குடும்பத்தில் குழப்பங்களும், சண்டை சச்சரவுகளும் ஒழிந்திடாவோ? குடும்பத்திற்குள் அமைதி நிலவாதோ? வழக்கு மன்றங்களில் தேங்கிக் கிடக்கும் ஆயிரக்கணக்கான குடும்ப வழக்குகள் தீர்ந்து போய் விடாவோ? விட்டுக் கொடுத்து வாழும் கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கை சிறக்காதோ? நான் பெற்றால் என்ன, என்தம்பி பெற்றால் என்ன, இரண்டும் ஒன்றே என்ற மனப்பாங்கு எவ்வளவு விழுமியது!

சகோதரர்களுக்குள் இப்படியொரு ஒற்றுமை உணர்வு ஏற்பட்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்? குடும்பத்தில் குதூகலம் நிரந்தரமாகத் தங்கும். ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு என்பதை நிலை நாட்டும்.

‘எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே’ என்று தொல்காப்பியம் சூத்திரமாய்க் காட்டி நிற்கும். ஆனால் எல்லாச் சொல்லும் குறிக்கும் நேரடிப் பொருளை யாரும் கொள்வதில்லை. ‘ஆழி சூழ் உலகமெல்லாம் பரதனே ஆள்’ என்று தொடங்கிக் கைகேயி இடும் கட்டளை இரண்டிற்கும் நேரடிப் பொருள் கொள்வோர் இலர்; குறித்த பொருள் கொள்ளாதோரே பலர்! அப்படியான நேரடிப் பொருளை நாம் கொள்ள உதவுவதே இராமனின் ‘மன்னவன் பணி அன்றாகில்’ என்று தொடங்கும் பதிலுரை. கைகேயி குறித்துச் சொல்லும் பொருளை இராமன் புரிந்து கொண்டான் என்பதோடு, ஏற்றுக் கொண்டான் என்றும் காட்டும்.

இப்பதிலுரையின் முன் இரண்டு அடிகள் காட்டும் கீதோபதேச மொழிகளை மனத்துள் வைப்போம். பிதுர்வாக்ய பரிபாலனம் செய்ய வந்தவன் இராமபிரான் என்பர் ஆன்றோர்கள். அறந்தலை நிறுத்தலே அவதார நோக்கம். ‘தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை’, ‘தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை’ என்று தாய், தந்தையர் சொல்லைத் தட்டாது மதித்துத் தலைமேற் கொண்டொழுகியதாலே தான் அந்த அவதார நோக்கம் நிறைவேறியது. பெற்றோரை மதித்து, அவர்கள் சொற்படி நடந்ததாலே உயர்வடைந்தான் இராமன். அப்படி, பெற்றவர் இருவரின் சொற்களை மதிக்க வேண்டுமென்பது மறைபொருளாய் வெளிப்படும் கீதாவாசகமே ‘மன்னவன் பணி அன்றாகில் நும்பணி மறுப்பெனோ?’ என்பது. தந்தை இட்டபணியைத் தாய் சொல்ல, அதனைச் செய்வேன் என்று இராமன் அதனைப் பணித்த தாயிடமே விருப்பு வெறுப்பேதுமின்றி மொழிந்த கீதாவாசகம் இது. பிறர் பின்பற்றுவதற்காகவும் மொழிந்தது இது.

இதனை இன்னும் அழுத்தம் திருத்தமாகத் தாயிடம் உரைத்த கீதையே ‘என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ?’ என்பது. உங்கள் சொல்லை ஏற்று நடப்பேன் என்ற உறுதிமொழி வாசகமே மேற்கண்டது. ஏற்று நடப்பதன் முதற்படிதான் ‘என் தம்பி பெற்ற அரசாட்சி நானே பெற்றது’ என்ற மொழி. அரசாட்சியை நான் பெற்றால் என்ன, என் தம்பி பெற்றால் என்ன, இரண்டும் ஒன்றே என்று உறுதியளிக்கும் வாசகம் இது.

இராம கீதை

ஒற்றுமையின் உயர்வைக் காட்டுமாப்போலே தம்பி அரசாள்வது, தானே அரசாட்சி செய்வது போலே என்பது பெற்றோர் சொல்லை ஏற்று நடப்பதை வெளிப்படுத்தும் வாசகம்.

இந்த கீதாவாசகத்தைப் பின்பற்றி நடப்பதன் பலனை அடுத்துக் கூறிக்காட்டுவான் இராமன். 'என் இனி உறுதி அப்பால்? இப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்'. இதனைக் கடைப்பிடிப்பதை விட வேறு நன்மை ஏது? என்று பலசுருதி போல இராமன் தாயிடம் கூறும் மொழியும் நமக்கு கீதோபதேசம் தான். இக்கீதை கூறும் பாதையில் நாமும் நடந்து, நன்மை பெறுவோமாக.

2. தம்பி இலக்குவனிடம்

“நதியின் பிழை அன்று நறும் புனல் இன்மை”

வில் தொழில்

இராம கீதையின் இரண்டாவது உபதேசம் நிகழ்ந்தது தம்பி இலக்குவனிடம்! தம்பிமார்களுக்கு உபதேசம் செய்யாத, அறிவுரை கூறாத அண்ணன்மார்கள் உண்டா, என்ன? ஆனால் இராமபிரான் இங்கே இலக்குவனிடத்து நிகழ்த்தும் கீதோபதேசம் இலக்குவனுக்கு மட்டுமன்று; இலக்குவனைக் காரணமாகக் கொண்டு இராமாவதார நோக்கத்தின் மறைபொருளையும், அம்மறை பொருளை அறிந்து நடப்பதனால் நாம் பெறும் நன்மையையும் காட்டும்.

இராம லெட்சுமணர் என்று சேர்த்தே குறிப்பிடப்படும் அளவுக்கு இராமனைப் பிரியானாக உடனிருந்தவன் இலக்குவன். வசிட்டன் அரசவையில் கைகேயிக்குத் தயரதன் ஈந்த வரங்கள் பற்றியும் இராமன் முடிசூடப் போவதில்லை என்றும் அறிவித்த உடனே நகர மாந்தர் பதைத்தனர்; வருந்தினர்; கூக்குரலிட்டு அழுதனர். செய்தி அறிந்த இலக்குவன் சீற்றமடைந்தான்; வெகுண்டு போர்க்கோலம் பூண்டான். யுத்த சன்னத்தனாய் வில்லெடுத்து நானொலி எழுப்பித் தான் போரிட்டு இராமனுக்கு முடிசூட்டப் போவதாகவும் அறிவித்தான்.

கோசலையிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு சுமித்திரை மாளிகையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த இராமன் வில்லின் நானொலி கேட்டு இலக்குவன் இருக்குமிடம் நோக்கி வந்தான். “இதுவரை கோபம் கொள்ளாத நீ இப்போது போர்க்கோலம் பூண்டு வில்லெடுத்தது ஏன்?” என வினவினான். முறை தவறி முடி சூட்ட நினைத்த கைகேயி எதிரிலேயே, தன்னைத் தடுக்கும் எவரையும் வென்று இராமனுக்கு முடிசூட்டுவதற்காக என்று பதில் கூறினான். “அறநெறி கெடும்படியான சினம் உண்டாகாத உன் மனத்தில் முறை தவறிய சினம் உண்டாகலாமா?” என்று இராமன் இலக்குவனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

இராம கீதை

அப்போது இராம இலக்குவர் இடையே நிகழ்ந்த உரையாடல் :

“இது நாள் வரை இப்படியொரு கோபம் கொள்ளாத நீ, இப்போது யுத்த சன்னத்தனாய் வில்லெடுத்தது ஏன்?”

“முறை தவறித் தன் மகனுக்கு முடிசூட்ட நினைத்த கைகேயி எதிரிலேயே, என்னைத் தடுக்க நினைக்கும் எவரையும் போரிட்டு வென்று, உனக்கு முடி சூட்டத்தான்”

“அறநெறி கெடும்படியான சினம் விளையாத உன் மனத்தில் முறை தவறிய சினம் உண்டாகலாமா?”

“முறைப்படி அரசாட்சி உன்னதே என்று தந்தை சொல்ல நீ ஏற்றாய். இப்போது அரசு உன்னுடையதன்று என்று கூறினால் அதைப் பொறுத்துக் கொண்டு உயிருடன் இருப்பேனா? இப்போது சிற்றம் வரவில்லையானால் பின் எப்போது வரும்?”

“முடிசூட்டிக் கொள்க என அரசர் கூறியதும், பின் விளைவுகளை எண்ணிப் பார்க்காது உடனே ஏற்றுக் கொண்டது என் குற்றம் தானே? இது அரசருடைய குற்றம் இல்லையே. நதியில் நல்ல நீர் இல்லாமல் போவது நதியின் குற்றம் இல்லை; அதைப் போல இது, தந்தையின் குற்றமன்று; அன்னையின் குற்றமன்று; பரதனின் குற்றமன்று; விதிவசத்தாலானது. இதற்காக நீ எல்லோரையும் கோபப்படுவது எதனால்?”

“சூழ்ச்சி செய்த கைகேயியின் திட்டத்தினை முறியடித்து, தேவர்களாலும் வெல்ல இயலாததான அந்த ஊழ்வினைக்கும் ஒரு ஊழ்வினை போன்ற என் வில்லின் ஆற்றலை இப்போது காணுங்கள்”

“வேதம் பயின்று பழகிய உன் நாவைக் கொண்டு வாய்க்கு வந்தபடி பேசலாமா? நீ சொன்ன செயல் நன்னெறியைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் செய்யத்தகாததன்றோ? நம் கருத்துக்கு மாறுபட்டாலும் பெற்ற தாயையும், தந்தையையும் கோபித்துக் கொள்ளலாமா?”

“உனக்குக் கிடைத்ததைப் பிறருக்குக் கொடுக்கக் கற்றவனே! எனக்கு நல்ல தந்தையும் நீயே; தலைவனும் நீயே; பெற்ற தாயானவனும் நீயே; வேறு எவரும் அல்லர். எனவே இன்று என் செயலைக் காண்பாயாக”

“வரம் கேட்டுப் பெற்ற தாய்தாம் உரிமை உடையவர்; தந்தையின் அனுமதியுடன் பரதன் அதற்கு உரிமையுடையவனாகிறான்; இனி நான் பெறப்போகும் செல்வம் தவம் தான். இதை விட மேன்மையானது வேறு என்ன இருக்கிறது? ஆளும் ஆசையின்றி வாழும் உடன்பிறந்தானைப் போரில் அழித்துத் தான் இக்கோபம் நீங்குவாயா? அல்லது சான்றோர் புகழும் ஒப்பற்ற தந்தையைப் போரில் வெற்றி கொண்டு இக்கோபத்தினை விடுவாயா? அல்லது நம்மைப் பெற்றெடுத்த தாய் கைகேயியை வென்று இக்கோபத்தினைத் தீர்த்துக் கொள்வாயா? எப்போது இக்கோபத்தை விட்டொழிக்கப் போகிறாய்?”

“பகைவர் புகழ்ந்து சொல்லிய சொற்களைத் தாங்கியிருந்த நான், இருதோள்கள் உள்ளன என்று சொல்லும்படி வளர்ந்துள்ள கல்மலைகளைப் பயன்படுத்தாது சுமந்து நிற்கிறேன்; அம்பறாத் தூணியையும் வில்லையும் வெறுமனே சுமந்து நிற்கிறேன்; என்னுடைய வெறும் கோபம் என்ன செய்து விட முடியும்?”

“இன்சொல் கூறி என்னை வளர்த்த தந்தையின் சொற்களை மீறி நடப்பது எனக்குத் தகாத செயல் ஆகும். என்னைத் தந்தையாகவும் தாயாகவும் கருதுகின்ற நீ என் சொல்லை மீறி நடக்கலாமா? மீறி நடப்பதால் இழுக்கு வந்துவிடாதா?”

இராமனின் இந்தச் சொற்கள் மந்திரம் போல வேலை செய்தன. படிப்படியாகக் கேள்வி கேட்டுக் கேட்டு சமாதானமாகவும், உள்ளம் திறந்தும் பேசிய இராமனின் சொற்களால் இலக்குவன் சீற்றம் அடங்கியது. இராமன் இலக்குவனைத் தழுவி அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு, விடை பெறுவதற்காகச் சுமித்திரையின் மாளிகைக்குச் சென்றான்.

இராம கீதை

உணர்ச்சிகள் கொப்பளிக்கும் காட்சி. இந்த உரையாடலில் தான் இராமகீதையின் இரண்டாவது கீதாவாசக உபதேசம் நிகழ்ந்தது. அந்த கீதோபதேசம் நிகழாதிருந்தால் இலக்குவன் சினத்தின் உச்சியில் செய்யத்தகாத செயல்களில் ஈடுபட்டு அயோத்தியில் பெரும் கலகமே மூண்டிருக்கும். குடும்ப ஒற்றுமை சிதைந்து போயிருக்கும். பெரும் கோப அலைகள் வீசிக் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த அயோத்தி அரசியலில், இராமனின் கீதோபதேச மழை நல்ல சமயத்தில் பொழிந்தது: கடல் சீற்றம் தணிந்தது.

இவ்வளவு விளைவை ஏற்படுத்திய இராமகீதோ வாசகம் தான்

“நதியின் பிழை அன்று நறும்புனல் இன்மை”

இக்கீதாவாசகம் அடங்கிய முழுப் பாடலையும் பார்ப்போம் :

நதியின் பிழையன்று நறும் புனல் இன்மை; அற்றே

பதியின் பிழையன்று; பயந்து நமைப் புரந்தான்

மதியின் பிழையன்று; மகன் பிழையன்று; மைந்த!

விதியின் பிழை; நீ இதற்கு என்னை வெகுண்டது? என்றான்

(288 / 129)

இலக்குவனின் சீற்றத்தைத் தணிவிப்பான் பொருட்டு இராமன் இலக்குவனிடம் பேசும் போது, தான் காடேக நேர்ந்தது, இவர் இவர் செய்த பிழையினால் அன்று எனச் சுட்டிக் காட்டி, இது யாருடைய பிழையால் நேர்ந்தது என்றும் காட்டுவான்.

ஆணை பிறப்பித்த தயரதனின் பிழையன்று; ஆணையைத் தெரிவித்த, தாயாம் கைகேயியின் பிழையன்று; அவர்கள் மகனான பரதனின் பிழையுமன்று. காடேகும்படிக்கான ஆணைக்குத் தொடர்புடைய தந்தை, தாய், சகோதரன் ஆகிய மூவருடைய பிழையும் காரணம் அன்று என்று இராமன் கூறுவதிலும் ஒரு நியாயம் இருக்கிறது.

பரதன் பிழையா?

பரதன் தனக்கு அரசாட்சி வேண்டுமென்றோ, அதற்கு இசைவாக இராமன் முடி சூடல் தவிர்த்துக் காடேக வேண்டுமென்றோ நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ யாரிடமும் கேட்டானல்லன். மேலும் இக்காட்சிகள், நிகழ்ச்சிகள், நிகழும் போது அவன் அயோத்தியிலேயே இருக்கவில்லை. எனவே அவன் இக்குற்றத்திற்குக் காரணமாக இருக்க வாய்ப்பில்லை; இருக்கவும் முடியாது.

இராமனைப் பொறுத்தவரை பரதனின் குணநலனை நன்றாகவே அறிவான். பரதன் வேண்டாமையாம் விழுச்செல்வம் உடையவன் என்பதையும், தனக்குச் சொந்தமாகாத பொருளை ஒருபோதும் விரும்பாத தூயவன் என்பதையும் நன்குணர்ந்தவன் இராமன்.

பிற்பாடு இராமனை நாட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லச் சித்திரகூடத்திற்கு பரதன் படைகளுடன் வருவதைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு இலக்குவன் போர்க்கோலம் பூண, இராமன் இலக்குவனின் எண்ணம் தவறு எனக் கூறும் போது அதனை வெளிப்படுத்துவான் :

சேண் உயர் தருமத்தின் தேவை, செம்மையின்

ஆணியை, அன்னது நினைக்கல் ஆகுமோ?

(385 / 47)

பரதனை தரும தேவதை என்றும், செம்மையின் அச்சாணி என்றும் பாராட்டிப் பேசும் இராமனைக் காட்டிலும் பரதனை நன்குணர்ந்தோர் வேறு யார் இருக்க முடியும்? இராமன் பரதன்மாட்டுக் கொண்டிருந்த அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை அத்தகையது. ஆகவே மகன் பிழையன்று என்று பரதனை இக்குற்றச்சாட்டினின்று இராமன் விலக்கிக் காட்டினான்.

தயரதன் பிழையா?

இராமன் காடேகும்படி ஆணையிட்ட தயரதன் குற்றமுடையவனா? அவனும் பிழை செய்தானில்லை என்பான் இராமன். அது எப்படி? கைகேயி தயரதனிடம் முன்பு பெற்ற

இராம கீதை

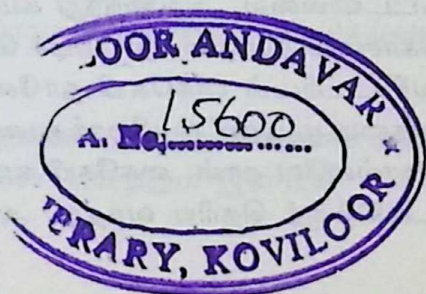
வரங்கள் இரண்டினை இப்போது தர வேண்டும் என வேண்டினாலும், அப்படியான பழைய பாக்கியாய் இருந்த வரங்களை ஏதுவாக்கி அரசாட்சியை தயரதன் உடனே தூக்கிக் கொடுத்தது நியாயமில்லையே என்பதிலும் ஒரு நியாயம் உள்ளது.

தயரதனைப் பொறுத்தவரை இரண்டு நிலைப்பாடுகள். ஒன்று, தந்தை என்பது; மற்றொன்று மன்னன் என்பது. இராமனுக்கு முடி என்று உலகமுழுவதற்கும் அறிவித்து முடிசூட்ட ஏற்பாடுகளும் நடந்த பிறகு, அதே மன்னன் என்ற நிலைப்பாட்டிலேயே பிறப்பித்த ஆணையை ரத்து செய்ய முடியாது என்று கைகேயியிடம் உறுதியாய் மறுத்திருக்கலாமே? அப்படி மறுக்க முடியாமல் செய்தவை, அவன் மன்னன் என்ற நிலைப்பாட்டில் முன்பு சம்பராசுரப் போரில் உதவியமைக்காகக் கைகேயிக்கு அளித்த இரண்டு வரங்கள் . இப்போது தயரதன் இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பு நிலையிலிருந்தான். மன்னனாக முன்பு அளித்த வரமா? இல்லை இப்போது மன்னனாக இராமனை அறிவித்த ஆணையா? தயரதன் முன்பு கொடுத்த வரத்தைத் தற்போது கொடுக்காது போனால் வாய்மை தவறியவனாவான். வரத்தை வழங்காவிட்டால் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதாகக் கைகேயி அச்சுறுத்தினாள். தயரதன் அவளைத் தண்டித்திருக்கலாம். தண்டிப்பதால் பெண் கொலைப் பழி அவன் மீது விழும்; தண்டியாது மறுத்தால், அப்போதும் கைகேயி இறப்பாள் என்பதால் இறப்புக்குக் காரணமான பழியும் வாய்மை தவறிய பழியும் அவன் மீது விழும். எனவே சமாதானமாய் அவனைக் கெஞ்சி யாசித்துப் பார்க்கலாம் என்று முயன்றான். அதற்கும் அவன் இசையாததால் தயரதன் வேறு வழியின்றி வரத்தை ஈந்து மயங்கி விழுந்தான்.

ஆனால் இவ்வளவிற்கும் கைகேயி ஒருத்தியே சாட்சி. இராமன் உட்பட வேறு யாருக்கும் இந்நிகழ்வும் உரையாடல்களும் தெரிய வாய்ப்பில்லை. அப்படியிருக்கத் தயரதன் பிழை செய்தானில்லை என இராமன் எப்படி முடிவு கட்டினான்? அது தான் இராமனின் குண விசேஷம்.

(393 / 108)

அரசாள வேண்டும் என்று தந்தை தன்னிடம் இட்ட ஆணையை மீறி இப்போது வேறொரு ஆணை பிறப்பித்துள்ளான். அதுவும் தன் வாயால் சொல்லாது கைகேயி வாயிலாகச் சொல்ல வைத்திருக்கிறான் என்றதுமே, தன்னை விஞ்சிய ஒருவருக்கு - தந்தையால் மீற முடியாத ஒருவருக்குக் - கட்டுப்பட்டே இவ்விரண்டாம் ஆணையை பிறப்பித்திருக்க வேண்டும்; அவர் வேண்டுமென்றே செய்த குற்றமாக இருக்க முடியாது என்பதனை உய்த்துணர முடியாதவனா என்ன இராமன்? ஆக 'பதியின் பிழை அன்று' என்று தயரதனையும் இராமன் விலக்கிக் காட்டினான்.

இராம கீதை

கைகேயி பிழையா?

இப்போது குற்றச்சாட்டிற்குரியவராக இலக்குவன் முன்னிலைப் படுத்திய மூவரில் இருவரை இராமன் விலக்கிக் காட்டிய பிறகு எஞ்சிய இருப்பவள் கைகேயியே! தயரதன் மாற்று ஆணை பிறப்பிக்கக் காரணமாய் வரங்களைக் கேட்டவள் என்பதாலும், மன்னன் பிறப்பித்த மாற்று ஆணையை உலகறியப் பிரகடனப்படுத்தியவள் என்ற வகையிலும் கைகேயி செய்தது பிழையாக இருக்கலாமோ என்ற ஐயத்தை விலக்கி விட முடியாது.

சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலைகளை வைத்துப் பார்க்கும் எவருக்கும் தயரதன் பிறப்பித்த மாற்று ஆணையில், முக்கியப் பங்குக்கு - இல்லை, இல்லை முழுப் பங்குக்கும் - உரியவள் கைகேயியே என்பதில் ஐயமே இராது. கைகேயியே தன் சுய வாக்கு மூலமாய்த் தயரதன், கோசலை ஆகிய இருவர் எதிரிலேயே வசிட்டரிடம் ஒப்புகிறாள்; ஒப்புகிறாள் என்பதை விட, தானே உண்மையை உரைத்தாள் என்பதைக் கம்பன் தெளிவாகப் பதிவு செய்வான்.

தன்னால் நிகழ்ந்த தன்மை தானே தெரியச் சொன்னாள்

(276 / 36)

அதே கைகேயி சற்று முன் அதனை இராமனிடம் தெரிவித்த போது மன்னன் ஆணை என்று மட்டுந்தான் சொன்னாளே தவிர, தான் தயரதனிடம் கேட்டுப் பெற்ற வரம் அது என்று தெரிவிக்கவில்லை. உடன் கைகேயியிடம் விடைபெற்று இராமன் கோசலையிடம் சென்று விடைபெறும் போது கூட மன்னன் ஆணையால் பரதன் முடி சூடுகிறான் என்றும், தான் பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் செய்யப் போவதாகவும் சொன்னானே தவிர, கைகேயி வரமாக வேண்டிப் பெற்ற ஆணைகள் என்னும்படி குறிப்பேதும் சுட்டவில்லை. அங்கிருந்து சுமித்திரையிடம் சென்றான் இராமன். கோசலை தயரதனைத் தேடிச் சென்ற போது, அங்கு வசிட்டர் வர, வசிட்டரிடம் கைகேயி தானே நடந்ததைச் சொல்ல, வசிட்டர் அதனை முடிசூட்டு விழாக் காண அரசவையில் திரண்டிருந்தோரிடம் சொல்லவே தான், கைகேயி வரமாக வேண்டிப் பெற்றமை வெளி உலகிற்குத் தெரிய வந்தது. அதைக் கேட்ட இலக்குவன் சீற்றம்

கொண்டு கைகேயியை நிந்திக்கவே, இலக்குவனைச் சீற்றத் தணிவிக்க அங்கு வந்த இராமனுக்கு அந்தக் கணம் தான் வரத்தின் பின்னணி தெரிய வந்திருக்க வேண்டும். இடைப்பட்ட குறுகிய காலத்தில் இராமன் அது பற்றி அறிய வாய்ப்பில்லை. இருந்தும் இராமன் கைகேயி ஏதும் குற்றம் செய்தாளில்லை என்றே இலக்குவனிடம் வலியுறுத்துகிறான். எப்படி?

பயந்து நமைப் புரந்தான் மதியின் பிழை அன்று

மதியின் பிழையா?

கைகேயியின் பிழை அன்று என்னாது கைகேயி அறிவின் குற்றமன்று என்றான். ஏன்? அது விளங்கவே தான் “பயந்து நமைப் புரந்தான்” என்று கைகேயியைக் குறிப்பிட்டான். நம்மைப் போற்றி வளர்த்தவளானவள், பெற்ற தாயைப் போல பேணிக் காத்தவள், இப்படியொரு குற்றம் செய்யவே முடியாது. யாராவது தான் பெற்ற பிள்ளையைக் காட்டுக்கு அனுப்ப வரம் பெறுவார்களா என்ன? அப்படியானால், கைகேயி இயல்பாக வரம் பெறவில்லை. ஏதோ ஒரு பின்னணியின் அடிப்படையில் தான் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது தானாகவே புலப்படுகிறது. அப்படி ஒரு பின்புலம் இருந்தால், அங்கே கைகேயி தன் அறிவுத் திறத்தால் நிகழ இருந்த ஓர் இக்கட்டினைத் தவிர்க்கவே இத்தகு வரம் வேண்டிப் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆகவே அது அவளுடைய அறிவுக் குறைவால் சூழ்ச்சியாகப் பெற்ற ஒன்றாக இருக்க முடியாது. ஏதோ ஒரு வலுவான பின்னணி இருந்தே ஆக வேண்டும். அதனால் தான் கைகேயி நினைத்துச் செய்திருக்க முடியாது; எனவே அவள் மதியின் பிழை அன்று என்று இராமன் இலக்குவனிடம் வலியுறுத்துகிறான். இங்கு மட்டுமன்று, எப்போதும் எங்கும் எவரிடமும் கைகேயி குற்றம் செய்தாள் என இராமன் கூறியதே இல்லை. எல்லோரும் கைகேயியை நிந்திக்கும் போதும் இராமன் அவளைத் தன் தெய்வம் என்றே போற்றுகிறான்.

கடைசியில் வானுலகிலிருந்து தன்னிடம் வந்து ‘சீதையை ஏற்க’ என வேண்டிய தயரதன் ‘வரம் கேள்’ என்றதும் இராமன் என்ன கேட்டான் தெரியுமா?

இராம கீதை

தியன் என்று நீ துறந்த என் தெய்வமும் மகனும்
தாயும் தம்பியும் ஆம் வரம் தருக!

(1559 / 128)

தன் தாரமாகாள் என்று தயரதன் விலக்கி வைத்த கைகேயி தன் தாயாக வேண்டுமென்ற வரத்தினை வேண்டினான். பரதன் குற்றமற்றவன் என அறிந்ததால் 'பரதன் தம்பியாகட்டும். ஆனால் கைகேயிக்கு மன்னிப்பு இல்லை' என்று தயரதன் உடனடியாகக் கூறினான். இராமன் விடவில்லை. அரசாட்சியை ஏற்க இசைந்தது தன் பிழையே தவிர, கைகேயி தவறேதும் செய்யவில்லை என்று வாதிட்டுத் தயரதன் கைகேயியை மீண்டும் தாரமாக ஏற்க வைக்கிறான். தாய்மார்களை வணங்கும் ஒவ்வொரு தடவையும், தன்னைப் பெற்ற கோசலையை முதலில் வணங்காது, கைகேயியையே பெற்ற தாயாகப் பாவித்து முதலில் அடிபணிந்து வணங்கி, பிறகே மற்ற இரு தாயரையும் பணிந்து எழுவான்.

இராமன் முடிசூடப் போகிறான் என்ற அறிவிப்பைக் கேட்டுக் கோபமடைந்த கூனி, கைகேயியின் மாளிகைக்கு வந்து அப்போது துயின்று கொண்டிருந்தவளை எழுப்பிப் 'பேரிடர் வந்துற்றது' என்று தன் குழ்ச்சி வலையை விரிக்க முயன்ற போது, எடுத்த எடுப்பிலேயே 'கைகேயி ஓங்கி உரைப்பாள் : "வேதம் போன்று விதிப்பன விதித்து, விலக்குவன விலக்கி வாழ்ந்துகாட்டி வரும் இராமனைப் பெற்ற எனக்கு என்ன இடர் வந்து சேரும்?"'

விராவ அரும் புவிக்கு எலாம் வேதமே அன
இராமனைப் பயந்த எற்கு இடர் உண்டோ?

(250 / 55)

பால் நினைந்து ஊட்டும் பெற்ற தாயினும் சாலப் பரிவுடையளாய்க் கைகேயி, தான் பெறாத இராமனை, ஐயிரு திங்கள் சுமந்து பெற்ற பிள்ளையாகவே பாவித்து எப்போது வளர்த்தாளோ அப்போதே இராமனை மிகமிக நன்கு அறிந்தவள் என்பது மட்டும் இல்லை, இராமனிடத்து அவளை விட பேரன்பு கொண்டோர் யாரும் இருக்க முடியாது எனவும் அறியலாம். இதனை வலியுறுத்திக் காட்டுவான் பொருட்டே, கம்பன் இந்த இடத்தில் 'ஆழ்ந்த

பேரன்பினாள் அனைய கூறலும்' என்று கைகேயியின் ஆழங்காற்பட்ட அன்பைப் பதிவு செய்வான்.

அது போலவே தான், இராமனும் கைகேயியை மிக நன்றாக அறிந்தவன் ஆவான். அன்பு, செலுத்துவார் மாட்டும், பெறுவார் மாட்டும் ஒன்று போலவே பரிணமிக்கும் இயல்புடைத்து, இல்லையா? அதனால் தான் இராமனை மணந்ததும், சீதை தான் வளர்க்கும் கிளிக்கு என்ன பெயர் சூட்டலாம் என்று அவனைக் கேட்டதும், அவன் சொன்னான், "மாசு அறு கேகயன் மாது, என் அன்னை தன் பெயர் ஆக" என்று. (853 / 78) எத்தகைய ஓர் ஆழமான அன்புப் பிடிப்பு இருந்தால், தன் மனைவி வளர்க்கும் கிளிக்கு தன்னைப் பெற்ற அன்னை கோசலை பெயரை வைக்கச் சொல்லாது, தன்னைப் பெற்றவளை விட மேலாக வளர்த்தவளான கைகேயி பெயரை இடச் சொல்லியிருப்பான் இராமன்? தாம் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குப் பெற்ற தாய், தந்தையர் பெயரிட்டு அழைக்கும் பாரம்பரிய வழக்கம் போல், தாம் வளர்க்கும் பிராணி, பறவைகளுக்கும் பெற்ற தாய் பெயர் வைத்து அழைத்திருக்க வேண்டுமானால் அந்தத் தாய் மீதான அன்பு எவ்வளவு உயரியதாயிருந்திருக்க வேண்டும்? அப்படிப்பட்ட ஆழ்ந்த அன்பினால் தான் கைகேயியின் மீது குற்றம் சுமத்தாது இராமன் கடைசி வரை இருந்தான்.

'பதியின் பிழை அன்று' என்று தயரதனையும், 'மகன் பிழை அன்று' என்று பரதனையும் சுட்டி விலக்கிக் காட்டிய இராமன் கைகேயியைப் பற்றிக் கூறும் போது 'பயந்து நமைப் புரந்தான் மதியின் பிழையன்று' என்று மதி என்ற அதிகப்படியான ஒரு சொல்லைப் பெய்து குறிப்பிடுவான் - கைகேயியின் பிழை அன்று என்று சொல்வதற்குக்கூட கூசுவான் போல! கைகேயி தனக்குப் பிழையே செய்ய மாட்டாள், செய்யக் கூடியவளும் அல்லள் என்பதில் அவ்வளவு உறுதி இராமனுக்கு இருந்திருக்க வேண்டும்.

இராமன் முடி சூடாது, காட்டேகும்படி இரண்டு வரங்களையும் ஒரு சேரக் கேட்டவள் கைகேயி என்பதால் உலகம் அவளைப் பிழை செய்தாள் என்றே கருத இடம் உண்டு; இராமனுக்குப் பிழை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் கனவிலேனும் அவளுக்கு உதிக்காது;

இராம கீதை

பிழை செய்ய மனத்தால் நினைத்தால் தான் முடியும். அப்படிப்பட்ட மதி உடையவள் அல்லள் கைகேயி என்பது தோன்றவே 'மதியின் பிழை அன்று' என்று மதியைச் சேர்த்து வலியுறுத்தினானோ இராமன்?

எது பிழை?

இப்போது நாம் பிழை என்றால் என்ன என்று பார்க்க வேண்டிய கட்டத்தில், கட்டாயத்தில் உள்ளோம். இல்லாவிட்டால் 'பயந்து நமைப் புரந்தாள் பிழை அன்று' என்று குறிப்பிடாமைக்கும், 'பயந்து நமைப் புரந்தாள் மதியின் பிழை அன்று' என்று குறிப்பிட்டமைக்குமான வேறுபாட்டினையும், இப்பாடலில் வரும் கீதாவாசகத்தின் பொருள் சிறப்பையும் அறிய முடியாது போய்விடும்.

பிழை என்ற சொல் மிக எளிய. பொருளுடைச் சொல் போல் தோன்றும். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தம் திருவாரூர்த் தேவாரத்தில் குறிப்பிடுவார் :

‘பின்னை என்பிழையைப் பொறுப்பானை
பிழையெலாந் தவிரப் பணிப்பானை’ என்று

பொறுத்தாற்றும் பிழையும், தவிர்க்கப் பணிக்கும் பிழையும் வேறு வேறா? ஒன்றா? முன்னது குற்றம் என்ற பொருளில் இங்குக் கையாளப்படுகிறது.

குற்றம் புரிதல் எனக்கு இயல்பே
குணமாய்க் கொள்ளல் உனக்கு இயல்பே

என்று இராமலிங்க அடிகளார் குறிப்பிடும் குற்றம் என்பதே முதலில் வரும் பிழை. பின்னது? குற்றம் செய்வதற்கு முதற் காரணமாகிய தவற்றைக் குறிக்கும். இனித் தவறி விடாது, தவறு நிகழாது பணிப்பதுவே இரண்டாவது 'பிழை' சுட்டுவது.

பொதுவாகப் பார்த்தால் பிழை என்று சொல்லுவது மூன்று பொருளில் கையாளப்படும். அவை என்னென்ன?

1. குற்றம் - Fault
2. குறை - Defect
3. தவறு - Error

ஒவ்வொன்றுக்கும் எடுத்துக் காட்டு ஒன்று பார்த்தால் எளிதில் வேறுபாடு புலப்படும்.

3. எழுத்துப்பிழை, சொற்பிழை என்று கையாள்வது மூன்றாவதாகிய தவறு என்ற பொருளில் வரும். சாதாரணமாக நாம் கூறும் Mistake என்பதும் இதுவேயாம்.

2. உருக்காட்டு படலத்தில் (சு.கா - 842 / 112) கம்பன் சீதை கூற்றாகப் பிழை என்ற சொல்லைக் குறை என்ற பொருள்பட வைப்பான்.

வீரற்குப் பின்னே பிறந்தான் அல்லது ஓர் துணை இலாத பிழை

1. நகர் நீங்கு படலத்தில் (அயோ.கா - 272 / 12) கம்பன் கோசலை கூற்றாகப் பிழை என்ற சொல்லைக் குற்றம் என்னும் பொருள்படக் கையாள்வான்.

அன்பு இழைத்த மனத்து அரசற்கு, நீ
என் பிழைத்தனை? என்று நின்று ஏங்குமால்

இன்னும் தெளிவாக வேண்டுமானால் கம்பனே இந்த மூன்று பொருளும் படும்படி மீட்சிப் படலத்தில் ஒரே பாடலில் பிழை என்ற சொல்லைக் கையாள்வான்.

ஊன் பிழைக்கிலா உயிர் நெடிது அளிக்கும் நீன் அரசை
வான் பிழைக்கு இது முதல் எனாது, ஆள்வுற மதித்து,
யான் பிழைத்தது அல்லால், என்னை ஈன்ற எம்பிராட்டி
தான் பிழைத்தது உண்டோ? என்றான், அவன் சலம் தவிர்ந்தான்
(யு.கா - 1560 / 130)

தயரதன் வரம் கேள் என்ன, இராமன் கைகேயியைத் தயரதன்
மீண்டும் தாரமாக ஏற்க வேண்டும் என்றும் பரதனை மகனாக ஏற்க
வேண்டும் என்றும் வேண்டி, பரதனை மன்னித்து மகனாக ஏற்ற

இராம கீதை

தயரதன் கைகேயியை மீண்டும் தாரமாக ஏற்க ஒருப்படாத போது இராமன் கூற்றாக வருவது இப்பாடல்.

1. ஊன் பிழைக்கிலா உயிர் - பிழை = தவறு (Error)
2. வான் பிழைக்கு - பிழை = குற்றம் (Fault)
யான் பிழைத்தது
3. தான் பிழைத்தது - பிழை = குறை (Defect)

இப்பாடலின் திரண்ட பொருளுரை இதனைத் தெளிவுபடுத்தும் : “சிறிதும் தவறுதலுண்டாகாமல் உயிரினங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய அரசரிமையை, இது மிக்க குற்றத்திற்குக் காரணமானது என்று நினையாமல் ஆளும்படி ஏற்றதனால், நான் குற்றம் செய்தேனேயன்றி, என்னைப் பெற்று வளர்த்த என் அன்னை (கைகேயி) குறையாகுமோ என்று தயரதனிடம் கேட்டான்”.

இம்மூன்று பொருளில், மதியின் பிழை என்பதற்குக் கைகேயியின் அறிவுக்குறை என்று கொண்டால் மிக்க நலமுடைப் பொருள் விரியும். கைகேயி ஏதோ திடீரென்று தன் அறிவு கொண்டு திட்டம் தீட்டி, இராமன் முடிசூட ஒண்ணாது செய்தவள் இல்லை என்ற நேர் பொருளே இங்குக் கொள்ளத்தக்கது.

இப்போது இலக்குவனிடம் சீற்றம் தணிவிக்க இராமன் கூறும் கீதாவாசகம் அடங்கிய பாடலின்படி இராமனைக் காடேகச் செய்த செயலாகிய பிழையை, குற்றத்தைச் செய்தது பரதன், தயரதன், கைகேயி இல்லை என்று இராமன் விலக்கிக் காட்டியதால் மூவருமே பிழை செய்யவில்லை எனில் பிழை செய்தது யார்? இராமனைக் காடேகும் படியான குற்றம் புரிந்தது யார்?

விதியின் பிழை

குற்றம் புரிந்தது விதி. அதனால் இலக்குவன் யார் மீதும் சினங் கொள்வதில் பொருளில்லை என்று இராமன் விடையையும் கூறி விடுகிறான்.

விதியின் பிழை என்பது மிகப் பரந்து விரிந்த பொருளைத் தரும். எதிர் பாராமல் நிகழ்வதற்கும், தன்னால் காரணம் அறிய முடியாத

நிகழ்வுக்கும் மனிதர்கள் பெரும்பாலும் பழி போடும் ஒன்று தான் விதி என்பது என்பதனை எல்லோரும் ஒப்புவோம். விதிக்கப்பட்டது விதியாகும் என்பர். தன் முயற்சியோ, பிறர் முயற்சியோ இன்றி நிகழ்வதுவே, விதிக்கப்பட்டது என்னும் விதி.

உலகப் படைப்பில் ஓர் ஒழுங்கான ஆட்சி முறை இருந்து வருகின்றது. விண்மீன்களும், கோள்களும் ஓர் ஒழுங்கில் இயங்குகின்றன; காற்றும், மழையும், தட்ப வெப்பமும் அப்படியே ஓர் ஒழுங்கில் அமைகின்றன. பிறப்புத் தொடங்கி இறப்பு வரை அனைத்துமே ஒருவகை ஒழுங்குமுறைக்கு உட்பட்டே நடைபெறுகின்றன. இந்த ஒழுங்குமுறையை, ஒழுங்கான ஆட்சிமுறையை அறிவது அரிது; உணர்வதே எளியது. இந்த ஒழுங்கில் நடைபெறும் ஆட்சி முறையையே ஊழ் என்று சொல்லுவர்; நியதி, விதி, ஊழ், தெய்வம், உண்மை இவையெல்லாம் ஒரு பொருட்கிளவி. இருவினைப்பயன் சென்றடைவதற்கான ஏதுவை இப்பெயர் சுட்டுவன. ஆதலால் விதைத்தது விளையும். விளையும் போது தான் விதைத்தது இன்னது என்று உணர்ந்து ஒழுக வேண்டும்; உண்மை தெளிய வேண்டும். நல்நெறியைப் பின்பற்றிக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தால் நல்லது விளையும்; பின்பற்றாத போதும் புறக்கணிக்கும் போதும் தீயது விளையும் என்னும் விதியின் வலியை உணர்ந்து வாழ்வதே வாழும் நெறியாகும்.

வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி
தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது (377)

ஊழிற் பெருவலி யாஉள? மற்றொன்று
சூழினும் தான் முந்துறும் (380)

என்று வள்ளுவர் வடித்துக் காட்டும் விதிக் கொள்கையும் இதை உணர்த்தும்.

இராமனும் இதையே, தான் விதியால் வனவாசம் செய்ய வேண்டி நேர்ந்தது என்று உணர்ந்து, விதி செயற்படுத்தும் கருவிகளாய் அமைந்தவர்களே தயரதன், கைகேயி, பரதன்

இராம கீதை

முதலியோர் என்பதால் அவர்கள் குற்றம் இதில் ஏதுமில்லை என்று இலக்குவனை ஆற்றுப்படுத்துகின்றான். எய்தவன் இருக்க அம்பை நோகலாமோ? அப்படியேதான் சர்வ வல்லமை பொருந்திய விதி செயற்படுத்த செயற்பட்டவரைக் குற்றம் சாட்டுவதும். அவர்கள் விதி வயப்பட்டுச் செயற்பட்டார்கள். அதனால் அவர்கள் மேல் கோபங் கொள்ளலாகாது என்பான் இராமன். அப்படியானால் செயற்படுத்திய விதி மீதி கோபப்படலாமோ? அதுவும் பயனில்லை. விதிக்கப்பட்டதை விளைவிப்பது விதி. அதனினும் பெரிய வலிமையுடையது இல்லை. ஆகவே வெல்லமுடியாத சர்வ பராக்கிரமமுடைய ஒன்றின் மேல் கோபப்பட்டு என்ன பயன்? நம்மால் எதுவும் ஆகாது என்பதால் தான் தாய், தந்தையர், சகோதரன் மேலோ அவர்களை ஆட்டுவிக்கும் விதி மீதோ வெகுண்டு பயனில்லை என்று இராமன் இலக்குவனின் கோபத்தை அடக்குவான்.

இலக்குவன், இராமனை வனவாசம் அனுப்பக் காரணமானவர்கள் மீது போர் தொடுத்துத் தாய், தந்தை, பரதன் மூவரையும் இன்னும் யாரெல்லாம் துணைக்கு வருகிறார்களோ அவர்களையும் போரிட்டு வென்று இராமனுக்கு முடியும் சூட்டுவதாகச் சினங்கொண்டு குளுரைத்தான். எனவே தான் இராமன், இம்மூவரும் பிழை செய்திலர், பிழை செய்தது விதி என்பதால் கோபங்கொள்வதிஷ் பயனில்லை என்று இலக்குவனை சமாதானம் செய்கிறான்.

அப்படியானால், கீதா வாசகமாக நாம் தெரிந்தெடுத்துள்ள 'நதியின் பிழை அன்று நற்புனல் இன்மை' என்ற அடி எப்படிப் பொருந்தி வருகின்றது? 'அற்றே' என்ற சொல்லைப் பெய்து அது போலவே மூவர் பிழையும்ன்று, விதியின் பிழை என்று இராமன் இணைக்கிறான். உதாரணத்தை முன்னே காட்டி, விளக்கத்தைப் பின்னே வைக்கிறான்.

நதியின் பிழையா?

இவ்வாசகத்தின் பொருள் என்ன? எப்போதும் நீர் இருத்தற்குரிய ஆற்றிலே சில காலங்களில் நல்ல நீர் இல்லாமல் வற்றிப்போவது அந்த ஆற்றின் குற்றமாகாது. மழையின்மையே காரணமாகும். இப்படித்தான் காலங்காலமாக உரையாசிரியர்களும், வியாக்யானகர்த்தாக்களும் பொருள் கண்டு சொல்லி வருகின்றனர்.

சற்றே நின்று நிறுத்தி யோசிப்பின், இவ்வுபமான உபமேயம் கொஞ்சம் இடிப்பதை உணர்வோம். வானம் மழை பெய்யாததால் நதி வறள்கிறது. அதனால் நீரின்மை நதியின் குற்றமன்று. அதுபோல கைகேயியின் (மூவரில் முக்கிய குற்றவாளியாக, குற்றத்தினை முழுதும் செயற்படுத்தியவர் என்ற முறையில் கைகேயி) செயலுக்கு அவள் காரணமல்லள் என்பது வரை சரியே; எந்தப் புறச்சக்தி அல்லது எதன் செயலின்மையால் கைகேயி உந்தப் பெற்றுக் குற்றம் செய்தாள்? வானம் பொய்த்தமை அல்லது இயல்பான மழை பொழியச் செய்யாமையால் நதியில் நீரின்மை ஏற்பட்டது போல் கைகேயி குற்றம் செய் கருவியாய் ஆனதற்கு வேறெந்த புறச்சக்தியும் செயலின்மையாய் இருந்ததா எனில் இல்லை என்பதே உண்மை. உண்மையில் சொல்லப்போனால் விதியாகிய புறச்சக்தியொன்று தொழிற்பட்டதாலன்றோ கைகேயி கருவியானாள்? விதியின் செயலின்மையால் அல்லவே!

‘வானம் செயலின்மையால்’ என்ற எடுத்துக்காட்டு விதி செயற்பட்டுக் கைகேயியைக் கருவியாய்க் கொண்டது என்பதோடு பொருந்தும் காட்டாகாதே. மீண்டும் அந்த அடியை நிறுத்தி வாசித்தால் ‘நதியின் பிழை அன்று புனலின்மை’ என்று இல்லை, ‘நதியின் பிழை அன்று நறும் புனலின்மை’ எனப் புனலுக்கு நறும் என்னும் பண்புப்பெயர் இணைந்து வந்துள்ளதைக் கவனிக்கலாம். நதியின் நீரின்மை நதியின் பிழை அன்று; வான் பெய்யாமையால் ஏற்பட்ட பிழை. ஆனால் அதுவன்று இராமன் சொல்ல வரும் பொருள்! நதியின் நல்ல நீரின்மை நதியின் பிழையன்று என்பதே எனில் நதியில் நீர் உள்ளது. அப்படி மாசடைந்த நீராக, நறும்புனலின்மையானது நதியின் பிழை அன்று. பின் யார் அல்லது எதன் பிழை?

இராம கீதை

வானம் பொய்த்தால் நீரே நதியில் வராது; இராது. இங்குச் சொல்லப்படுவது நதியில் நல்ல நீரின்மை. நதி நீர் நல்ல நீராக இல்லாதது நதியின் குற்றமன்று எனில் பொருள் உள்ளது. புறந்தூய்மை நீரான் அமையும் என்னுமளவுக்கு நீர் தூய்மை செய்யும் பான்மையது. தூய்மை செய்வதே தூய்மையின்றி, நன்னீராக இல்லாமற் போனதாம். எதனால்? அல்லது யார் குற்றத்தால்?

தலைக்காவேரியிலோ அல்லது ஆறு உற்பத்தியாகி ஓடத்தொடங்கும் இடத்திலோ சென்று பார்த்தால், நீர் தெள்ளியதாய், களங்கம் மாசு மறு ஏதுமின்றி நல்ல நீராய்த் தான் இருக்கும். அதே நீர் ஆற்றின் போக்கில் ஓடி, தஞ்சைத் தரணிக்கு வரும் போது எப்படி உள்ளது? மாசு கலந்ததாய், நன்னீர்மை குறைவுடையதாய் இருக்கும். ஆற்றின் போக்கு, ஏற்கெனவே அமைந்து விட்ட ஆற்றங்கரைகளின் அமைப்பின்படி அமையும். அது தான் இயற்கை, இயல்பு; ஆனால் அந்த ஆற்றங்கரைகளில் மனிதர்களாலோ அல்லது இயற்கையின் போக்காலோ அசுத்தங்கள் வந்து கலந்தால், நீரின் தூய்மை குறைகிறது, இல்லையா? அப்போது நதிநீர் நல்ல நீராக இல்லை; மாசுபட்ட நீராக ஆகிறது. அது நதியின் குற்றமன்று. நதியின் போக்கில் வழியில் வந்து கலந்த மாசுப்பொருள்களின் குற்றம்.

நதி தன்னில் வந்து கலக்கும் மாசடைந்த பொருளை அல்லது நீரைத் தடுத்தாற்றிக் கொள்ளும் சக்தியற்றது. கலந்த பொருளில் அல்லது நீரில் உள்ள மாசு, நதி நீரிலும் படிந்து விடுகிறது. எனவே நதியின் பிழை அன்று அது. நதியின் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட, புறத்தே உள்ள பிற பொருள்களினால் ஏற்படுவது தான் 'நறும் புனல் இன்மை'. அது போலவே மனித (கைகேயி) சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட விதி எனும் புறத்தே உள்ள சக்தியால் மனித சக்தி உந்தப் பெற்றுக் காரியம் ஆற்றுகின்றது; செயல் நிகழ்கிறது என்பதால் அது மனிதச் செயற்படு சக்தியின் குற்றமன்று; மனிதச் சக்தியைச் செயற்படுத்தும், பின்னின்று இயக்கும், ஒன்றே குற்றம் புரிவது; குற்றத்திற்குக் காரணமாயது.

இப்போது இதனைக் கைகேயியின் செயலோடு பொருத்திப் பார்த்தால் புதை பொருள் புலப்பட்டு, கம்பன் படைப்பில் கைகேயியின் உண்மை நிலை விளங்கத் தொடங்கும். கைகேயியை

கருவியாகக் கொண்டு விதி தன் விளையாட்டை நிகழ்த்தியது. கைகேயி நல்ல தாய் தான். தான் பத்து மாதம் சுமந்து பெறாத இராமனைத் தான் பெற்ற பிள்ளையாகவே நினைத்து வளர்த்த 'ஆழ்ந்த பேரன்பினாள்' தான். கைகேயி என்னும் நதியில் தாய்மை அன்பு எனும் நல்ல நீர் தான் ஓடியது; ஆனால் இடையில் வந்து கலந்த விதி, உலகப்போக்கை ஓர் ஒழுங்கில் கொண்டு செலுத்தும் தன் ஆற்றலை அதில் கலக்கவே, கைகேயி எனும் நதியில் நல்ல நீரில்லாது போயிற்று. அது கைகேயியின் பிழை அன்று; இல்லையா?

'நல்' அருள்

இன்னும் கொஞ்சம் தெளிவாகவே கம்பன் கைகேயி கூனியால் மனமாற்றம் அடைந்ததைத் தன் கூற்றாய்க் காட்டும் போது பதிவு செய்வதைப் பார்க்கலாமா?

அரக்கர் பாவமும், அல்லவர் இயற்றிய அறமும்,
தூரக்க நல் அருள் துறந்தனள் தூமொழி மடமான்;
(254 / 86)

அரக்கர்கள் செய்த தீவினையும், அரக்கர் அல்லாதவராகிய தேவர்கள், முனிவர்கள் செய்த நல்வினையும் ஏவுதலால் தனக்கு இயற்கையாகவே உள்ள நல்ல கருணையை விட்டொழிந்தாள் தூய சொற்களையே பேசும் கைகேயி. கைகேயி எதைத் துறந்தாள்? அருளை அன்று; நல் அருளை! இங்கும் நம் கீதாவாசகத்தைப் பொருத்திப் பார்க்கலாம். இயற்கையாகவே மனிதன் நல்லவனாகவே நல்லருள் உடையவனாகவே பிறக்கிறான் - நதியில் நல்ல நீர் ஓடுவது போல. இடையில் மாசுடைய பொருளோ நீரோ வந்து கலப்பதனால் ஆற்று நீரும் நல்ல நீராக இல்லாமல் போவது போல தாய்மையின் இயல்பான நல்லருளிலே விதி கலந்தமையால் நல்ல தன்மை நீங்கிய அருளாகி விட்டது. அருள், கருணை முற்றும் போய், வற்றி விடவில்லை; அருளின் தன்மை, கருணையின் நல்ல தன்மை நீங்கி விட்டது என்று காட்டுமாப்போலே கம்பன் இங்கே 'நல்' அருள் என்று நல் என்ற பதத்தைச் சேர்த்துப் பிரயோகம் செய்வான் - அங்கே 'நறும்' என்ற பதத்தைச் சேர்த்து 'நறும் புனல்' என்றது போல.

இராமன் இலக்குவனது சீற்றம் தணிவிக்கும் இப்பாடலில் கைகேயி பிழை செய்தாள் இல்லை என்று இலக்குவனுக்கு நிறுவிக் காட்டுதற்காகக் கூறும், வாசகமான 'நதியின் பிழை அன்று நறும்புனல் இன்மை' என்ற தொடர் கைகேயியை மட்டும் உயர்த்திக் காட்டப் பயன்படுவதன்று; பொதுவாக மனித குலத்திற்கே பயன்படும் தொடர்.

‘நறும்’ புனல்

கங்கையோ, காவிரியோ, கிருஷ்ணாவோ, நர்மதையோ எந்த நதியும் உற்பத்தியாகி ஓடத் தொடங்கும்போது மிகத் தூய்மையானதாகவே இருக்கும். அதுவே இயற்கை. ஆனால் ஓடும் வழியில் அதில் வந்து சாக்கடை நீர் கலக்கலாம்; இயற்கையாய் அமையும் கால்வாய்கள் வழியில் தட்டுப்படும் மாசு மறுவுடையனவற்றைக் கொண்டு வந்து நதியில் கலக்கலாம்; மனிதர்கள் தங்கள் மலங்களைக் கழுவலாம்; குப்பை கூளங்களைக் கொண்டு வந்து கொட்டலாம். அதனால் ஆற்று நீரின் தூய்மை குறையும்; கலக்கும் மாசின் அளவு மிகுதியானால், நீர் முழுதுமே தூய்மையற்றுப் போகலாம். அது நதியின் பிழை அன்று. சில இடங்களில் ஆற்றின் ஆழம் அதிகமாக இருக்கும் போது, வந்து கலந்த வண்டல்கள், குப்பை கூளங்கள் எல்லாம் நிலத்தடியில் தங்கி விட ஓடும் நீர் ஓடும் தன்மையால் தெளிவாகி விடுவதும் உண்டு.

இப்படித்தான் மனிதர்களும் இருப்பார்கள். பிறப்பிலேயே யாரும் குற்றமுடையவரல்லர். நல்லவராய்த்தான் எல்லோரும் பிறக்கின்றார்கள். விதி விளையாடுகிறது. மாசு வந்து கலக்கும். நறும்புனல், புனலாகி விடும்; நறும் தன்மை நீங்கி விடும். புறநானூற்றுப் புலவன் சொன்னானே “இன்னாதம்ம இவ்வுலகம்; இனிய காண்க, இதன் இயல்புணர்ந்தோரே” என்று. அப்படி உலக இயல்பை உணர்ந்து கொண்டு வாழும் மனிதர்கள் பிழையுடையோர் அல்லர். உலகப் படைப்பு ஒரு முறையான ஒழுங்கமைப்பில் இயங்குதலால், யார் மாட்டும் சினங்கொண்டு பயனில்லை என்று தெளிய வைக்கும் மஹாவாக்கியமே இரண்டாவது

இராமகீதோபதேசமான 'நதியின் பிழை அன்று நறும் புனல் இன்மை' என்பது.

கடமையே கடவுள்

இதுகாறும் இராமகீதையில், இராமபிரான் உறவுடைய தாயிடமும் தம்பியிடமும் கூறிய வாசகங்களை விரிவாய்க் கண்டோம். உறவுடையோர் இருவரிடம் கூறினாலும், இரண்டின் உட்பொதி கருத்தும் வலியுறுத்துவது ஒன்றேயாம். அதுவே இராமாயணத்தின் பாடுபொருள்களுள் ஒன்றாய்க் கொள்ள வேண்டிய 'தந்தை, தாய் சொற்கேட்டல் சாலச் சிறந்தது' என்ற உயர்நெறி. தாய் ஆணையிட்டதால் தம்பிக்கு அரசை விட்டுக் கொடுத்து அதைத்தான் பெற்றதாகவே மதித்ததும், அந்தத் தாய் இட்ட கட்டளையை ஏன், எதற்கு, எப்படி என்றெல்லாம் வினவாது அதன் இயல்பை, நதியில் நல்ல நீர் வராதது அதன் பிழை அன்று என்ற இயல்பை உணர்ந்து பணிந்ததும் தான் இராமபிரானின் உலகப் புகழுக்கு உண்மையான அடிப்படை அமைத்தன. உறவுடையோர் மாட்டும் கடமையை யோகமாய், கடவுள் பணியாய் செய்துயர்ந்தான் இராமன். இந்த இராம நடைதான் பகவத்கீதை பரிந்துரைக்கும் மாபெரும் உண்மை.

பகவத் கீதையின் இரண்டாவது யோகமான சாங்கிய யோகம் 47ஆவது சுலோகம் சொல்வது இதைத்தான்.

கர்மண்யேவாதிகாநஸ்தே மாபலேஷு கதாசன |

மா கர்ம பலஹேதுர்பூ : மா தே ஸங்கோஸ்த்வகர்மணி ||

(2 : 47)

கீதை என்ன சொல்கிறது? "செயலில் மட்டும் உனக்கு உரிமை உண்டு; பலன்களில் ஒருபோதும் இல்லை". வினை ஆற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். வினைப்பயனில், வினை ஆற்றும் போது, உரிமை பாராட்டி அன்று. வினைப்பயனை வினைவிப்பவராக ஆகக்கூடாது. அதற்காக வெறும்னே வினை செய்யாதும் இருக்கக் கூடாது.

இராம கீதை

கீதை பிற்பாடு சொல்லியதை, முன்னமேயே வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து நடந்து காட்டியவன் இராமபிரான். அவன் வெறுமனே செயலாற்றாது இருக்கவில்லை என்பது அவனது நடத்தையால் தெரியவரும். செயலாற்றும் போது பலனைப் பற்றிக் கவலைப்படாது செயலாற்றுவதே வாழ்க்கை, கடமையைச் செய்வதே கடவுள் தன்மை அடைவதாகும் என்று நடந்து காட்டினான். பெற்றோர் சொல்லை ஏற்று நடப்பதே, அதனால் விளையும் பயனை எதிர் பார்க்காது காட்டிற்குச் செல்வதே கடமை என்று செயலில் காட்டிய இராமபிரானின் நடத்தைக்கு அவன் வாயிற் பிறந்த, அதுவும் உறவுடையோரிடம் சொல்லிய, இராமகீதா வாசகங்களே

“என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றது”

“நதியின் பிழை அன்று நறும்புனல் இன்மை” என்பன.

இராமன் கருத்துட் கொண்டு காட்டிய விதத்தையே இந்த இரண்டு கீதோபதேசங்களில் விரிவாய்க் கண்டோம்.

3. சேர்ந்த சகோதரன் குகனிடம்

“பரிவினின் தழீஇய என்னின் பவித்திரம்”

‘ஊன்’ சேவை

இராமனின் அடுத்த உபதேசம் கங்கைக் கரையில் நிகழ்ந்தது. ஆம்; மூன்றாவது கீதோபதேசம், இராமன் சீதையோடும் இலக்குவனுடனும் வனவாசம் செய்யப் புறப்பட்டு கங்கைக் கரையை அடைந்து எரி ஒம்பி, முனிவர் அளித்த விருந்தை ஏற்றுத் தவப்பள்ளியில் தங்கியிருந்த போது, அவனைச் சந்திக்க வந்த சிருங்கி பேரவாசியான, ஆயிரம் ஓடங்களுக்கு நாயகனான குகனிடம் நிகழ்ந்தது.

கங்கைக் கரையில் தவப்பள்ளியில் தங்கி இருந்த இராமனைக் காணக் காணிக்கை ஏந்தி வந்தான் குகன்; யார் இந்த குகன்? குகன் வேடன்; கங்கைக் கரையில் ஓடும் ஆயிரம் ஓடங்களுக்கு நாயகன்; சிருங்கிபேர அரசன். அவன் வசிக்குமிடத்தில் மிகுதியாகக் கிடைக்கும் தேனையும் மீனையும் காணிக்கையாக எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். தவப்பள்ளி வாயிலில் நின்றிருந்த இலக்குவன் வந்து ‘யார்?’ என்று கேட்க “இராமபிரானைச் சேவிக்க வந்த வேடன்” என்றான் குகன். அவனை அங்கு நிறுத்தி விட்டு உள்ளே சென்ற இலக்குவன் இராமனிடம் கூற, அவன் இசையவே, உள்ளே சென்றான் குகன்.

தவப்பள்ளியினுள் முனிவர் கூட்டமாக அமர்ந்திருக்க அவரிடையே இருந்தான் இராமன். உள்ளே வந்த குகன் இராமன் முன்பு தரையில் விழுந்து வணங்கி, எழுந்து, மேனி வளைத்து வாய்புதைத்து நின்றான். இராமபிரான் ‘இரு’ என்று சொல்லியும் அமராமல் நின்றான்.

குகன் தான் கொண்டு வந்த காணிக்கைகளை இராமபிரானிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டி “அமுது செய்வதற்கு இசைவாகத் தேனும் திருத்திப் பக்குவப்படுத்திய மீனும் கொண்டு வந்துள்ளேன். தங்கள் திருவுளம் என்னவோ?” என்று கூறினான்.

இராம கீதை

இடம், பொருள், ஏவல் அறியாது குகன் படைத்த பொருள்கள், கூறிய சொற்கள் அங்கிருந்த முனிவர்கள் அனைவரையும் திகைக்கச் செய்தன. யாருக்கு என்ன படைப்பது, யாரிடம் என்ன கூறுவது என்ற பாகுபாடு ஏதுமறியாத வெள்ளை உள்ளத்தோடு குகன் கேட்டு விட்டான்.

இராமன் ஊன் உண்ணாதவன்; அதிலும் விரதம் பூண்டு, விரதக் கோலத்துடன் உள்ளான். முனிவர் கூட்டத்தாரிடை, அவர்கள் எரி ஓம்பும் தவப் பள்ளியினுள் அமர்ந்துள்ளான். அவனிடம் சென்று அவன் உண்ணாத ஒரு பொருளை உண்பதற்குத் தோதாகப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டு வந்துள்ளதாக ஒருவன் சொல்வானேயானால் அவனைப் பற்றி என்ன சொல்வது? பித்தன்? பேதையன்? பத்தன்?

முன் சொன்ன இரண்டிலும் அடங்காதவன் குகன் என்பதாலேயே இலக்குவன் அவனைப் பற்றி இராமனிடம் கூறும் போது சொல்வான் “உள்ளம் தூயவன்; தாயின் நல்லான்” என்று. இந்த இரண்டு கணிப்புகளுமே அவனுடைய அகம் பற்றியவை; புறத்தே தெரிய முடியாதன. அப்படியிருக்க இலக்குவன் எதை வைத்து அல்லது எப்படி கணித்தான்? ஒரு சிலரைக் கண்டதுமே அவர்கள் புறத்தோற்றமும், நடவடிக்கைகளும் அவர்களின் அகத்தைப் பற்றி வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டி விடும். இரண்டாவதாக குகன் தன்னைப் பற்றிக் கூறிய வாய்ச் சொற்கள்.

குகன் எதற்காக வந்துள்ளதாக இலக்குவனிடம் தெரிவித்தான், தெரியுமா?

தேவா, நின் கழல் சேவிக்க வந்தனென்;
நாவாய் வேட்டுவன்; நாய் அடியேன்

(320 / 11)

அவன் உபயோகிக்கும் சொற்களே அவனைப் பற்றி அதாவது அவனுடைய அகத்தோற்றத்தை விவரித்திடும். எதற்காக வந்துள்ளான்? ‘சேவிக்க’ என்ற பதம் முழு விநயத்தையும் பக்தி பூண்ட மனத்தையும் காட்டி நிற்கிறது. யார் வந்துள்ளான்? சிருங்கி

பேர மன்னன்; இல்லை; படகோட்டும் வேட்டுவன் என்ற புறத்தொழில் முறை முதலில் வருகிறது. அடுத்து அவனுடைய சுயரூபம் - அகத்தொழில் - வெளிப்படுகிறது. “நாய் அடியேன்” என்று ஏதோ மடாதிபதி அல்லது சுவாமிகள் முன்பு வந்துள்ள பரமபக்தன் போன்ற சொற் பிரயோகங்கள். அடிமை செய்ய வேண்டி வந்துள்ளதாகித் தெரிவிப்பதே அவன் அடி மனசில் உள்ள விருப்பத்தையும் புலப்படுத்தி விடுகின்றது.

இந்த அறிமுகப் பின்னணியில் இராமபிரான் தன் முன் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து வணங்கி எழுந்து, சந்நிதானங்கள் முன்பு நிற்கும் சாமானியன் போல் மேனி வளைத்து, வாய் புதைத்து நின்றது, அமர உடன்படாதது போன்ற புறச் செய்கைகளை வைத்து குகனைப் பற்றிய ஒரு தீர்மானமான முடிவுக்கு வர முடிந்தது.

வைக்கக் கூடாத பொருளை வைக்கக் கூடாத இடத்தில் வைத்தும், கூறக் கூடாத சொற்களைக் கூறியும் நின்ற குகனை இராமபிரான் சிறிதும் மதிப்புக் குறையாதே நடத்தினான். குகன் கொண்டு வந்த காணிக்கைப் பொருள்களை ஏற்க முடியாமல், ஏற்றாலும் உண்ண முடியாத நிலை இராமனுக்கு; ஏற்காவிட்டால், தன்னைக் காண வந்தவனின் காணிக்கையை ஏற்காத பழிக்கு ஆளாக நேரிடும். இதுதான் தரும சங்கடம் என்பது. இரண்டு தர்மத்தில் எதை ஏற்பது, எதை விடுவது என்ற இக்கட்டான நிலை இராமனுக்கு.

நமக்குத்தான் அப்படித் தோன்றுகிறதே தவிர, இராமனுக்கு அப்படி ஏதும் இடர் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. நடையின் நின்றயர் நாயகனல்லவா? இராமபிரான் குகனின் தாயுள்ளத்தை மதித்தான். குகன் இராமனின் திருவுளம் என்னவோ என்று கேட்டதுமே, இராமன் அருகில் அமர்ந்திருந்த முனிவர்களைப் புன்முறுவலுடன் பார்த்தான். அவர்களுக்கோ இராமனின் நிலை புரிந்தாலும், இராமன் என்ன செய்யப் போகிறான் என்ற எண்ணம் மேலோங்கியது.

இராம கீதை

காவிய இமய வாசகம்

உலக மகா காவியங்கள் எவற்றிலும் காணமுடியாத அற்புதமான வார்த்தைகளை இராமன் வாய்திறந்து பேசினான்.

அரிய, தாம் உவப்ப, உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல் தெரிதரக் கொணர்ந்த என்றால், அமிழ்தினும் சீர்த்த அன்றோ? பரிவினின் தழீஇய என்னின் பவித்திரம்; எம்மனோர்க்கும் உரியன; இனிதின் நாமும் உண்டனெம் அன்றோ? என்றான்
(320 / 15)

ஒவ்வொரு சொல்லும் அட்சர லட்சம் பெறும்; ஒவ்வொன்றையும் இராமன் கூறிய மனப்பாங்கின் பின்னணியில் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமானால் ஓர் ஆயுளில் முடியாது! எந்த ஒரு காவியத்தலைவனும் எண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியாத சிந்தனைக் கருவூலச் சொற்கள் இவை. கம்பனின் காவியத்தைக் காவிய இமயமாக்கிய வாசகங்கள். இதில் வரும் 'பரிவினின் தழீஇய என்னின் பவித்திரம்' என்ற அடியே இராமகீதையின் மூன்றாவதான அதிஅற்புத வாசகம்.

அப்படி என்னதான் இராமன் சொல்லிவிட்டான்? "மனத்தினுள்ளே முகிழ்த்த அன்பு முதிர்ந்த பக்தியானது புலனாகும்படி மனம் உவந்து கொண்டு வந்த பொருள்கள் கிடைத்தற்கு அரியன மட்டுமல்ல; அமிர்த்தத்தை விட உச்சத்தியானவை. அவை எப்படிப்பட்டவையாயிருப்பினும் அன்போடு கொணரப்பட்டால், மிகவும் தூய்மையானவையே. ஆகையால் எனக்கும், என்னைப்போன்று தவம் மேற்கொண்டிங்கு இருப்போருக்கும் ஏற்புடையவையே. அவற்றை நாம் உண்டதற்குச் சமமாகும்".

சுகன் எப்படி எளியனாய் வந்து அவன் பகுதியில் எளிதாய்க் கிடைக்கும் பொருள்களான தேனையும் மீனையும் படைத்தானோ, அப்படியே இராமனின் ஏற்புரையும் மிக எளிமையாய்த் தோன்றுகிறதில்லையா? ஆனால் மிகுந்த ஆழத்தில் கிடைக்கும் உயரிய மீன்களைப் போன்று ஆழமான பொருள் உடையது; மிக

உயர்ந்த மலைப்பகுதியில் கிடைக்கும் தேனைப் போல, உயர்ந்த நோக்கு உடையது. மிக எளிய உணவுப் பொருள்களாய்த் தோன்றினாலும், எப்படித் தேனும் மீனும் உடல் நலத்திற்கு மிக உகந்தனவோ, அப்படியே இராமனின் ஏற்புரையும் மனநலத்திற்கு மிக உகந்ததாகும்.

பரிவு

இந்த ஏற்புரையை மூன்று பகுதியாகப் பார்க்க வேண்டும். முன் இரண்டு அடிகள் அருகிலிருந்த மாதவத்தோரை முன்னிட்டுக் கூறியன. மூன்றாவது அடி கீதோபதேசமாக உலகத்தவர் அனைவர்க்கும் உரியது. எஞ்சிய அடி குகனை முன்னிட்டுக் கூறியது.

தாய்மைக்கு இலக்கணம் கூற வந்தார் போல மணிவாசகர் திருவாசகம் சொல்லுவார் :

“பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும் சாலப் பரிந்து” என.

குழந்தைக்கு எப்போது பசிக்கும் என்று நினைத்துப் பசியெடுக்கும் போதே பால் ஊட்டுகிற பரிவுடைய தாய் என்பார். குகனும் அப்படிப்பட்ட தாயன்போடு, சக்கரவர்த்தித் திருமகன் கங்கைக் கரைக்கு வந்துள்ளானே, மாதவசிகளோடு இருப்பவனுக்கு வயிறாரப் புசிக்கக் கொடுக்க வேண்டுமே என நினைத்துத் தேனையும் மீனையும் கொண்டு வந்தான். அந்தத் தாயுள்ளத்தின் பரிவையும் அன்பையும் உணர்ந்ததனால்தான், இராமன் தன்னைச் சுற்றியிருந்த முனிவர்களிடம் குகனின் அன்பைக் கோடிட்டுக் காட்டுமாப் போலக் கூறுவான் : “உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த பக்தியுடன் படைக்கப்படும் பொருள் எதுவானாலும் அது அமிர்த்தத்தினும் விழுமியது”. அளிக்கும் மனப்பாங்கைப் பொறுத்தே பொருளின் தன்மை அமையும். எவ்வளவு விலை உயர்ந்த பொருளாக இருந்தாலும் அதைப் படைக்கும் உள்ளம் அன்போடு செய்யாமல், ஏதோ கடமைக்காக - செய்ய வேண்டுமே என்பதற்காக - செய்தால் அதன் மதிப்பு குறைவானதேயாகும்.

இராம கீதை

கங்கை வேடனாகிய குகனின் இச்செயலை இராமன் கொண்டாடும் விதம் காளத்தி வேடனாகிய கண்ணப்பனின் செயலோடு ஒப்பு நோக்கத் தக்கதாகும். கண்ணப்பன் மென்று தந்த ஊனும், உமிழ் நீரும் எப்படிச் சிவபெருமானால் ஒப்பற்ற நைவேத்தியமாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்றனவோ, அது போலவே இராமன் குகன் தந்த மீனையும் ஏற்று மகிழ்கிறான். அதைக் கூடியிருந்த முனிவரும் அறியப் புன்முறுவலுடன் ஏற்றான்.

பவித்திரம்

அடுத்து இராமன் கூறிய வாசகம் தான் ஒப்பற்ற இராமகீதா வாசகம். காணிக்கையாகப் படைக்கப்படும் பொருளின் தரமோ, தூய்மையோ படைப்பவரின் உள்ளத் தரத்தையும் தூய்மையையும் பொறுத்ததே ஆகும் என்று இராமன் உலகோருக்கு அடித்துச் சொல்லும் இராமகீதை மொழியே,

“பரிவினின் தழீஇய என்னின் பவித்திரம்” என்பது.

கங்கைக் கரையை அடைந்த இராமனைக் காண வந்த தபோதனர்கள் தம் தவச்சாலைக்கு அழைத்துச் சென்று உபசரித்தனர். இராமபிரான் நடந்து வந்த வழிநடை வருத்தத்தைப் போக்குவது போலத் தம் கண்களிலிருந்து சொரியும் கண்ணீரால் நீராட்டினர்; தங்கள் இன்சொற்களால் ஆன மாலை சூட்டினர். குறைவற்ற தம் உள்ளத்து அன்பையே ஆரமுதாக ஊட்டினர். அவற்றில் திளைத்து மகிழ்ந்தவனல்லவா இராமபிரான்? எனவே தான் அவர்கள் உபசரிப்பைப் போன்றதே குகனுடையதும் என அவர்கட்குக் காட்டுமுகத்தான் குகனின் அன்போடு அமைந்த பக்தியின் வெளிப்பாடன தேனும் மீனுமான காணிக்கைப் பொருள்களும் தூய்மையானவை என்று கூறுவான். அதற்கு அவன் பிரயோகிக்கும் சொற்களைப் பாருங்கள். ‘பரிவு’, ‘தழுவிய’, ‘பவித்திரம்’. அந்தத் தவப்பள்ளியின் சுற்றுச் சூழலுக்கு இயைந்த சொற்கள்.

பரிவின்றி பக்தி ஏது? வழிபாடு ஏது? தவம் ஏது? அப்படிப்பட்ட பரிவுடன் கூடியனவே குகனின் பொருள்களும். பரிவோடு, ஒம்பும் எரி வேள்வியில் ஆகுதிப் பொருள்கள் எரியைத் தழுவியதும் தம்

தன்மையை இழந்து அக்னியால் தூய்மையாவது போன்றே பரிவோடு தழுவிய குகனின் பொருள்கள் பவித்திரம் ஆயின. பவித்திரம் என்றால் தூய்மை. வெறும் தூய்மையைக் குறிப்பதன்று. தூய்மையிலும் தூய்மையானதே பவித்திரம் என்ற வடமொழிச் சொற்பொருள். வேள்விகளிலும், எரி ஒம்புமிடங்களிலும் ஆகுதியில் சமர்ப்பிக்குமுன், சங்கல்பம் எனப்படும் தன் மனக்கருத்தை உறுதிப்படுத்தும் நிகழ்வின் போது விரலில் அணியப்பெறும் தூய்மைப்படுத்தும் தர்ப்பைப் புல்லாலான மோதிரத்திற்கே பவித்திரம் என்று பெயர். அந்தக் காய்ந்த தர்ப்பை மோதிரமே தூய்மைப்படுத்தும் பொருள் என்பதால், அந்தத் தர்ப்பை அணியும் விரலுக்கே பவித்திர விரல் எனப் பெயர் சொல்வது மரபு. தூய்மையின் சின்னமாகக் கருதப்பெறும் பவித்திரத்தின் பெயரையே தவப் பள்ளிச் சூழலில் இராமன் சுட்டுவது எவ்வளவு பொருத்தமுடையது. தவச்சாலைக்குள் வந்த குகனின் தேனும் மீனும் அவனுடைய பவித்திரமான பரிவில் தழுவியன ஆதலால், அவையும் தவச்சாலைக்கே உரிய பவித்திரமானவையே; தூய்மையானவையே.

உண்ட பாவனை

அப்படித் தூய்மைமான அவை, தன்னாலும் தன்னைப் போன்ற விரதம் பூண்ட மாதவர்களாலும் உண்ணப்பெறும் பான்மையுடையன. எனவே உண்டதற்குச் சமானமானவை என்று இராமன் முத்தாய்ப்பாய்ச் சொல்லுவான். ஏற்றோம் என்றானில்லை இராமன். “எம்மனோர்க்கும் உரியன; இனிதின் நாமும் உண்டனெம்” என்று உண்டாதாகவே பாவனை கொண்டு குகனை உயர்த்துவான். ஆண்டவனுக்குப் படைக்கப்பெறும் நைவேத்யப் பொருளை எப்படி ஆண்டவன் உண்டதாகவே பாவனை ஏற்படுகிறதோ, அப்படியே இராமனும் பாவனையால் உண்டான்.

மிகப் பெரிய தத்துவம் ஒன்றை வெகு சர்வ சாதாரணமாக நடைமுறைப்படுத்திக் காட்டி விட்டான் இராமன். படைக்கப்படும் அல்லது காணிக்கையாகத் தரும் பொருளின் தூய்மையும், தூய்மையின்மையும் படைப்பவரின் அல்லது அளிப்பவரின்

இராம கீதை

உள்ளது அன்பினைப் பொறுத்ததே ஆகும் என்று ஒரு மாபெரும் புரட்சிச் சிந்தனையை உள்ளடக்கிய செயல் இராமனுடைய இந்தச் செயலும் சொற்களும். இறைவனைப் பொறுத்தவரை நைவேத்யப் பொருளை விட நைவேத்யம் சாதிக்கும் மனமே பெரியது.

கண்ணப்பன் படைத்த மாமிசம் - அதிலும் எச்சிற்படுத்தப் பெற்ற மாமிசம் - உயர்ந்த காணிக்கையாய் இறைவனால் ஏற்கப் பெறவில்லையா, என்ன? விதுரர் வார்த்த கஞ்சியைக் கண்ணன் அமிழ்தமெனப் போற்றவில்லையா? குசேலர் கொண்டு வந்த எளிய அவல் பரமாத்மாவால் வலிய விரும்பி உண்ணப்பெறவில்லையா? சபரி கொடுத்த காய் கனிகளை இராமன் விருந்தாக ஏற்று உண்ணவில்லையா? அப்படித்தான் குகன் கொணர்ந்த தேனையும் மீனையும் உண்டதாகவே இராமன் கொண்டான்.

ராஜ வித்யை பக்தியே

இந்தப் புரட்சிச் சிந்தனைச் செயலைத்தான் பிற்பாடு உதித்த கிருஷ்ணன் பகவத் கீதையில் ராஜவித்யா ராஜ குஹ்ய யோகத்தில் சொல்லிக் காட்டுவான் :

பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி |
ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதம் அக்ஷாமி ப்ரயதாத்மன: ||

(9 : 26)

‘யார் எனக்கு இலை, மலர், பழம் அல்லது நீரை பக்தியுடன் அளிக்கிறானோ, அத்தூய மனத்தானது அன்பளிப்பை நான் இன்புடன் உண்கிறேன்’ என்று பகவத்கீதை பின்னாளில் சொல்வது, இராமன் உரைக்கும் இராமகீதையான ‘பரிவினின் தழீஇய என்னின் பவித்திரம்’, ‘தாம் உவப்ப உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல் தெரிதரக்கொணர்ந்த என்றால் அமுதினும் சீர்த்த அன்றே’ என்ற வாசகங்களின் பிரதிபலிப்பாய்த் தோன்றும்.

ஓவ்வொரு மனித மனமும் ஒவ்வொரு விதமானது. மனித மனங்கள் பல்வேறு தரத்தன என்பதால் அவை இறைவனை அணுகும் முறைகளும் வெவ்வேறானவை. அதனால், உபநிடதங்கள் பல்வேறு பாதைகளைக் காட்டின. அவை வித்யை எனப்படும். அந்த

வித்யைகள் அனைத்திற்கும் முடிமணியானது பக்தி வித்யை ஆகும். எனவே 'ராஜ வித்யை' எனப்படும். எப்போது பக்தி வித்யை அனைத்திலும் உயர்ந்தது, ராஜ வித்யை என்றானதோ அப்போது அதற்குத் தகுதியுடையவர்கள் குறைவாகத்தான் இருக்க முடியும். அனைவராலும் அது உரியதாகக் கொள்ளத் தகாத உயர்ந்தது என்றானதால் அது ரகசியம் என்றானது. ராஜ வித்யை என்றதால் அந்த ரகசியமும் அதி ரகசியம் (ராஜ குஹ்யம்) எனப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட பக்தி ரகசியமே ராஜ வித்யா ராஜ குஹ்ய யோகமாக ஒன்பதாவது யோகமாக - கண்ணனால் பகவத் கீதையில் விண்டுரைக்கப் பெற்றது.

பூஜை, சடங்குகள் என்று எவற்றைச் செய்தாலும் அவற்றுக்கான அடிப்படை மனத்தூய்மை தான். உள்ளார்ந்த அன்புதான் இன்றியமையாதது. எவ்வளவு பெரிய பூஜை செய்தோம், எவ்வளவு நேரம் செய்தோம், எப்படிப்பட்ட பொருள்களுடன் செய்தோம் என்பவற்றை விட எத்தகைய மனத்துடன் அதைச் செய்தோம் என்பதே முக்கியம். அதுவே ராஜ வித்யையான பக்தியின் அதி ரகசியம்.

எதுவா? எப்படியா?

அதனால் தான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன் என்பதைக் குறிப்பதற்குக் கீதாசிரியன் 'அச்னாமி' (உண்கிறேன்) என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறான். தூய மனத்துடனும், உள்ளார்ந்த அன்புடனும் அளிக்கப்படுவதை உணவாகவே பாவித்து ஏற்கிறான் பகவான் என்பது தோன்றவே, அன்பின் அதிரகசியத்தைக் காட்டவே, அது இலையோ, பூவோ, கனியோ, நீரோ அதனை உணவாகவே பாவித்து உண்கிறேன் என்று குறிக்கிறான். இதுவே பக்தியின் உயர்ந்த நிலை.

ஆண்டவனுக்கு எதைச் சமர்ப்பிக்கிறோம் அல்லது அளிக்கிறோம் என்பது முக்கியமில்லை; அதை எப்படிச் சமர்ப்பிக்கிறோம் அல்லது அளிக்கிறோம் என்பது தான் முக்கியம்.

“அமுதினுக்கு அமைவது ஆகத் திருத்தினென், கொணர்ந்தேன்” என்று தான் குகன் சொன்னான். அவன் மீனைத் திருத்தி உண்ணும்படி பக்குவப்படுத்த நெய்யில் வறுத்துக் கொண்டு வந்தானா எதில் பொரித்துக் கொண்டு வந்தான் என்பன முக்கியமல்ல. பரிவு என்ற உப்பு இட்டுக் கொண்டு வந்தான்; உள்ளத்து அன்பெனும் காதலில், பக்தியில் போட்டுப் பொரித்துக் கொண்டு வந்தான். அதனால் அமுதத்தை விட அது உயர்வாகக் கருதப்பட்டது; உண்டதாகவே ஏற்கப் பெற்றது.

தேனும் வேண்டாம்; மீனும் வேண்டாம். ஒரு துளசி இலை அல்லது தெருவிலே பூத்துக் குலுங்கும் பட்டிப்பூ, சங்குப்பூ அல்லது வீட்டிலே இருக்கிற ஏதாவதொரு பழம் அல்லது வெறும் நீர் போதும். ஆனால் அதனை ப்ரயத ஆத்மன - தூய மனத்தோடு, பக்த்யா - பக்தியுடன், ப்ரயச்சதி - அளிக்கிறானோ அதை, அச்சுநாமி - உண்கிறேன். இந்தக் கருத்துப் புரட்சியை நடைமுறைப்படுத்திக் காட்டியவன் தான் இராமன். அதற்காக அவன் தேர்ந்தெடுத்த நபர் குகன் என்ற காட்டு வேடன்; தேர்ந்தெடுத்த பொருள் மீன்; தேர்ந்தெடுத்த இடமோ கங்கைக் கரை தபோதனர்களின் தவச்சாலை. தேர்ந்தெடுத்த புரட்சிக் கீதை - இராம கீதை - வாசகமே.

‘பரிவினின் தழீஇய என்னின் பவித்திரம்!’

4. சேர்ந்த சகோதரன் சுக்ரீவனிடம்

“மங்கையர் பொருட்டால் எய்தும்
மாந்தர்க்கு மரணம்”

அரசியல் அறம் கூறுதல்

இராமபிரானின் அடுத்த இராமகீதோபதேசம் கிஷ்கிந்தையில் நிகழ்ந்தது. இராமகீதைப் பகுதியிலேயே இராமபிரான் சுக்ரீவனுக்கு நேரடி உபதேசமாக நிகழ்த்திய பெருமை உடையது இக்கீதாவாசகம் அடங்கிய கீதோபதேசம்; இராமனுக்கும் சுக்ரீவனுக்கும் நிகழ்ந்த உரையாடலிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றதன்று இவ்வாசகம். நிகழ்த்தப் பெற்ற விதத்தால் மற்ற ஆறு இராமகீதை வாசகங்களிலிருந்து மாறுபட்டது. இவ்வாசகம் மட்டுமல்லாது வேறுபல உபதேச வாசகங்களும் அடங்கிய பகுதி இது. அவை ஒவ்வொன்றையும் விரிக்கின் பெருகும். அக் கொத்தான உபதேச மலர்களுள் கதைத் தொடர்புடன் இன்றைய (என்றைய) யதார்த்த உலக வாழ்க்கைக்கு உகந்ததும் ஆகிய வாசகம் என்பதால், மலர்க் கொத்திலிருந்து இந்தப் பன்னிற வண்ணப்பூ எடுக்கப் பெற்றது.

இராவணன் பஞ்சவடியில் தன் சூழ்ச்சியால் மாரீசன் துணை கொண்டு இராம, இலக்குவரைப் பிரித்துச் சீதை தனித்திருக்கும்போது பர்ணசாலையுடன் பேர்த்தெடுத்துச் சென்ற பிறகு, அங்குத் திரும்பி வந்த இராம, இலக்குவர்கள் சீதையைக் காணாது தேடி அலைந்தனர். அப்போது இராவணனால் சிறகு வெட்டப்பட்டுக் குற்றயிரும் குலையுயிருமாய்க் கிடந்த சடாயுவைக் கண்டு உண்மை தெரிந்து கொண்டனர். சடாயுவிற்கு ஈமக்கடனைச் செய்த பின்பு காடுமேடெல்லாம் சீதையைத் தேடி நடந்தனர்.

அப்போது தனு என்ற கந்தர்ப்பன் முன்னைச் சாபத்தால் கவந்தன் என்ற அரக்கனாக உழன்று கொண்டிருந்தான். அவனைக் கொல்லவே, சாபவிமோசனம் பெற்ற அவன் இராமனை வணங்கித் துதித்துக் கூறினான் : “கடலைக் கடப்போருக்கு ஓடம் இன்றியமையாதது போல, பகைவரை வெல்வதற்குத் துணை ஒன்று அவசியமாகும். எனவே அறத்துறை நெறியைக் கருத்தில் கொண்டு,

இராம கீதை

தீயவர்களோடு சேராது நல்லவர்களோடு கூட்டுச் சேர்ந்து செயல்படுதல் நலம் பயக்கும். மதங்க முனிவரின் ஆசிரமத்தில் உள்ள சுவரி என்ற மூதாட்டியிடம் சென்று, அவர் வழிகாட்ட, இரலை மலையில் உள்ள சுக்ரீவனிடம் நட்புக் கொண்டு அவன் உதவியுடன் சீதையை தேடிப் பெறுங்கள்'.

அங்ஙனமே சுவரி வழிகாட்ட இராமன் இரலை மலை அடைந்து அனுமனின் உதவியால் சுக்ரீவனுடன் நட்புக் கொண்டு, சுக்ரீவனின் மனைவியைப் பிரித்துக் கொண்டு சென்ற வாலியைக் கொன்று கிஷ்கிந்தை அரசனாக இலக்குவன் கையால் சுக்ரீவனுக்கு முடி சூட்டினான். முடி சூடியதும் இராமனை வந்து வணங்கிய சுக்ரீவனைத் தழுவி வாழ்த்தி அரசனாகப் பொறுப்பேற்ற அவனுக்குச் சில அறிவுரைகள் சொல்லலானான்.

இதுவரை யாரிடமும் நேரிடையாக வாய்திறந்து அறிவுரையாக எதுவும் சொல்லாத இராமனை இந்த இடத்தில் நீண்டதோர் அறிவுரையாற்ற வைக்கிறான் கம்பன். ஆம். 'அரசியற் படலம்' என்றே தலைப்பிட்டு, வேறெதுவும் நிகழ்வு இல்லாமல், இராம்கீதோபதேசமே பெரும்பகுதி கொண்ட, அளவில் மிகச்சிறிய, படல்மொன்றைக் கம்பன் படைக்கிறான். மூல நூலில் இல்லாத ஒன்றைக் கம்பன் படைத்தது, இராமனின் கீதோபதேசம் நிகழவே தான்; அரசியல் பற்றி மட்டுமல்லாது, அரசனோ, சாதாரண மனிதனோ பின்பற்றி ஒழுகும் படியான, ஒழுகவேண்டிய உயர் அறநெறிகளை உலகிற்கு அளிக்கவே தான்.

இப்படியோர் அறிவுரை நிகழ்த்தப் பெற இரண்டு பின்னணிகள் உண்டு. இராமனுக்கு முடிசூட்ட நாள் நிச்சயித்ததும் தயரதன் வசிட்டனை வரவழைத்து இராமனுக்கு அரசியல் அறங்கூற வேண்டினான். அதன்படி, வசிட்டன் உறுதிப் பொருள்களை உபதேசமாக மொழிகிறான். அந்த மரபின் அடிப்படையில் வந்த இராமன் சுக்ரீவன் முடி சூடியதும் அவனுக்கு அரசியல் அறங்கூறினான்.

வாலி வேண்டிய வரம்

இராமனின் அம்பால் உயிர்போம் வேளையில் முதலில் இராமனோடு வாதம் புரிந்த வாலி, உண்மை உணர்த்திய இராமனின் உரையால் மனம் மாறி இராமனைத் துதித்தான். சுக்ரீவனையும், தன் மகன் அங்கதனையும் மற்றைய சுற்றத்தாரோடு இராமபிரானிடம் அடைக்கலப்படுத்தினான். அப்போது சுக்ரீவனைப் பற்றிக் குறிப்பாக ஒரு கருத்தைச் சொல்லி, இராமனிடம் ஒரு வரம் வேண்டினான்:

“என் தம்பி என்னைக் கொல்வதற்காக உங்களைக் கூட்டி வந்து எனக்கு ஒரு பெரும் உதவி செய்து விட்டான். வெற்று அரசாகிய இந்தக் கிஷ்கிந்தை அரசைப் பெற்றுக் கொண்டு, எனக்கு இணையில்லாத வீட்டரசைக் கொடுத்து விட்டான். ஆனாலும் உங்களிடம் வேண்டிக் கொள்வது ஒன்று உண்டு. என் தம்பி மது அருந்தி புத்தி தடுமாறி ஏதேனும் தவறு செய்து விட்டாலும், என் மீது விட்ட மாதிரி அவன் மீது அம்பு விடாதீர்கள்”

ஓவிய உருவ! நாயேன் உளது ஒன்று பெறுவது உன்பால்
பூஇயல் நறவம் மாந்தி, புந்தி வேறு உற்ற போழ்தில்,
தீவினை இயற்றுமேனும், எம்பிமேல் சிறி, என்மேல்
ஏவிய பகழி என்னும் கூற்றினை ஏவல் என்றான்

(643 / 134)

இராமனுடைய மனத்திலே இவ்வார்த்தைகள் ஆழப் பதிந்திருக்க வேண்டும். (பின்னர் நடந்ததும் வாலி பயந்து வேண்டிய படியே தான்! சுக்ரீவன் மது அருந்தி மயங்கியது காரணமாகத் தான் முன் சொன்ன நாளில் படைகளுடன் வந்து இராமனைச் சந்தித்தானல்லன்) சுக்ரீவனைப் பற்றிய வாலியின் கூற்றையும், அறங்கூறும் அரசியல் மரபையும் ஒட்டியே, இராமன் சுக்ரீவனுக்கு அற உரை கூறினான்.

அறச்சாறு

இராமன் கூறிய அறஉரைகளின் சாராம்சத்தை முதலில் பார்க்கலாம். மன்னனுக்குரிய செய்யத்தக்கன இன்ன, செய்யத்தகாதன இன்ன என்று பட்டியலிடுகிறான்.

இராம கீதை

“செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டிய நேரத்தில் செய்து விட வேண்டும். ஆத்திரப்படும்படியான நேரத்தில் கூட வசையற்ற இனிய சொற்களையே கூற வேண்டும். பகைவர்கள், பகைமைச் சிந்தனை உடையவர்களிடம் உள்ளத்திலிருந்து இனிய சொற்கள் கூற இயலாத போது கூட, முகத்தில் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு இனிய சொற்களைக் கூற வேண்டும்”.

“நல்லவர்கள், ‘இவன் நம் அரசன் மட்டுமல்லன்; நம்மைப் பெற்று வளர்க்கும் தாய்’ என்று சொல்லும்படி தாங்க வேண்டும். அப்படி ஒருவேளை சிலர் சில நேரங்களில் தவறி நடக்க நேர்ந்தாலும், அறநெறிமுறை கடவாத வண்ணம் அவர்களுக்குத் தண்டனை வழங்க வேண்டும்”.

“எக்காலத்தும் யாருக்கும் மனத்தாலும் தீங்கு நினைக்க வேண்டாம். முக்கியமாக நம்மைவிடச் சிறியவர்கள் தாமே என்று அவர்கள் துயரப்படும்படியான எதையும் செய்யக்கூடாது. இதனைக் கருத்தில் கொள்ளாது அப்படி ஒருமுறை ஒரு தீமை செய்ததால், கூனல் முதுகுடைய கூனி எனும் மந்தரையால் துயரக் கடலில் வீழ்ந்தாற் போன்று துன்பமடைந்தேன்.

சிறியோரை இகழ்தல்...

இந்த இடத்தில் இராமபிரான் உபயோகிக்கும் சொற்களைக் கவனிக்க வேண்டும்.

“சிறியர் என்று இகழ்ந்து நோவு செய்யன செய்யல்”

சிறியர், இகழ்ந்து, நோவு செய்யன என்ற சொற்கள் கூர்ந்து நோக்க வேண்டிய ஆழ்ந்த பொருளுடையன ஆகும்.

இராமன், தன் வளர்ப்புத் தாயான கைகேயியின் பணிப்பெண் கூனி என்பதால், தான் விளையாடும் போது வில்லிலிருந்து மண் உருண்டை அடிக்கப் போக, அது கூனியின் முதுகின்மீது விழப் போக, கூனி அந்த விளைாட்டை வினையாய் எடுத்துக் கொண்டாள். அதனால் தான் இராமனுக்குத் தயரதன் முடிகுட்ட முடிவு செய்ததை அறிந்த கூனி கோபம் கொண்டாள். கோப மேலீட்டால் நெஞ்சில்

வஞ்சம் கொண்டு, திட்டம் ஒன்றுடன் கைகேயியின் அரண்மனைக்குச் சென்றாள். அன்றொரு நாள் இராமன் வில் உண்டையால் அடித்ததை மறக்காமல், மன்னிக்காமல் இவ்வளவு நாள் உள்ளத்திற்குள்ளே பூட்டி வைத்திருந்தது இப்போது வெளிவந்து தன் வேலையைச் செய்தது.

பண்டை நாள் இராகவன் பாணி வில் உமிழ்
உண்டை உண்டதனைத் தன் உள்ளத்து உள்ளுவான்
(249 / 49)

என்று கம்பன் பதிவு செய்வான்.

உடல் ஊனமுற்றவர்களுக்கு அவர்களுடைய ஊனத்தை யாரும் சுட்டிக் காட்டினாலோ, கேலி செய்தாலோ கோபம் வருவது இயற்கை. இராமன் விளையாட்டாக வில் உண்டை அடித்து விளையாடிய போது, அது எப்படியோ தவறிப் போய்க் கூனியின் கூன்முதுகில் பட, தான் நோவடைய வேண்டுமென்றே இராமன் அப்படிச் செய்தான் என்று கூனியின் உள் மனத்திற்குள் பூட்டி வைக்கப்பட்டுக் கனன்று கொண்டிருந்த சிற்றம் இப்போது சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவே வெளிவந்து விட்டது.

உணர்ச்சி வயப்பட்டு அல்லது விளையாட்டாகவோ எதையும் செய்யும் போது விளைவு தெரியாது செய்து விடுவது இயற்கை. அதன் பலனைப் பின்னர் அனுபவிக்க நேரிடும் போது தான் அதன் பரிமாணம் புரிபடும். தான்கானகம் வந்து மனைவியைப் பிரிந்து துயரில் உழன்ற பிறகு இராமனும் தன் செய்கையின் கனபரிமாணத்தை உணர்ந்து அனுபவ பூர்வமாகச் சொல்லியதே.

“சிறியர் என்று இகழ்ந்து நோவு செய்வன செய்யல்”

என்ற இந்த கீதாவாசக மொழி.

அழிவதும் பெண்ணாலே...

இனி மிக முக்கியமான கீதா வாசகமாக, நாம் எடுத்துக் கொண்டுள்ள இராமகீதோபதேச மொழி அடங்கிய பாடலை முழுவதுமாகப் பார்ப்போமா?

மங்கையர் பொருட்டால் எய்தும் மாந்தர்க்கு மரணம் என்றல்
சங்கை இன்று உணர்ந்தி; வாலி செய்கையால் சாலும்; இன்னும்,
அங்கு அவர் திறத்தினானே, அல்லலும் பழியும் ஆதல்
எங்களின் காண்டி அன்றே; இதற்கு வேறு உவமை உண்டோ?

(651 / 13)

பெண்கள் காரணமாய் மனிதர்களுக்கு மரணம் சம்பவிக்கும் என்ற கீதாவாசகத்திற்கு இராமன் இங்கே இரண்டு சான்றுகளைக் காட்டினான். ஒன்று வரம்பிலா ஆற்றல் நிரம்பிய வாலியின் மரணம்; மற்றொன்று தயரதன் என்ற மாபெரும் சக்கரவர்த்தியின் மரணம்.

வாழ்க்கையில் குடும்பம் கஷ்டப்படும் போது பெண்களையே காரணம் காட்டுவது பொதுவான ஒன்று. இங்கும் அப்படித்தான் இராமன் தொடங்கினான். பெண்களினால் மனிதர்களுக்குத் துயரம் உண்டாகும் என்று முதலில் பொதுப்படையான பழமொழி கூறி, அதை நிறுவ இரண்டு காட்டுகளைப் பின்னர்க் கூறினான்.

மணிவாசகர் காலம் தொடங்கிக் கண்ணதாசன் காலம் வரை பெண்களை நிந்தித்தவரே அதிகம். பெண்களின் காமவலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு வெளியே வரமுடியாததால், அந்தக் காமச் சூழலினால் மனிதர் துன்பப்பட்டனர்; மரணமடைந்தனர். பெண் என்னும் மாயப்பிசாசு என்று சொல்லுமளவுக்குக் கூட சென்றனர் சிலர். முருகப்பெருமானாலேயே ஆட்கொள்ளப் பெற்று, உபதேசமும், அட்ட மாசித்திகளும் பெற்றுயர்ந்த அருணகிரிநாதர் பாடிய அளவிற்கு யாரும் பெண்களை வசை பாடிவிட முடியாது. பட்டினத்தார், வள்ளலார் போன்ற மாபெரும் ஞானியர் பெண்களைப் பற்றி உபயோகிக்காத கடும் சொற்கள் உண்டா?

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் பிரயோகிக்காத கடுஞ்சொற்களா? 'கற்றனர் ஞானம் இன்றேல் காமத்தைக் கடக்கலாமோ' என்று அதற்கு ஒரு தீர்வும் கூறினான் கம்பன். அந்த ஞானம் கைவரப் பெற்றவராக இலர் பலர்.

பிறன்மனை நயந்த பிழை

கற்ற ஆனால் ஞானம் கைவரப் பெறாத பலருள் வாலியும் ஒருவன். வரம்பிலாத ஆற்றல் பெற்றவன் வாலி. ஈஸ்வரனுக்குச் சமானமாக இராவணேசுவரன் என்றழைக்கப்பெறுமாறு சங்கரன் கொடுத்த வாளும் எக்கோடி எவராலும் வெலப்பட முடியாதவன் என்று பிரமனிடம் வரமும் பெற்ற இராவணனை வாலில் கட்டிச் சுழற்றி வென்றவன் வாலி. போரிட நேர் வந்து புரியும் எவருடைய ஆற்றலிலும் நல்பாகம் தானெய்தும் வீரன் வாலி. நிலன், நீர், நெருப்பு, காற்று எனும் நால்பூதங்களின் ஆற்றலும் நிரம்பப் பெற்றவன் வாலி.

அத்தகு ஆற்றலுடைய வாவி சுக்ரீவனை ஓட ஓட விரட்டிய பிறகு அவன் மனையாளான உருமையையும் வெளவினான். அங்குத் தான் அவனை அஷ்டமச்சனி பிடித்தது! பிறர்மனை நயந்த பெருங்குற்றத்திற்கு ஆளானான். மன்னிக்க முடியாத மாபெரும் குற்றத்தினைப் பெண்ணாசை காரணமாய்ச் செய்து தன் நிலையில் தாழ்ந்தான் வாலி. அந்த ஒரே ஒரு காரணத்திற்காகவே இராமன் வாலி துணையைத் தேடாது சுக்ரீவன் துணையைத் தேட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

பிறன்மனையாகிய சீதையைச் சிறையெடுத்தது காரணமாக இராவணனைத் தேடிக் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்த இராமன், அதே குற்றத்தைச் செய்த வாலியை எப்படித் துணையாகக் கொள்ள முடியும்? அதனால்தான் துணை பற்றிப் பேசிய கவந்தனும், சவரியும் சுக்ரீவனைத் துணையாகக் கொள்ளும்படி கூறினர். அதற்குக் காரணம் கூறுமாப் போலே 'அறத்துறை நெறியின் எண்ணி, தீயவாரச் சேர்கிலாது, செவ்வியோர்ச் சேர்த்து செய்தல்' என்றான் கவந்தன்.

இராம கீதை

வாலியே மரணத்தறுவாயில் இதனை ஒப்பி இராமனிடம் மொழிவான் : “இராவணனை வாலில் கட்டிக் கொண்டுவந்து உன்னிடம் தந்து என் ஆற்றலை முற்றும் காட்ட முடியாது போயிற்று; பரவாயில்லை; நடந்து போனதை நினைத்து வருந்துவதில் பொருள் இல்லை”.

பிறர் மனைவியை இச்சைப்பட்ட காரணத்தினால்தான் வாலி இராமனால் துணைவனாக ஏற்கப் பெறாது, பகைவனைப் போல் கொல்லப்பட வேண்டிய துரதிஷ்டமான சூழல் ஏற்பட்டது.

சுக்ரீவன் இரலை மலையில் வாழ்வதற்கான காரணத்தை, வாலி - சுக்ரீவற்கிடையே பகைமை ஏற்படுவதற்காய் நிகழ்ந்தவைகளை எல்லாம் அனுமன் இராமனுக்குச் சொல்லும் போதே, வாலி அவனுக்குரிய சாபத்தால் கால் வைக்க முடியாத இரலை மலையில் அரசாட்சிச் செல்வம், மனைச் செல்வமாம் மனைவி ஆகிய இரண்டையும் சுக்ரீவன் துறந்து வாழ்வதாகக் கோடி காட்டினான்.

உருமை என்று இவற்கு உரிய தாரம் ஆம்
அரு மருந்தையும் அவன் விரும்பினான்;
இருமையும் துறந்து, இவன் இருந்தான்

(612 / 67)

அனுமன் இப்படிச் சொல்லியதும் இராமன் சும்மா இருப்பானா? அதிலும் சிற்றன்னை சொன்னாள் என்பதற்காகத் தன் அரசரிமையைத் தம்பிக்கு ஈந்து கானகம் புகுந்தவனல்லவா?

ஈரம் நீங்கிய சிற்றவை சொற்றனள் என்ன,
ஆரம் வீங்குதோள் தம்பிக்குத் தன் அரசு உரிமைப்
பாரம் ஈந்தவன், பரிவு இலன், ஒருவன் தன் இளையோன்
தாரம் வெளவினன் என்ற சொல் தரிக்குமாறு உளதோ?

(612 / 69)

அப்படிப்பட்ட இராமன், தன் தம்பியின் தாரத்தை விரும்பிக் கவர்ந்து கொண்ட அண்ணனாம் வாலியின் செய்கையைப் பொறுத்துக் கொள்வானா, என்ன? உடனே சுக்ரீவனுக்கு உறுதி அளித்தான் :

தலைமையொடு, நின்தாரமும், உனக்கு இன்று தருவென்;
புலமையோய்! அவன் உறைவிடம் காட்டு

(612 / 70)

வாலி பெற்றிருந்த ஆற்றல் எல்லையற்றது; அவன் சிவபக்தியும் எல்லையற்றது; ஆம். ஒரு நாளைக்கு மூன்று காலங்கள், உரிய பொழுதுகளில் மலர்ந்த மலர்கள் கொண்டு சிவபூசனை செய்வான். தினமும் கடல்களைக் கடந்து சென்று சிவபெருமானை வணங்குவான். அவன் செய்த ஒரே பிழை பிறன்மனையாளை வெளவியது. இத்தனைக்கும் வாலியின் மனையாள் தாரையோ அழகும், ஆற்றல்சால் அறிவுத்திறமும் மிக்கவள். அப்படியிருந்தும் தம்பியின் மனையாளான உருமையை வாலி கொண்ட பிழையே அவன் உயிர்க்குக் காலனாய் அமைந்தது. இல்லாவிட்டால், யாராலும் வெலப்பட முடியாத மாவீரன் மாள்வானா? அவன் உயிரை உண்டது இராமனின் அம்பு என்பதை விட, அவன் கொண்ட பெண்ணாசையே எனலாம். தலைமையொடு தாரமும் கிடைக்கச் செய்வதாக இராமன் கூறவேண்டிய தேவையில்லாது போயிருக்கும்.

சிறந்த தீயான்

மருவு பெண்ணாசையை மறக்க வேண்டும், அன்றேல் மரணத்தைத் தழுவ நேரிடும் என்பதற்கு இராமன் அடுத்துத் தன் குடும்பத்திலிருந்தே ஓர் உதாரணத்தைக் காட்டினான். மங்கையர் காரணமாய்த் தன் குடும்பத்தில் அல்லலும் பழியும் விளைந்தன என்றான். கைகேயி காரணமாகத் தயரதன் மாண்டானா? அல்லது இராமன் தன்னைப் பிரிந்து காடேகினான் என்பதால் தயரதன் மாண்டானா?

கைகேயி பரதன் நாடாள் வேண்டும் என்றும், இராமன் காடாள் வேண்டும் என்றும் இரண்டு வரங்களைத் தயரதனிடம் கேட்டாள். வரம் கேட்டதால் தயரதன் மாளவில்லை. இரண்டையும் அளிக்கத் தயரதன் முதலில் தயங்கினாலும், கைகேயியின் பிடிவாதத்தைப் பார்த்ததும் பரதன் நாடாளட்டும் என்று முதல் வரத்தைத் தரச் சம்மதித்தான். 'மண்ணே கொள் நீ; மற்றையது ஒன்றும் மற' என்றான்.

இராம கீதை

தயரதனுக்குப் பிரச்சனை எங்கே வந்தது என்றால், அவனைப் பொறுத்தவரை இராமன் அவன் உயிர். தவம் செய்து மூன்று மனைவியருக்குப் பிறந்த ஆண்மக்கள் நால்வருள் தயரதனுக்கு இராமன் தான் எல்லாமும். நால்வரில் இராமன் ஒருவன் மேல் மட்டும் அளவுக்கு அதிகமான பாசம் வைத்தான். அதனால் தான் அவன் கைகேயியிடம் கெஞ்சினான் :

என் மகன், என் கண், என் உயிர், எல்லா உயிர்கட்கும்
நன்மகன், இந்த நாடு இறவாமை நய என்றான்

(260 / 36)

தந்த வரத்தைத் தவிர்க் என்பது அறமாகாது என்று கூறிக் கைகேயி விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. தான் உயிராகக் கருதிய இராமன் அரசாளாவிட்டால் கூடப் பரவாவில்லை, காடு சென்று கஷ்டப்படாமல் இருந்தால் போதும் என்ற தன் வேண்டுகோளைக் கைகேயி ஏற்காத நிலையில், அவளை ஏசத் தொடங்கினான். முதலில் கைகேயியின் காலில் விழுந்து வணங்கிக் கெஞ்சியவன், எதற்கும் அவள் மசியாதது கண்டு வசை பாடத் தொடங்கினான். இராமன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து காட்டிற்குச் சென்றால் தன் ஆவி போய்விடும் என்றே அவன் நினைந்தான்; அதனால் மயங்கி மண்ணில் வீழ்ந்து அரற்றினான்.

“இன்று வரை தம் கணவரைக் கொன்ற மனைவியர் யாரும் இல்லை. இப்போது நீ அதனைச் செய்யப் போகிறாய். உன் நா அம்பால் என் உயிர் உண்டாய். விண்ணவரையும் வென்ற எனக்கு முடிவு என் மனைவியால் வந்துற்றது” என்று என்னென்னவோ பன்னிப் பன்னிக் கதறிச் சொல்லிப் பார்த்தான். கைகேயி சற்றேனும் இரங்கவில்லை.

“என் சேய் வனம் ஆள மாய்ந்தே நான் போய் வான் உலகு ஆள்வேன்” என்று கடைசியாக வேறு வழியின்றி அவ்வரத்தையும் அளித்து மூர்ச்சித்து விழுந்தான்.

விடிந்ததும் இராமன் தன்னிடம் விடை பெற வந்ததன் மூலம் விஷயமறிந்தாள் கோசலை. முடி சூடும் நேரம் வந்துற்றும் மண்டபத்திற்கு மன்னன் வராததை அறிந்த வசிட்டர் கைகேயியின்

அரண்மனைக்குத் தயரதனைத் தேடி வர, நிகழ்ந்ததை எல்லாம் கைகேயியே வசிட்டரிடம் தெரிவித்தாள். இராமனைக் கைகேயியே காட்டிற்குப் போகச் சொன்னதை அறிந்த தயரதன் தன் மரணத்திற்கு அவளே காரணம் என்று வாக்கு மூலமே கொடுத்தான். அவளிடம் அவன் அதுகாறும் பருகியது வாயுறு அமுதமன்று; கனிவாய் விடம் நெடுநாள் உண்டதாகவும் அதனால் அவள் அவன் உயிரை முதலோடு உண்டதாகவும் குற்றம் சாட்டினான். அவளைத் தேவியாக மணந்து கொண்டது, தனக்கு ஒரு யமனைத் தேடிக் கொண்டதே என்று பழித்தான். அதனால் கைகேயி இனி தன் தாரமல்லள், முடிகுட வரும் பரதன் தன் மகன் இல்லை என்றதோடு தனக்கு இறுதிக்கடன் செய்யும் உரிமைக்கும் ஆகான் என்று வசிட்டரிடம் அறிவித்தான்.

இராமன் எடுத்துக் காட்டிய முதல் உதாரணமாகிய வாலி மரணத்திற்கும், இரண்டாவதாகிய தயரதன் மரணத்திற்கும் பொதுவான காரணம் மங்கையர் மேல் வைத்த ஆசை தான். ஆனாலும் ஒரு நுண்ணிய (Subtle) வேறுபாடு உண்டு. மங்கையர் மேல் வைத்த ஆசையால் வாலி மரணமடைந்தான். மைந்தன் மேல் வைத்த ஆசையை நிராசையாக்கிய மங்கையால் தயரதன் மரணமடைந்தான்.

இராமன் மீது எல்லையற்ற பாசம் வைத்தான் தயரதன். அப் பாசமிகுதிக்குரிய இராமன் நாடாளாது காடேகும்படி செய்தவன் கைகேயி. தயரதன் மரணமடைந்ததற்கு மூல காரணமாகிய கண்மூடித்தனமான இராமபாசம் அமுங்கிப் போய், வரம் வாங்கிய கைகேயிதான் காரணமென்பது நிலைத்து விட்டதா?

கைகேயி சட்டப்படியும் தர்ம நியாயப்படியும் வரம் தந்த தயரதனிடம் தான் வரத்தை யாசித்தாள். என்ன வரம் எப்போது கொடுப்பது என்ற வரையறை ஏதுமின்றி (Blank) மொத்தையாய் வரம் என்ற ஒன்றை நல்கிய தயரதனின் தவறு அமுங்கிப்போய், அதைப் பயன்படுத்திய கைகேயி எனும் பெண்ணே காரணம் என்பது நிலைத்து விட்டதா? வரத்தில் மாறுதல் வேண்டிய போதுகூட கைகேயி கொஞ்சமும் இரக்கமின்றி நிராகரித்ததே தயரதனின் மரணத்திற்குக் காரணமாகிக் கைகேயி எனும் பெண் காரணமாகத் தயரதன் மரணமடைந்ததை உறுதிப்படுத்தி விட்டது.

இராம கீதை

அல்லற்பட்ட அநேகர்

கைகேயி அப்படியொரு வரத்தைக் கேட்டதால் இராமனும் நாட்டைத் துறந்து பதினான்கு ஆண்டுகள் காடுறைந்து துயரங்களை அனுபவித்தான். 'விராதன், கவந்தன், கரன், தூடணன், திரிசிரா போன்றோருடன் போரிட்டது, சுக்ரீவன் காரணமாய் வாலியைக் கொன்றதில் வில்லறம் துறந்த பழி நேர்ந்தது என்று நிறையவே துன்பப்பட்டான். இராமன் தான் காடு சென்றுவர வேண்டுமென்ற போதிலும், அவனைப் பிரியாத - பிரிந்தால் உயிர் தரியாத - சீதையும் இலக்குவனும் இராமனுடன் கானகம் சென்று துயர் உற்றனர். சீதை சிறைப்பட்டு மாற்றான் நாட்டில் ஐயிரு திங்கள் அத்தனை துயரம் அனுபவித்தாள். இத்தனைக்கும் காரணமாய் நின்றவள் வரம் கேட்டு வாங்கிய கைகேயியே.

அது போகட்டும்; பரதன் நாடாள் வேண்டுமென்றுதானே கைகேயி வரம் பெற்றாள்; பரதன் நாடாண்டானா? இல்லையே. வரத்தைக் கைகேயி கேட்டதுமே, பரதனைப் பற்றி அறிந்ததால் தயரதன் சொன்னான் :

கொள்ளான் நின் சேய் இவ் அரசு; அன்னான் கொண்டாலும்,
நள்ளாது இந்த நானிலம். (259 / 30)

இந்த அரசியல் மாற்றம் அறிந்ததுமே பலபடப் பேசிய நகர மாந்தர் பரதனைப் பற்றி வெகு ஆணித்தரமாய்த் தம் கருத்தைத் தெரிவித்தனர். மக்கள் மகேசர் அல்லரோ?

'ஆளான் பரதன் அரசு' என்பார். (284 / 102)

கேகய நாட்டிலிருந்து திரும்பி வந்து செய்தி அறிந்த பரதனே கைகேயியை நிந்திக்கும் போது பகர்வான் :

பாரோர் கொள்ளார்; யான் உயிர் பேணிப் பழி பூணேன்.
(351 / 83)

தன் தந்தையைக் கொன்றான்; இராமனைக் கானகம் துரத்தினான்; அரசாள் இருந்தான் என்று தானே உலகம் பழிக்கும். பரதன் மீது ஏற்பட்ட இப்பழி, களங்கம் என்றேனும் போய்விடுமா?

பரதன் மீது விழுந்த பழிக்குக் காரணியும் கைகேயி எனும் பெண் தானே? பரதன் பரிவாரங்களுடன் சென்று கெஞ்சியும் இராமன் திரும்பி வந்து நாடாள் மறுத்ததால், பரதன் விரதம் பூண்டு மரவுரி தரித்து, இந்தியங்களை அவித்து அயோத்தி நகருள் புகாது, பதினான்கு ஆண்டுகள் நந்தியம்பதியில் இராமனுடைய பாதுகைகள் அரசாள், அந்தியும் பகலும் நீர் அறாத கண்ணனாய்த் துயருற்றது யாரால்? அவனைப் பெற்ற கைகேயி எனும் பெண்ணால் தானே? ஒரு பழி பாவமும் அறியாத பரதனுக்கு இது தேவையா? இவ்வளவு அல்லலும் பழியும் கைகேயியினால் தானே?

அன்றும் இன்றும் பொருட்டானது!

இவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்கியதுதான் இராமனின் 'அவர் திறத்தினானே, அல்லலும் பழியும் ஆதல், எங்களின் காண்டி அன்றே; இதற்கு வேறு உவமை உண்டோ?' என்பது. ஆகவேதான் ஐயமின்றித் தெளிவாகிறது, 'மங்கையர் பொருட்டால் எய்தும் மாந்தர்க்கு மரணம்' என்ற இராமகீதை மொழி. இக்கீதா மொழி அன்றைக்கு மட்டுமன்று, இன்றைக்கும் ஏன்? - என்றைக்கும் - பொருந்தி வருவதைச் சரித்திரம் அறிவோர் அறிவர். அன்று எத்தனையோ சாம்ராஜ்யங்கள் சரிந்ததும், இன்றும் எத்தனையோ அரசுகளும் குடும்பங்களும் கவிழ்வதும் 'மங்கையர் பொருட்டே' என்பதில் ஐயமுண்டோ? தனி மனிதர்கள் நிலை குலைந்து உயிர் விடுவதற்கும் அஃதே பொருட்டு என்பதுவும் வரலாறுகளை ஊடுருவிப் பார்த்தால் புலப்படும் அன்றோ? 'ஆவதும் பெண்ணாலே, அழிவதும் பெண்ணாலே' என்ற வழக்கு எழுந்ததும் இதனாலன்றோ?

இராமன் இப்படியொரு கீதாவாசகமாக இதனை மொழிய இன்னொரு காரணமும் உண்டு. அவனே அப்படியொரு கருத்துடைய வாசகத்தை அறிவுரையாகப் பெற்றதும் காரணமாகும். இராமனுக்கு முடிசூட்ட தயரதன் நாள் குறித்ததும் குலகுருவான வசிட்டரை அழைத்து இராமனுக்கு அரசியலறங் கூற வேண்டினான். அப்போது வசிட்டன் இராமனுக்கு அரசபாரம் செய்யும் போது கைக்கொள்ள வேண்டிய உறுதிப் பொருள்களை உபதேசித்தான்.

இராம கீதை

அவற்றில் ஒன்று, பூமியில் தீங்கினை விளைவிக்கத் தோன்றும் வால் நட்சத்திரம் போல, மகளிரால் வரும் காமம் என்னும் சிற்றின்பப் பேராசை இல்லையென்றால், இம்மையில் கொடிய தீங்கு எனும் பெயரும் இல்லை, மறுமையில் நரகம் எனும் துன்பமும் இல்லை என்பதாகும்.

**தாமகேது புவிக்கு எனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கையரால் வரும்
காமம் இல்லையெனின் கடுங்கேடு எனும்
நாமம் இல்லை; நரகமும் இல்லையே**

(246 / 29)

இந்த உபதேசம் இராமன் மனத்தில் ஆழப் பதிந்தது. தயரதன் மரணமும், வாலி மரணமும் இராமனின் மனத்து ஆழத்தில் கிடந்த இவ்வுண்மையை வெளிவரச் செய்தன. வாலி செய்த அதே பெண்ணாசை எனும் தவற்றைச் சுக்ரீவனும் இழைத்து விடக் கூடாது அன்றோ? ஏனெனில் வாலி கூற்றுப்படி, சுக்ரீவன் மதுவை மிகுதியாய் அருந்தி புத்தி தடுமாறக் கூடியவன். அம்மயக்கத்தில் இத்தவறு நிகழ வாய்ப்பு மிகுதி. எனவே சுக்ரீவனுக்கு மரண பயத்தை முன்னிறுத்திக் காட்டி எச்சரிக்கை செய்யவே மங்கையர் நிமித்தமாய் மரணம் சம்பவிக்கலாம் என்றான். இராமனுக்கு இதனை உபதேசித்த வசிட்டர் கூட இத்தவறிழைத்தலால் மரணம் நேரும் என்றாரில்லை; இதனால் தீங்கு நிகழும், துன்பம் விளையும் என்றே எச்சரித்தார். அவர் இதனை அறிவுறுத்திய போது தயரதன் மரணம் நிகழவில்லை; விரைவில் நிகழக்கூடும் என்றும் எதிர் பார்த்தாரில்லை; எதிர் பார்க்க வேண்டிய சூழலும் இல்லை.

இராமன் இதனை உபதேசிக்கும் போது கண்ணெதிரே இரண்டு தீர்க்கமான எடுத்துக் காட்டுகள் இருக்கவே, அதன் வலிமையை உணர்ந்து 'மரணம் நேரும்' என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினான். ஆனால் அது இராமன் கூறிய காலத்து மட்டுமல்லாது இன்றும் நிகழ்ந்து வருவதால், அன்றைக்கும் இன்றைக்கும் என்றைக்கும் பொருந்தக்கூடிய உண்மை மொழி ஆயிற்று.

5. சேர்ந்த சகோதரன் வீடணனிடம்

“எம்முழை அன்பின் வந்த அகன் அமர் காதல் ஐய!
நின்னொடும் எழுவரானேம்”

வனவாச காலத்தில் இராமபிரான் மூன்றாவதாக வரித்துக் கொள்ளும் சகோதரனான வீடணனிடம் நிகழ்வதே அடுத்த இராமோபதேச கீதை மொழி. வீடணனைச் சகோதரனாக ஏற்றுக் கொள்வதற்கு முன்னரே சகோதரர்களாக இராமபிரானால் ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்றவர்களே, நாம் இதற்கு முன் கண்ட குகனும், சுக்ரீவனும். தாங்கள் வசிக்கும் பகுதிக்கு வந்த அரசகுமாரனாகிய இராமனைச் சந்திக்க மரியாதை நிமித்தமாக வந்த குகன் தன் அப்பழுக்கற்ற தூய அன்பை வெளிப்படுத்தவே இராமனால் உடனேயே சகோதரனாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்றான். சுக்ரீவனைத் தேடிச் சென்று துணையாய்க் கொள்க எனக் கவந்தனும் சபரியும் கூற அவனைத் தேடி வந்து அவனைச் சகோதரனாக இராமன் ஏற்றான். வீடணன் வந்த விதமே வேறு.

சீதையைத் தேடி இலங்கை வந்த அனுமன் சீதையைக் கண்டு, பிறகு இராவணனையும் கண்டு எச்சரித்த பிறகு இலங்கையை எரியூட்டிச் சென்றான். எரியுண்ட இலங்கையைப் புதுப்பித்த இராவணன் மந்திர ஆலோசனை செய்தான். அப்போது வீடணன் மிகத் தெளிவாகச் சீதையின் கற்புத் தீயே இலங்கையை எரித்தது என்று எடுத்துரைத்துச் சீதையை விட்டுவிட யோசனை சொன்னான். இராவணன் அதனை ஏற்க மறுத்து, கோபப்பட்டு வீடணனைத் துரத்தினான். நஞ்சினை உடன் கொண்டு வாழ்தல் நன்மையன்று எனக்கருதித் தன் கண்ணெதிரே ‘நிற்க வேண்டாம்; சென்றிடுக’ என்றதும், வீடணன் தன் துணைவருடன் உடன் வெளியேறினான். துணைவர்கள் இராமனைக் காணுமாறு கூறவே வீடணன்,

எல்லை இல் பெருங்குணத்து இராமன் தான் இணை
புல்லுதும்; புல்லி, இப்பிறவி போக்குதும்

(1013 / 19)

என்று முடிவெடுத்து அப்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்த காரணத்தையும் தெரிவிக்கிறான்.

ஒரு பெர்ருளிடத்து அன்பு உண்டாவதற்கு அதனை நேரில் கண்டிருக்க வேண்டும் அல்லது அதைப்பற்றிக் கேள்வியாவது பட்டிருக்க வேண்டும். வீடணனோ இராமபிரானை அதற்கு முன் கண்டது இல்லை. அவனைப் பற்றி அதிகம் கேள்விப்பட்டதும் இல்லை. அப்படியிருக்க அவனைப் பற்றி அன்பு தோன்றி, அவனை நினைக்கும் போதே எலும்பும் குளிர, மனமும் உருகியது உணர்ந்தான் வீடணன். அதனால் இப்பிறவிப் பிணியைப் போக்குகிற பரமனாயிருப்பானோ என்று தோன்றியது வீடணனுக்கு. அதனால் இராமனைச் சென்று காணலாம் எனத் தீர்மானித்தான்.

அவன் இராமனைக் காண வந்திருப்பதைத் தெரிவித்ததும் அவனை அழைக்கு முன், அவனை 'ஏற்பதா? வேண்டாமா?' எனச் சுற்றிலுமிருந்த தன் துணைவர்களைப் பார்த்து இராமன் கேட்டான். சுக்ரீவன், தானை நாயகன் நீலன், மற்றைய மந்திரக் கிழவர், அவனை ஏற்பது கூடாது என்று கருத்துத் தெரிவித்தனர். அனுமன் மட்டும் தான் இலங்கை சென்ற போது ஏற்பட்ட அனுபவங்களை வைத்து, 'வீடணனை ஏற்பது நல்லதே' என்றான். இராமன் அனுமன் கருத்தை ஏற்றுச் சரணம் என்று தன்னிடம் வந்தவர்க்கு அபயமளிப்பதே கடமை என்று கூறி வீடணனை அழைத்து வரச் சுக்ரீவனையே அனுப்பினான்.

வந்து வணங்கிய வீடணனிடம் இலங்கை அரசை அவனுக்கே அளிப்பதாய்க் கூறி இலக்குவனை அழைத்து மகுடம் சூட்டச் சொன்னான் இராமபிரான். உடனே வீடணன் அதனை மறுத்து, இராமன் தன் தம்பியாகிய பரதனுக்குச் சூட்டியது போன்று திருவடியைத் தனக்கும் சூட்டிட வேண்டினான். அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்த இராமன் "குகனோடு சகோதரர்கள் ஐவரானோம்; பின் சுக்ரீவனோடு அறுவரானோம். இப்போது எம்மிடம் அன்பால் வந்த மனம் நிறைந்த விருப்பமுடையவனே, உன்னோடு சேர்த்து நாம் ஏழு பேர்களானோம். புகுதற்கு அரிய காட்டை எனக்கு அளித்த உன் தந்தையாகிய தயரதன் கிடைத்தற்கரிய பல புதல்வர்களைப் பெற்றான்" என்றான்.

இராமனுடைய இந்த உரைதான் நாம் காண உள்ள ஆறாவது இராமகீதை மொழியாகும்; உலக இலக்கியங்களிலேயே காணக்கிடைக்காத அதி உன்னதமான புத்துலகப் புரட்சிக் கருத்தினைக் கொண்ட இக்கீதையைக் கவிச்சக்கரவர்த்தியான கம்பன் எப்படிப் பதிவு செய்து மகிழ்ந்து, நம்மையும் மகிழ்விக்கிறான், பாருங்கள் :

குகனொடும் ஐவர் ஆனேம் முன்பு; பின், குன்று சூழ்வான்
மகனொடும், அறுவர் ஆனேம்; எம்முழை அன்பின் வந்த
அகன் அமர் காதல் ஐய! நின்னொடும் எழுவர் ஆனேம்;
புகல் அருங் காணம் தந்து புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை

(1032 / 143)

தன்னை உடன் பிறந்தவனாகவே ஏற்றதைக் கண்டு மகிழ்ந்த வீடணன் இராமபிரானின் திருவடி நிலைகளைத் தன் தலையில் மகுடமாகச் சூடினான். உடனே இராமன் இலக்குவனை அழைத்துச் சுக்ரீவனுடன் சேர்ந்து வீடணனை அழைத்துக் கொண்டு படை வீட்டை வலம் வருமாறு பணித்தான். இலங்கை அரசனாக வீடணனை அங்கீகரித்ததை உலகோர் அறியச் செய்வதற்காக இராமன் இவ்வாறு செய்தான். இராவணனுடைய தீமைச் செல்வம் அழிந்ததென்று அறம் (தரும தேவதை) ஆவலம் (வாயினால் ஆரவாரஞ் செய்து) கொட்டிற்று என்று இங்கே பதிவு செய்யும் கம்பன் அடுத்து இரண்டு வேறு கருத்துகளையும், வீடணன் பெற்ற பேறு எத்தன்மைத்து என்று காட்டப் பதிவு செய்து மகிழ்ந்தான்.

ஆராய்ந்து அறிய வேண்டுமென்று முயல்கின்ற ஞானியர்கள் தேடும் சேவடிகளைத் தானும் நாடுபவனாகி, திரிவிக்ரமாவதார காலத்தில் கண்ட பிரமன் அச்சேவடிகளைக் கழுவிய கங்கையாகிய நன்னீரில் மூழ்குபவர் பஞ்சமா பாதகங்களிலிருந்து நீங்கி மேன்மை பெற்றுத் தேவராவார்கள் என்றால், அச்சேவடியையே தலைமேல் சூடுபவர் அடையக் கூடிய பெருமையை யாரால் அறிந்து சொல்ல முடியும்?

தேடுவார் தேடநின்ற சேவடி, தானும் தேடி
நாடுவான், அன்று கண்ட நான்முகன் கழீஇய நல்நீர்
ஆடுவார் பாவம் ஐந்தும் நீங்கி, மேல் அமரர் ஆவார்;
குடுவார் எய்தும் தன்மை சொல்லுவார் யாவர்? சொல்லீர்

(1033 / 150)

பரம்பொருளைக் கண்ணாற்கண்டு அடைக்கலம் புகுந்து
பேரருள் பெற்று அப்பெருமானது திருவடி இணையை முடிக்கு
அணியாகக் கொண்டு இம்மையிலேயே பேரரசு பெற்ற பேறு வேறு
எவர்க்கும் கிட்டவில்லை; அத்தகு பேறு பெற்ற இலங்கை
அரசனான அரக்கன் வீடணனைப் போல, ரிஷிகள், தேவர்கள்,
ஞானியர்கள், யாகங்களை நிறைவு செய்தோர், பெருந்தவசியர் என்ற
யாருமே பெற்றாரில்லை என்று பெரியோர்கள் வியந்தனர் என்று
எழுதிச் செல்வான் கம்பன்.

இப்படியாக நிகழ்ந்ததை முற்றும் மனத்தில் வாங்கிக்
கொண்டால் இராமன் வீடணனிடம் உரைத்த இராம கீதாமொழியின்
மேன்மை புலப்படும்.

குகனைச் சகோதரனாக ஏற்றது சீதையுடன் இருந்த போது என்று
காட்ட 'முன்பு' என்றான் இராமன். சுக்ரீவனைச் சகோதரனாக ஏற்றது
சீதை உடன் இல்லாத போது என்று காட்ட, 'பின்' என்றான்; சீதை
இருக்குமிடம் தெரிந்து அங்கு வந்துள்ள இப்போது வீடணனைச்
சகோதரனாக ஏற்றுக் கொண்டதைக் காட்ட 'நின்னொடும்' என்று
சுட்டினான்.

உடன் பிறவாச் சகோதரர்களாய்த் தான் ஏற்றுக் கொண்ட
மூவரையும் ஒரே இடத்தில் இங்கே இராமன் சுட்டிப் பேசுவான்.
மேலோட்டமாக இந்த மூவரையும் பற்றிச் சிந்தித்தால் தோன்றும்
உண்மை ஒன்று; கொஞ்சம் ஆழ்ந்து, பின்னீடு கம்பன் பதிவு செய்த
வீடணப்பேற்றை (நாம் சற்றுமுன் மேலே கண்டது) கருத்தில்
கொண்டு சிந்தித்தால் புலப்படும் உண்மை வேறொன்று.
இரண்டையும் பார்க்கலாமா?

மூவரில் முதலில் ஏற்கப் பெற்ற குகன் சிருங்கிபேரத்துப் படகுக்குழாங்களின் தலைவனான வேடன்.

அடுத்து ஏற்கப் பெற்ற சக்ரீவன் இராமன் பிறந்துள்ள மனித இனமல்லாத, குரங்கு இனத்துக் கிஷ்கிந்தை அரசன்.

இப்போது ஏற்கப்பெற்ற வீடணன் அரக்கர்இனத்து இலங்கை வேந்தன்.

காட்டுவாசியாகிய வேடன் ஒருவன், மலைவாசியாகிய குரங்கு இனத்தவன் ஒருவன், கடல் சூழ்ந்த இலங்கைத் தீவு வாசியான அரக்கர் இனத்தவன் ஒருவன் என்று மூவரும் வெவ்வேறு இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மனத்தில் பதிகிந்துபோல் சொல்ல வேண்டுமானால் - மனிதன் ஒருவன், குரங்கு ஒன்று, அரக்கன் ஒருவன். வெவ்வேறு இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களை வித்தியாசம் எதுவும் பார்க்காது சகோதரர்களாக ஏற்றான் இராமன். குகன் மனித இனத்தவன் என்றாலும் அரசகுமாரனாகிய இராமனின் கீழான இனமாகக் கருதப்படும் வேட்டுவ இனத்தவன்; நாகரிகம் முற்றுமாக ஊடுருவாத காட்டுவாசி. மனிதனிலும் கீழான நிலையில் உள்ளவன், விலங்கு, அரக்கன் என்று முற்றிலும் வேறுபட்ட தன்மையுடைய மூவரை இராமன் சகோதரர்களாக ஏற்றது பெருவியப்பே.

இதுவே இராமன் நமக்குப் புகட்டும் சகோதரத்துவம். சகோதரத்துவம் என்பதை விட சமத்துவம் என்பதே ஏற்புடையதாகும், இல்லையா? தன் இனத்தில் தன்னுடன் ஒரு தாய் மக்களாகப் பிறந்தவர்களையே சகோதரருக்குரிய இடம் தந்து (மரியாதை தருவது கிடக்க) சண்டை, பூசல், மனத்தாங்கல் எதுவுமில்லாது ஏற்று, உரிமைகளை மதித்து உடன் வாழும் மனிதர் எத்தனை பேர் இன்றுள்ளர்? வழக்கு மன்றங்களில் காலங்காலமாய் நிலுவையில் இருக்கும் பாகப்பிரிவினை, சொத்துரிமை வழக்குகள் எதிர்மறைப் பதிலையே தருகின்றன. அதை விடுங்கள். வழக்கு மன்றப் படியேறாது காலங்காலமாய்ச் சொத்துரிமை, பங்குரிமைப் போர்களால் உறவையே விட்டொழித்துப் பகையாளிகளாய் வாழ்ந்து வரும் குடும்பங்கள் எத்தனை, எத்தனை? மனத்தில் பகைமை பாராட்டி, அதனால் உறவின்றிப் பகையாய் வாழ்வதன்றியும்

இராம கீதை

அப்பகை கனன்று குத்து, வெட்டு, கொலையில் இறங்கிய சகோதரர்கள் எத்தனை, எத்தனை?

இப்படி வாழும் இன்றைய யுகத்திற்கு இராமன் கற்றுத்தரும் மிகப் பெரும் பாடமே, தன் இனமல்லாதோரையும், ஏன் விலங்கினைக்கூட, சகோதரனாகப் பாவித்து வாழும் மனநிலை. ஐக்கிய நாடுகள் அவை என்ற ஓர் அமைப்பை (UNO) ஏற்படுத்திக் கொண்டாலும் எந்த நாடும் இன்றும் சாதித்ததாய், சாதனையாய்க் காட்ட முடியாத, ஆனால் வெறும் வாய்ச்சாலமாகக் கூறி வரும் உலக சகோதரத்துவம் (UNIVERSAL BROTHER HOOD) இதுதானே? இப்படிப்பட்ட பரந்து விரிந்த மனோபாவத்தைத் தானே ஈராயிரம் ஆண்டு முன்பு தோன்றிய நந்தமிழ்க் கணியன் பூங்குன்றன் “யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்” என்று சொல்லிப் போனான்! நாமெல்லாம் வாயாரப் பாராட்டிப் போற்றிப் பேசும் இவ்வரியை நடைமுறைப்படுத்த முடிந்ததா?

ஆனால் இராமன், காட்டில் பிறந்தவனும் மலையில் பிறந்த குரங்கும் தீவில் பிறந்த அரக்கனும் தன்னுடைய ஊரவரே; உறவினரே; அதிலும் உடன்பிறந்தோரே என்று ஏற்று நடைமுறைப் படுத்தியும் காட்டினான் என்றால் எத்தகைய பரந்த மனோபாவம் உடையவனாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று வியப்பு உண்டாகிறதில்லையா?

அத்தகைய விரிந்தமனம், காக்கையும் குருவியும் கூட ஈங்கள் இனம், நீள் கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டமே என்று சொல்கிற, வாழ்ந்து காட்டுகிற மனம் நமக்கும் உண்டாக வழி காட்டும் கீதோபதேசமே நாம் கண்டு கொண்டிருக்கும் பாடல் வரிகள். ஒரு வரியால் உலகப்புகழ் பெற்றவன் கணியன் பூங்குன்றன். உலகையே தன் உறவாகவும், தன் ஊராகவும் மாற்றும் சங்ககால விந்தை வரியை வேறு விதமாகச் சொல்லியதோடு, அதன்படி நடந்தும் காட்டிய இராம கீதை வரியே ‘நின்னொடும் எழுவரானேம்’ என்பது.

இனி மேலோட்டமான பறவைப் பார்வையை (Bird's Eye View) விடுத்து, சூழ்நிலைப் பார்வையை (Deep Thought) மேற்கொள்வோம்.

தமிழ் இலக்கியங்கள் எல்லாம் காலத்தால் அழிய நேரிட்டாலும் 'யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்' என்ற ஒருவரி மட்டுமே எஞ்சி நின்றால் இது ஒன்றே உலகத்திற்குத் தமிழரின் பண்பாட்டை, தனிப்பெரும் பரந்து விரிந்த மனத்தை உணர்த்துவதற்குப் போதுமானதாகும். அது போலவே இராமகீதை மொழிகளடங்கிய "சூகனொடும்" என்ற பாடல், குறிப்பாக 'நின்னொடும் எழுவரானேம்' என்ற வரி இராமாயணத்தின் விஞ்சி நிற்கும் புகழையும், இராமனின் ஏற்றத்தையும், இராமகீதையின் உயர் உண்மையையும் உலகத்திற்கு உணர்த்தி நிற்கும். காலத்தால் அழிக்க முடியாத மாபெரும் சத்திய வாக்காகும் இவ் இராமகீதை வாசகம். அது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று என்பதனை ஈற்றடி விளக்கும்.

வீடணனைச் சகோதரனாக ஏற்றதுமே, இராமனின் தந்தையான தயரதன் வீடணனுக்கும் தந்தை ஆகி விட்டான். மூன்று தம்பியருடன் பிறந்த இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பியதனால் தயரதன் இன்னும் மூன்று உடன்பிறவாச் சகோதரர்களைத் தந்துவிட்டான். நான்கு புதல்வர்களையே 'புத்திரகாமேட்டியாகம்' செய்து பெற்ற தயரதன், வேறு வேள்வி ஏதும் செய்யாது இராமனைக் கானகம் அனுப்பிய செயலாலேயே இன்னும் மூன்று புதல்வர்களைப் பெற்று, ஏழு புதல்வர்களுக்குத் தந்தையாகி விட்டான். என்ன விந்தை! இதை இராமன் சொல்லிக் காட்டும் விதமே அலாதி! நடையின் நின்று உயர்ந்த நாயகன் அல்லனா?

இராமன் இதனைச் சொல்லிக் காட்டும் விதமே இராமகீதை என்ற உயரிய, விழுமிய நிலைக்கு அவ்வரியை, வாசகத்தை ஓங்கச் செய்கிறது. அப்படி என்ன தான் இராமன் சொல்லி விட்டான்?

புகல் அருங் கானம் தந்து, புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை

இராம கீதை

தடித்த எழுத்தில் உள்ள சொல்லே அப்படிச் சாதிக்கும் மந்திரச்சொல். இராமன் தன் கூற்றாகச் சொல்லும் போது என் தந்தை என்று பொருள் தரும் 'எந்தை' என்று சொல்வது தானே மரபு? முறையாகும்? அப்படிச் சொல்லாது உன் தந்தை என்று பொருள் தரும் 'நுந்தை' என்றல்லவா சொன்னான்?

வீடணனைத் தனக்குச் சகோதரனாக ஏற்றமையால், தன்னுடன் பிறந்த மூவர், உடன்பிறவாவிடினும் சேர்த்துக் கொண்ட இருவர் என்று அறுவருக்கும் வீடணன் சகோதரனானான் என்பது மட்டுமன்று, எழுவருக்கும் தயரதன் தந்தை ஆவதைக் குறித்திடும் சொல் நுந்தை. மனித உறவின், மனித நேயத்தின் உச்சக் கட்டத்திற்கு ஒரு சின்னமாகிறது 'நுந்தை' எனும் சொல்.

மிகுந்த மனித நேயமுடையவர்கள் தங்கள் உறவுடையோர் மாட்டுக் கொண்ட நேயத்தோடு கூட, உறவினரின் மற்ற உறவினரையும் தம் உறவினராகப் பாவிப்பர் என்று பொருள் காண்பது ஒரு கோணம். பிறவிக் கொள்கையில் நம்பிக்கை உடையோருக்கு வேறு விதமாகப் பொருள்படும். முற்பிறவியில் நாம் எந்த இனத்தில் பிறந்தோம் - மனித இனமா, விலங்கினமா, பறவையினமா, அரக்கர் இனமா - என்று அறிய மாட்டோம். முற்பிறவியே அறிய முடியாதபோது அதற்கு முந்திய எத்தனையோ பிறவிகளில் என்னவாக எங்குப் பிறந்தோம் என்றறியவும் மாட்டோம். இனியும் எத்தனையோ பிறவிகள் எடுக்கலாம். அந்தப் பிறவிகளிலும் அப்படித்தானே. எனவே யார் யார் உடன் பிறந்தோர், யார் யார் உடன் பிறவாதோர் என்று தெரிய முடியாத போது, இப்பிறவியில் நாம் பிறந்த இனத்தைத் விடுத்து மீதி இனத்தவரையும் உடன் பிறப்பாகவோ உடன் பிறவா சகோதரராகவோ கொள்வது தானே நியாயமாகும்?

முற்பிறவியில் சிலர் பகைவராக இருந்திருக்கலாம். அவர்கள் இப்போது இப்பிறவியில் உறவினராகலாமே. வேறுசிலர் உறவினராக இருந்தோர் இப்பிறவியில் பகைவராகலாம். அப்போது பகைவரையும் உறவினராகக் கருதி விட்டால் எவ்வளவு ஆனந்தம்? இத்தனை உறவுக் கோணங்களையும் உள்ளடக்கிவிடும்

‘நின்னொடும் எழுவரானேம்’ என்ற தொடர்மொழியும், ‘நுந்தை’ என்ற இராமகீதை மொழியும்!

இப்படிப் பகை நடுவினிலும் உறவாகப் பார்க்க என்ன வேண்டும்? அது தான் ‘எம்முழை அன்பின் வந்த அகன் அமர் காதல்’.

வீடணன் இராமனைப் பகைவனாகப் பாராது உறவாக வரித்து ‘அன்பு உறக் காரணம், அறியகிறிறிலேன்; அன்பு உறக் குளிரும்; நெஞ்சு உருகுமேல்’ என்று நினைத்து ‘எல்லை இல் பெருங்குணத்து இராமன் தாள் இணை புல்லுதும்; புல்லி, இப்பிறவி போக்குதும்’ என்று இராமனிடம் அடைக்கல்மாக வந்தான். அதே அதிர்வலை கொண்ட இராமனும் வீடணனை இப்பிறவியில் பகைவனின் சகோதரன் என்னாது, அவனும் உறவுடையவனே என்று ஏற்றான். இடைநின்றது இராமன் சொல்லிடும் ‘அன்பின் வந்த அகன் அமர் காதல்’. உள்ளத்தில் உண்மையான காதல் கொண்டு அன்பு மீக்கூர்ந்தால் பகையும் உறவாகி விடும். காதலாகிக் கசிவது பெருகினால் பகை உறவாவது அதிசயமன்று; இயல்பானதாய், இயற்கையாய் விடுமன்றோ? வேண்டுவதெல்லாம் அகம் நெகிழ்தல். நினைத்தொறும், பேசுந்தொறும், காண்தொறும் எப்போதும் அனைத்தெலும்பும் உள் நெக அன்பு கொண்டால் அனைத்தும் சாத்தியமே என்று காட்டுவதே இந்த இராமகீதை மொழி.

பகை நடுவினில் பரமனையே காணலாம் என்னும் போது உறவையா காண முடியாது? அன்பிற்கு ஏது அடைக்கும் தாழ்? அன்பெனும் வலைக்குள் பரம்பொருளே படும் போது, அன்பெனும் பிடிக்குள் அகப்படாத மலையும் உண்டோ? “யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்” என்ற உலக சகோதரத்துவ உச்சத்தைக் காட்டும் சங்கத் தொடர்க்குச் சான்றே இராமபிரானின் திருவாய்மொழிக் கீதையாக கம்பன் வடிக்கும் இவ்விலக்கிய வரிகள்.

“எம்முழை அன்பின் வந்த அகன் அமர் காதல் ஐய! நின்னொடும் எழுவரானேம்; புகல் அருங்கானம் தந்து புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை”.

ஐவரானது...

இராமகீதையின் இரண்டாவது பகுதியில் இராமபிரான் தான் சேர்த்துக் கொண்ட சகோதரர்கள் மூலமாக நமக்குப் புகட்டிய கீதாம்ருதத்தை பருகினோம். இந்தப் பகுதி கீதாமொழிகளில் ஒரு சிறப்பு உண்டு. மூன்று சகோதரர்களானவர்களிடத்தே தனித்தனியே உபதேசித்த கீதோபதேசங்களை விரிவாகப் பார்த்தோம். மூன்றும் உடன்பிறவாச் சகோதரர்கள் மூலமாக நமக்குக் கிடைத்ததால் மூன்றையும் ஒரு சேரப் பார்த்தால் உன்னதமான இன்னுமொரு கீதாம்ருதம் நமக்குக் கிட்டும்.

மூவரும் இராமபிரானிடம் வந்து சேர்ந்த சூழல் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதம் என்பதை முன்பே கண்டோம். மூவரும் ஆட்கொள்ளப் பெற்ற விதத்தில் பொதுவாக ஓர் இழை பின்னிக் கிடக்கின்றது. பார்ப்போம்.

சுகனாகிய காட்டு வேடன் இராமபிரானைக் காணத் தேனும் மீனும் தாய். உள்ளத்துப் பரிவோடு காணிக்கையாய்க் கொண்டு வந்தான். பரிவினில் தழுவப் பெற்றுத் தரப்பெற்றதாலே பவித்திரமாயின என்று இராமன் ஏற்றான். ஏற்றதும் இராமன் குகனைப் பார்த்து “இன்று போய் நாளை விடியலில் படகுடன் வருக. நாம் கங்கை ஆற்றைக் கடக்கவேணும்” என்றான். தன்னைப் போகச் சொல்லி உத்தரவு கொடுத்து விட்டானே என்று பதறி, “உங்களை இந்தக் கோலத்தில் பார்க்க நேர்ந்த கண்களை எடுத்தெறியாது இன்னும் சுமந்து கொண்டிருக்கிற கள்வன் நான். தங்கள் துயரம் காணத் தாங்கமுடியவில்லை. ஆகவே உங்களுடனேயே இருந்து அடிமை செய்வேன்” என்றான். இராமன் உடனே சீதைக்கும் இலக்குவனுக்கும் தனது ஒரு பார்வையால் குகனின் தீராக் காதலைப் புலப்படுத்தி “யாதினும் இனிய தோழ, நீ என்னோடு இருக்கலாம்” என்றான்.

மறுநாள் படகில் கங்கை ஆற்றைக் கடந்து அக்கரையில் இறங்கியதும் குகன் மீண்டும் இராமனிடம் மன்றாடுகிறான். இராமனுக்குத் தொண்டு செய்து கொண்டு அவனுடனேயே

கானகத்திற்கு வந்து உடனிருக்க உருகி வேண்டினான். தான் என்ன பணியெல்லாம் செய்ய முடியும் என ஒரு பட்டியலே கொடுத்தான்.

இராமன் மேற்கொண்ட பணி என்ன? தந்தையின் கட்டளைப்படி அவன் பதினான்கு ஆண்டுகள் மரவுரி தரித்து விரதம் பூண்டு தவம் செய்து புண்ணிய தீர்த்தங்கள் ஆடி வர வேண்டும். இராமனுக்கு மட்டுமே அக்கட்டளை விதிக்கப்பட, சீதையும் இலக்குவனும் கூட வந்துள்ளனர். இப்போது குகனும் சேர்ந்து கொண்டால்? குகன் மட்டுமா வருவான்? கூட அவன் துணைவர்கள் யாரும் சேர்ந்து கொள்ளக்கூடும். கடைசியில், சந்நியாசி சம்சாரியானது போல், விரதம் பூண்டு தவம் மேற்கொள்ள வேண்டியவன் தவமா மேற்கொள்ள முடியும்? குகனின் தன்னலமற்ற தாய் அன்பை இராமன் முற்றுமாக உணர்ந்ததனால் உடனே திருவாய் மலர்ந்தான். “நீ என் உயிர் அனையவன்; என் தம்பி உன் தம்பி; சீதை உன் உறவு. ஆனாலும் பிரிவு எனும் துன்பத்தை அனுபவித்தால் தானே பின் கூடும் சுகத்தை அனுபவிக்க முடியும். நாங்கள் நால்வர் சகோதரர்கள். இனி நாம் ஐவரும் சகோதரர்கள். நான் திரும்பி வரும் போது உன்னிடம் வருவேன்”.

குகனைச் சகோதரனாக ஏற்ற விதம் மிக மிக எளிமையானது. ஒரு தாய் பக்தனின் அன்பை ஏற்கும் தெய்வத்தின் அருள் போன்றது. எப்படி குகனின் காணிக்கையைப் பவித்திரமானது என்று, சற்றும் யோசியாது, இராமபிரான் ஏற்றானோ அப்படியே அவனுடைய தீராக் காதலையும் அங்கீகரிக்கும் முகமாக அவனைச் சகோதரனாகவே சட்டென்று ஏற்றான். இதைத்தான் கண்ணன் கீதையிலே ராஜவித்யா ராஜ குஹ்ய யோகத்தில் ‘யார் எனக்கு இலையோ மலரோ பழமோ நீரோ பக்தியுடன் அளிக்கிறானோ அத்தாய் மனத்தானது அன்பளிப்பை நான் இன்புடன் உண்கிறேன்’ என்றான்.

இராமன், படைக்கப்படுகிற பொருளை விட படைக்கிற மனத்தைப் பெரியதாக மதித்து, குகன் கொண்டு வந்த தேனையும் மீனையும், எப்படி ‘உண்டனெம்’ என்றானோ, அந்த பக்தியை அடிப்படையாக வைத்தே குகனை மதிப்பிட்டு உடனே சகோதரனாக

இராம கீதை

ஏற்றதும் என்பது நமக்கு இப்போது புலப்படும். பக்திக்கும் பக்தனுக்கும் பகவான் தருகிற ஏற்றம் போன்றதே இராமபிரான் குகனை அவனுடைய பவித்திரமான அன்பாகிய பக்தியில் திளைத்து சகோதரனாக ஏற்றதும்.

அறுவரானது...

இராம இலக்குவர் சவரி கூறியபடி சுக்ரீவனைத் தேடி வந்து அவன் தங்கியுள்ள இரலைமலையில் ஏறினர். அவர்களைக் கண்ட சுக்ரீவனோ அவர்கள் வாலியின் ஏவலால் தன்னைக் கொல்ல வருகின்றனர் என்றஞ்சி ஓடி ஒளிந்தான்; அனுமனைக் கூப்பிட்டு 'அவர்களைப் பார்' என்றான். அனுமன் இராம இலக்குவர்களை எதிர்கொண்டு கண்டு பேசிப் பின் சுக்ரீவனிடம் வந்து சொல்லி அவனை அழைத்துச் சென்று அவர்களைக் காண வைத்தான்.

அப்படி அழைத்து வருமுன்னே, தான் அறிந்த இராமபிரானின் ஆற்றலைப் பற்றி 'அனும இராமாயணம்' என்றே கூறும்படி பன்னிரு பாடல்களில் விசுவாமித்திரன் படைக்கலம் வழங்கியது முதற்கொண்டு, தாடகை வதம், அகலிகை சாபவிமோசனம், வில்லொடித்துச் சீதையை மணந்தது, சிற்றன்னை பணிக்க இளையவனுக்கு நாட்டை நல்கிக் கானகம் வந்தது, பரசுராமன் கர்வம் அடக்கியது, விராதனை வென்றது, கரன் முதலியவர்களை அழித்தது, மாரீசனைக் கொன்றது, கவந்தனுக்கு விமோசனம் அருளியது, சவரிக்கு வீடுபேறு அருளியது, இராவணன் சீதையைச் சிறையெடுத்தது, அவளைத் தேடி வந்தது வரை எல்லாவற்றையும் சுருக்கமாக அனுமன் கூறினான். அதன் பிறகே இராமனைக் காண வந்தான் சுக்ரீவன்.

வந்தவன் இராமனைக் கண்டதுமே பரம்பொருளே இப்பிறப்பில் மானிடனாய் வந்துள்ளது. அதனால் மனிதச்சாதி மற்றுள்ள இனங்களை எல்லாம் வெற்றி கொண்டு விட்டது என்றே நினைத்து இராமஇலக்குவர் பற்றிய ஒரு தெளிவு அடைந்தான். எல்லா நற்குணங்களும் அமைந்த இராமனை அடைந்த தன்னினும் தன் தீவினை தீரத் தவம் செய்தவர் யார் இருக்க முடியும் என்று தன்

மகிழ்ச்சியை இராமனிடம் நேரில் முதன் முதலில்வாய்திறந்து பேசினான்.

இராமனோ, சவரி எனும் தவமுதாட்டியின் குறிப்பால், அம்மலையில் சுக்ரீவன் உள்ளதை அறிந்து, தங்கள் துயரம் சுக்ரீவனால் போக்கப்படக் கூடும் என்று கருதி வந்ததாய்ச் சொன்னான். அதற்குச் சுக்ரீவன், தன் சகோதரன் வாலி துரத்தி அடித்ததால் அவன் கால் பதிக்க முடியாத அம்மலையில் வந்து தங்கியுள்ளதாகவும், இராமனைச் சரணடைவதாகவும், அவன் ஏற்றருள வேண்டுமெனவும் புகன்று நின்றான். உடனே இராமன் சுக்ரீவனுடைய துன்பங்கள் அனைத்தையும் தீர்த்து வைப்பதாகவும், வானிலோ மண்ணிலோ அவன் பகைவர் தன் பகைவர் எனவும், அவன் உறவினர் தன் உறவினர் என்றும், தன் உறவினர் சுக்ரீவன் உறவினர் என்றும் சுக்ரீவன் தன் உயிர் போன்ற நண்பன் என்றும் சொன்னான்.

இவற்றைக் கேட்ட குரங்குச் சேனை ஆரவாரம் செய்தது. அனுமன் மயிர் கூச்செறிந்தான்; தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர்.

சுக்ரீவன் இராமனைச் சேர்ந்த சூழலை இவ்வளவு விரிவாகப் பார்த்த காரணம் ஒன்று உண்டு. இராமன் சுக்ரீவனை எப்படி ஏற்றான் என்று கம்பன் இராமன் கூற்றைப் பதிவு செய்வதைப் பார்த்தால் புலப்படும்.

“மற்று, இனி உரைப்பது என்னே? வானிடை, மண்ணில், நின்னைச் செற்றவர் என்னைச் செற்றார்; தீயரே எனினும், உன்னோடு உற்றவர் எனக்கும் உற்றார்; உன் கிளை எனது; என் காதல் சுற்றம், உன் சுற்றம்; நீ என் இன் உயிர்த் துணைவன் என்றான்
(606 / 27)

சுக்ரீவனை உடன்பிறப்பு என்றோ, சகோதரன் என்றோ அங்கீகரிக்காது, நண்பன் என்ற பொருளில் ‘உயிர்த்துணைவன்’ என்று தான் அங்கீகரித்தான். பாடலை மீண்டும் நின்று நிதானித்து அனுபவித்தால், இராம - சுக்ரீவ நட்பு காரியார்த்தமாக ஏற்பட்டது என்பதும் புலப்படும். “ஆர் உயிர் துறக்கல் ஆற்றேன்; சரண் உனைப் புகுந்தேன்; என்னைத் தாங்குதல் தருமம்” என்று கூறித் தன்

அண்ணன் வாலி உலக முழுவதும் தன்னைத் துரத்தித் துரத்தி அடித்ததால், அவன் வரமுடியாத அக்குன்றில் உயிர் துறவாது இருப்பதையும் அதனால் இராமபிரானிடம் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டிச் சரண் அடைந்ததையும் சுக்ரீவன் தெரிவித்த பிறகே இராமன் அபயமளித்துத் துணைவனாக ஏற்றான்.

பின் எப்படி சுக்ரீவனை இராமன் சகோதரனாக ஏற்றான் என்கிறோம்? வீடணனுக்கு அடைக்கலம் தந்து அவனைச் சகோதரனாக ஏற்கும் போது 'குக்னொடும் ஐவர் ஆனேம்.... நின்னொடும் எழுவர் ஆனேம்' என்று கூறிய போது இராமன் சுக்ரீவனை சகோதரனாக ஏற்றது பெறப்படும். சுக்ரீவனுடன் இராமன் முதலில் கொண்டது காரியார்த்தமான நட்பு; பிறகே அவனைச் சகோதரனாக ஏற்றான் என்பதற்காகவே இவ்வளவு விரித்தோம்.

இதுவே கர்மயோகம்; கடமையைச் செய்து, பலனைப் பெற்றது. "எனக்கு அந்நியரல்லராய் என்னையே நினைத்து என்னை உபாசிக்கிறவர்களுடைய யோகக்ஷமத்தை நான் வழங்குகிறேன்" என்று கண்ணன் மொழிவதும் இதுவேயாம்.

அனன்யாச் சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜனா: பர்யுபாஸதே |
தேஷாம் நித்யாபியுக்தானாம் யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம் ||
(9:22)

யோகம் என்பது வேண்டியதைப் பெறுதல்; கிடைக்காதது கிடைப்பது. பெற்றதை வைத்துக் காப்பாற்றுதல் க்ஷேமம்; கிடைத்தது கைவிட்டுப் போகாதவாறு காப்பது.

சுக்ரீவனுக்கு வாலியால் ஏற்பட்ட மரண அபாயம் நீங்கியது; கிடைக்காதது கிடைத்தது, இராமபிரானால்.

'தலைமையொடு, நின்தாரமும், உனக்கு இன்று தருவேன்' என்ற தன் வாக்குப்படி இராமனால் சுக்ரீவனுக்கு அரசத் தலைமை கிடைத்தது.

சுகர்வனைப் பொறுத்தவரை பலனைப் பெற்ற பிறகே தன் கடமையாக இராமனுக்குத் தன் படைகளைத் தந்து சீதையைத் தேட உதவியது நிகழ்ந்தது. அதனாலேயே படைகள் திரண்டு இலங்கையை அடைந்த பிறகே சகோதரனாக ஏற்கப் பெற்றதுவும் நிகழ்ந்ததுவோ?

எழுவரானது...

பக்தனாகிய குகனுக்கு உடனே நிகழ்ந்தது உடன் பிறவாச் சகோதர உறவு. வீடணனுக்கு? அவன் பக்த நிலையை விட ஞானியர் நிலையில் நிற்கும் உம்பரின் ஒரு முழம் உயர்ந்த ஞானத்தம்பி.

இராமனைக் காண இராமன் இருந்த கடற்கரைக்கு வந்தடைந்த வீடணனையும் துணைவரையும் என்ன, ஏது என்று விசாரித்தறியச் சென்ற மயிந்தனிடம் வீடணனின் துணைவனான அனலன், வீடணன் யார் என்றும் அங்கு வந்ததற்கான முன் நிகழ்வுகளையும் எடுத்துரைத்தான். அவற்றை இராமனிடம் தெரிவித்த மயிந்தனின் கூற்று :

அரண் பிறிது இல் என, அருளின் வேலையைச்
சரண் புகுந்தனன் என முன்னம் சாற்றினான்
(1018 / 51)

இதைக்கேட்ட இராமனோ உடனே அருகிலிருந்தோரை நோக்கி வீடணன் 'கைப்புகற்பாலனோ? கழியற்பாலனோ?' என்று கருத்துக் கேட்டான். மாருதியைத் தவிர்த்து ஏனைய யாவரும் 'அடைக்கலம் கொடுக்கக் கூடா' தென்றனர். இராமனோ, அனுமனின் உரையைக் கேட்டு, சரண் அடைந்தாரைத் தாங்குதல் தருமம் என்று சுகர்வனையே விட்டு வீடணனை அழைத்து வரச் சொன்னான்.

அழைக்கச் சென்ற சுகர்வனே வீடணனிடம் இராமன் அவனுக்கு அபயம் வழங்கியதை அறிவித்தான்:

வழுவல் இல் அபயம் உன்பால் வழங்கினன்; அவன்பொற்பாதம்
தொழுதியால், விரைவின் என்று கதிரவன் சிறுவன் சொன்னான்
(1028 / 121)

இராம கீதை

வீடணன் இராமன் இருக்குமிடம் வந்து விழுந்து வணங்கியதுமே, வீடணன் வாய்திறவா முன்னம், இராமனே 'இலங்கைச் செல்வம் நின்னதே; தந்தேன்' என்றான். உடனே இலக்குவனை அழைத்து மகுடம் சூட்டும்படியும் சொன்னான்.

வீடணன் உடனேயே அதனை ஏற்க மறுத்து,

களவு இயல் அரக்கன் பின்னே தோன்றிய கடமை தீர
இளையவர் கவித்த மோலி என்னையும் கவித்தி

(1031 / 142)

என்று பரதனுக்குச் சூட்டிய திருவடியையே தனக்கும் சூட்ட வேண்டுமென்றான். உடனே பிறந்ததுதான் வீடணனைச் சகோதரனாக ஏற்ற, நாம் முன்பு கண்ட, இராம கீதா வாசகம் 'நின்னொடும் எழுவரானேம்' என்பது.

அறம்தலை நின்றவர்க்கு அன்பு பூண்டனென்;
மறந்தும் நன் புகழ் அலால் வாழ்வு வேண்டலென்;

(1013 / 17)

என்று தன் துணைவரிடம் கூறிய வீடணன் 'எல்லை இல் பெருங்குணத்து இராமன் தாள் இணைபுல்லி இப்பிறவி போக்குதும்' என்றே அடைக்கலம் வேண்டினான். அப்படியே பகவத்கீதை கூறும்:

ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ |
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச: ||

(18 : 66)

'எல்லா தர்மங்களையும் அறவே விட்டு, என்னை மட்டுமே சரணடை. நான் உன்னை எல்லாப் பாவங்களின்றும் விடுவிப்பேன்; வருந்தாதே' என்று கண்ணன் கீதாசார்யனாய் பகவத் கீதையில் மொழியும் கடைசி சுலோகம் இது; இத்துடன் கீதோபதேசம் முற்றுப் பெறுகிறது.

வீடண சரணாகதியும் இத்தகைய ஞான சரணாகதியே. எல்லாவற்றையும் துறந்து இராமபிரான் திருவடிகளே தஞ்சம் என்று வந்தடைந்த ஞான சரணம்.

இப்போது குகன், சுக்ரீவன், வீடணன் ஆகிய மூவரும் ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்றதை பக்தன், கர்மி, ஞானி என்ற மூன்று நிலைகளில் பக்தியோகம், கர்மயோகம், ஞானயோகம் செய்தவர்கள் அடையும் நிலை என்னலாம்.

மூன்றாவது...

பக்தனாகிய குகன் இராமபிரானால், எவ்வித ஆராய்ச்சியுமில்லாது, பார்த்த மாத்திரத்தில் 'பரிவினில் தழீஇய என்னில் பவித்திரம்' என்று பரிவினில் தழுவின பவித்திர பக்திக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பெற்று ஏற்கப் பெற்றான்.

இராமனுக்குக் கடமையாற்றிய கர்மயோகச் செயலால், 'மங்கையர் பொருட்டால் மரணம் எய்திய' வாலியால் பாதிக்கப் பெற்ற சுக்ரீவன், 'மங்கையர் பொருட்டால் இராவணன் மரணம் எய்த' உதவியதால் துணைவனாய் முதலில் ஏற்கப்பெற்றான். கடமையைப் பலனின்றிச் செய்ததால் 'யோக கேசுமம் வஹாம்யஹம்' என்றபடி ஏற்கப் பெற்றான்.

ஞானியாகிய வீடணன் இராமபிரான் துணைவர்களால் 'கைப்புக்ற்பாலனோ? கழியற் பாலனோ?' என்ற ஆய்வுக்கு உட்பட்டு 'ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய' சரணம் என்றதால் அன்பின் வந்த அகன் அமர் காதலுக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பெற்று ஏற்கப் பெற்றான்.

பக்தியில் தலைநின்ற குகனுக்கு பக்தனாக, கடமையை யோகமாய்ச் செய்த சுக்ரீவனுக்குத் துணைவனாக, ஞானத்தில் தலைநின்ற வீடணனுக்கு ஞானியாகவே அருள் செய்தான் இராமபிரான். கீதை பிற்பாடு காட்டிய பாதையும் அதுவே. கண்ணன் கீதையில் அவரவர் வழிபட்டபடி அவர்கட்கு அருள் செய்தலை ஞான கர்ம சந்நியாச யோக சுலோகமாய்ச் சொல்கிறான் :

இராம கீதை

யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் |
மம வர்த்மானுவர்தந்தே மனுஷ்யா : பார்த்த ஸர்வச : ||
(4 : 11)

‘யார் என்னை எப்படி வழிபடுகிறார்களோ, அவர்களை அப்படியே நான் வழி நடத்துகிறேன்’ என்று கண்ணன் சொன்னதை இராமனும் அப்படியே இராமகீதை மொழியாய் வழங்கி நடைமுறைப் படுத்திக் காட்டியதே இதுகாறும் நாம் கண்ட மூன்று இராமகீதை மொழிகளானவை :

‘பரிவினின் தழீஇய என்னின் பவித்திரம்’;
‘மங்கையர் பொருட்டால் எய்தும் மாந்தர்க்கு மரணம்’;
‘எம்முழை அன்பின் வந்த
அகன் அமர் காதல் ஐய! நின்னொடும் எழுவரானேம்’;

6. பகைவனாகக் கொல்லப்படவேண்டி வந்த வாலியிடம்

“தக்க இன்ன, தகாதன இன்ன என்று
ஒக்க உன்னலர் ஆயின் உயர்ந்துள
மக்களும் விலங்கே”

இரண்டு வினாக்கள்

இராமன் தன்னுடைய உறவினரிடமும், உறவாகக் கொள்ளப்பட்டோரிடமும் நிகழ்த்திய இராமகீதை மொழிகளைப் பார்த்துப் பயன் துய்த்தோம். இனிப் பகைவர்களிடம் நிகழ்த்திய கீதோபதேசத்தைக் காண்போம்.

வாலிக்கும் இராமனுக்கும் நேரடிப் பகை ஏதுமில்லை. வாலி தன் தம்பியாகிய சுக்ரீவனுக்கு இழைத்த தவற்றால், சுக்ரீவனின் துணைவன் ஆகிய இராமன், சுக்ரீவனின் பகைவனாகிய வாலியைத் தன் பகைவன் போன்று கொல்ல வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

காலங்காலமாய் அலசப் பெற்று வரும் சர்ச்சைக்குரிய ஒன்று வாலி இராமனால் கொல்லப்பெற்ற விதமே தவிர, கொல்லப் பெற்றது அன்று என்பதை மிகத் தெளிவாக முதலில் மனத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

எந்தத் தவறிழைத்தற்காக இராவணனைக் கொல்ல வேண்டி வந்ததோ, அதே தவறாகிய பிறன் மனை நயந்த பிழையையே வாலியும் செய்தான்; எனவே இராவணனை ஏற்கெனவே வென்று வாலில் கட்டிச் சுழற்றியவன் என்பதால் இப்போது இராவணனை வென்று சீதையை மீட்க வாலியை இராமன் துணைக்கு அழைக்க முடியாது போயிற்று. ஒருவன் செய்த பிழைக்கு, அதே பிழையைச் செய்த மற்றொருவனைத் துணைக் கொண்டு தண்டித்தால், தண்டித்தவனின் பெருமையும் குணமும் கேள்விக் குறியாகி, உலகம் தூற்றத் தொடங்கி விடும். அதனால் தான் கவந்தனும், சவரியும் இராமனைச் சுக்ரீவன் நட்பை நாடச் செய்தார்கள் என்று முன்பே கண்டோம்.

வாலி மீது இராமபாணம் பாய்ந்ததில் இரண்டு வினாக்கள் எழுகின்றன. ஒன்று, இராமன் வாலியைக் கொன்றது நியாயமா? மற்றொன்று, இராமன் வாலியை மறைந்திருந்து கொன்ற விதம் நியாயமா?

முதல்வினாவின் அடிப்படை, இராமனுக்கு வாலி நேர் பகைவனல்லன் என்பதே அவ்வினாவை நிற்க வைக்கும். பகைவனல்லாத ஒருவனைக் கொல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் என்ன இராமனுக்கு?

மறைந்திருந்த மாமம்

தன் மார்பில் பாய்ந்த அம்பில் இராமன் பேரைப் பார்த்ததும் தொடங்கும், வாலி - இராம சம்வாதத்தின் மிகப் பெரும்பான்மைப் பகுதி முதல் வினாவை ஒட்டியதே. அவ்வளவு பெரிய விவாதத்தின் முடிவில் இரண்டாவது வினாவை வாலி எழுப்பினான். அதற்கு மட்டும் இராமன் பதில் சொல்லாது, இலக்குவன் ரத்னச் சுருக்கமாக, ஆனால் பளிச்சென்று ஒரு காரணத்தைப் பதிலாகச் சொன்னான். என்ன வேடிக்கை என்றால் முதல் வினாவிற்கு அவ்வளவு தர்க்கம், விவாதம் செய்த வாலி, இரண்டாவது வினாவிற்கு இலக்குவனின் பதிலை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு விட்டான். மேற்கொண்டு விவாதம் ஏதும் புரியாது மனம் மாறி இராமனைத் துதிக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

முதல் வினாவை விட இரண்டாவது வினா ரொம்பவும் தரும சங்கடமான வினா. காலங்காலமாக அறிஞர்களாலும், வியாக்யான கர்த்தாக்களாலும் விவாதிக்கப்பட்டு வரும் பான்மையினது. எனவே அதை முதன் முதலில் பார்த்து விடலாமோ?

‘செருக்களத்து உருத்து எய்யாதே வெவ்விய புளிஞர் என்ன, விலங்கியே மறைந்து, வில்லால் எவ்வியது என்னை?’ என்றான். (641 / 124)

போர்க்களத்தே நேரில் வந்து கோபம் கொண்டு அம்பு விடாது, ஒதுங்கி மறைந்து விலங்குகளைக் கொல்லும் கொடிய வேடனைப் போல அம்பு எய்தது ஏன் என்பதுவே வாலியின் வினா.

வாலி குரங்கினம் என்பதால், இராமன் விலங்கினைக் கொல்லும் வேடர்கள் போல ஒதுங்கி நின்று அம்பு எய்தானா? அப்படியானால் முதல் வினாவிற்கான (இனி நாம் காணப்போகும்) பதில்கள் அடிபட்டுப் போகுமே. “புதல் மறைந்து வேட்டுவன் புள்சிமிழ்த்தற்று” என்று வள்ளுவம் கூறுமாப் போல மறைந்திருந்து இராமன் வேட்டையாடினானா? இராமன் அத்தகு வேடன் போன்ற கொடியவனா? வேட்டையாடுதலைத் தொழிலாகக் கொண்டோரோ அல்லது பொழுது போக்கும் விளையாட்டாகக் கொண்டோரோ போன்றவனா இராமபிரான்? அவன் வேட்டையாடும் தொழில் நோக்குடையவன் அல்லனே! அதே போல் இராமபாணம் விளையாட்டாக விடுக்கப்படுவதன்றே! இராமன் இவ்விரு விதத்திலும் அம்பு விடமாட்டான்.

இலக்குவன் எப்படி இவ்வினாவிற்கு விடையிறுத்தான்?

முன்பு, நின்தம்பி வந்து சரண்புக, “முறைஇலோயைத் தென்புலத்து உய்ப்பென்” என்று செப்பினன்; செருவில், நீயும் அன்பினை உயிருக்கு ஆகி, ‘அடைக்கலம் யானும்’ என்றி என்பது கருதி, அண்ணல் மறைந்து நின்று எய்தது என்றான்
(642 / 125)

இலக்குவனின் பதில் எந்தச் சிக்கலும் இல்லாது வந்தது. எவ்விதமான மறைபொருளோ (Hidden Agenda) இல்லாதது. பொடிவைத்தோ, பூசி மெழுகிய பதிலோ அன்று. ‘Call a spade spade’ என்று ஆங்கிலத்தில் மொழியும் வழக்குப் போன்ற பதில்.. ரொம்பவும் எளிமையானது. இப்படிப்பட்ட காரணங்களாலேயே அதற்குப் பலவிதமான விமரிசனங்கள், வியாக்யானங்கள் கொடுக்கப்பெற்று வருகின்றன.

மறைந்திருந்து கொன்றதில் ஏதோ மர்மம் புதைந்திருப்பதாய், புதை பொருள் தேடுவோர் போலவும், புலனாய்வோர் போலவும் இலக்குவனின் நேரிடையான, எளிய, உண்மையான பதிலைக் கிண்டி வேண்டாத குப்பை கூளங்களைக் கிளறி விட்டுக் கொண்டிருக்கிறோமோ?

இலக்குவனின் பதிலில் அடங்கிய ஒவ்வொரு சொல்லின் பொருளும் பொய் கலவாத அப்பட்டமான உண்மை. (அதாவது FACT என்று நாம் ஆங்கிலத்தில் கூறுவது) எவ்விதக் கலப்புமின்றி, விருப்பு வெறுப்பின்றி, நடந்ததை நடந்தபடியே இலக்குவன் சொன்னான். இப்பதிலினை வாலி அப்படியே மனமார ஏற்றான் என்பது அவன் இதற்கு மறுமொழியோ, விவாதமோ வைக்காது அப்படியே ஏற்றான் என்பதிலிருந்தே புலப்படும். இதுபோக, இன்னும் வாலியின் இரு கூற்றுகள் அவன் இதனை அப்படியே ஏற்றதற்கான கட்டியம் கூறி நிற்கும். அவை என்ன?

கவி குலத்து அரசும் அன்ன கட்டுரை கருத்தில் கொண்டான்;
அவியுறு மனத்தன் ஆகி, 'அறத் திறன் அழியச் செய்யான்
புவியுடை அண்ணல்' என்பது எண்ணினன்...

(642 / 126)

இலக்குவனின் பதிலை மனத்தில் உள்வாங்கிக் கொண்ட வாலி, இராமன் அறத்திற்கு மாறுபட்ட எந்தச் செயலையும் செய்ய மாட்டான் என்றே எண்ணினான். 'அவியுறு மனம்' என்ற தொடர் செருக்கடங்கிப் பக்குவப்பட்ட மனம் என்ற பொருளில் இங்கே வாலியின் மனமாற்றத்தினைச் சுட்டிக்காட்டும்.

அதனால் உடனே இராமனிடம் "தீயன பொறுத்தி" என்று தன் தீச்செயல்களைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டினான். "நெறியினின் நோக்கும் நேர்மை, நாய் என நின்ற எம்பால், நவையற உணரலாமோ?" என்றும் சொன்னான். என்ன பொருள்? மறுநெறி, வேதநெறி போன்ற நெறிகளில் நின்று இராமன் நேர்மையுடன் காணும் பார்வையை நாயைப் போல இழிந்த பிறவியாகிய அவனிடமும் காணக் கருதலாமோ என்று தெளிவாகத் தன் தவற்றை ஒப்பிச் சொன்னான்.

அடுத்து, வாலி நன்று இது தீது இது என்று பகுத்தறியும் தெளிவில்லாத குரங்கு என்றும் அவன் இராமன் மீது கூறிய கடுஞ்சொற்களை மனத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டாம் எனவும் வேண்டினான்.

இன்னும் ஒருபடி மேலே போய் மிகத் தெளிவாகத் தன் தவற்றைச் சொல்வது கவனிக்கத்தக்கது.

மற்று இலேன் எனினும், மாய அரக்கனை வாலின் பற்றி,
கொற்றவ! நின்கண் தந்து குரக்கு இயல் தொழிலும் காட்டப்
பெற்றிலென்; கடந்த சொல்லின் பயன் இலை;

(643 / 136)

இராவணனை, முன்பு தான் செய்தது போல், தன் வாலில் கட்டிக் கொண்டு வந்து, சீதையை மீட்டுக் கொடுக்கும் பேறு தனக்கு வாய்க்காது போய் விட்டதே என்று வருந்தினான் வாலி. எனவே, உலகியல் வழக்கில் சொல்வது போல, சென்றதைப் பேசிப் பயனில்லை என்று மனமார்ச் சொன்னான் வாலி. இக்கூற்றுகள் எல்லாமே வாலியின் மனமாற்றத்தைத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கும். அதுமட்டுமன்று, இலக்குவனின் பதிலை அப்படியே உண்மை என்று வாலி ஏற்றான் என்பதனையும் புலப்படுத்தும். வாலியே அப்பதிலால் சமாதானம் அடைந்த பிறகு, 'read in between the lines' என்பார்களே, அப்படி வார்த்தைகளின் ஊடே புகுந்து குதர்க்கமான பொருளை நாம் எடுத்துக் கொண்டு வீண் வாதத்தில் ஈடுபட்டு ஏன் அவஸ்தைப் பட வேண்டும்?

இராமனைப் பொறுத்தவரை யார் வந்து அடைக்கலம் புகுந்தாலும் அதனைக் கொடுப்பது என்பதைக் கொள்கையாகவே கொண்டவன். தன் மனைவியைச் சிறையெடுத்தவனின் தம்பியாகிய அரக்கன் வீடணன் வந்து சரணடைந்த போதும் அடைக்கலம் கொடுத்தான். உடனிருந்த துணைவர் சிலர் அதற்கு மாறாகக் கருத்துத் தெரிவித்த போது கூட

அடைந்தவர்க்கு அருளான் ஆயின், அறன் என் ஆம்? ஆண்மை என் ஆம்? (1027 / 108)

என்றும்

அபயம் என்ற பொழுதத்தே, அபயதானம்
ஈதலே கடப்பாடு (1028 / 117)

இராம கீதை

என்றும் அடைக்கலம் கொடுப்பதைப் பேரறமாகவே போற்றினவன் இராமன். அப்படியிருக்க, வாலி வந்து 'அபயம்' என்று கூறியிருந்தால் இராமன் நிலை என்னவாகும்? ஏற்கெனவே சுக்ரீவனுக்குக் கொடுத்த அடைக்கலத்தை மறுக்கவோ, விடுக்கவோ முடியாது; அது அறமாகாது. வாலி அடைக்கலம் கேட்கும் பட்சத்தில் அதைக் கொடுக்க மாட்டேன் என்று மறுத்தாலும் அறமாகாது. ஆகவே தான் அப்படி ஓர் இக்கட்டோ, தர்ம சங்கடமோ நேர்ந்து விடக்கூடாதென்பதற்காக வாலி குற்றம் சாட்டும் அளவுக்கு நடக்க வேண்டி வந்ததென இலக்குவன் அளித்த பதிலில் பொய்ம்மையோ, பொடியோ ஏதுமில்லையே.

அருளின் ஆழியான்

இராமன் அப்படிப்பட்டவன் தான், அறநெறி வழுவாதவன் தான் என்பதை வாலியே தன் மனைவி தாரைக்குச் சுட்டிக் காட்டியதும் உண்டு.

இராமன் துணையிருந்ததால், சுக்ரீவன் வலியச் சென்று வாலியைப் போருக்கு அழைத்தான். வாலியும் போருக்கு எழுந்தான். அப்போது தாரை இடைவந்து வாலியைப் போருக்குப் போக வேண்டாம் என்று தடுத்தாள். அதற்கான காரணமாக இராமனைத் துணைக் கொண்டு வாலியைக் கொல்லச் சுக்ரீவன் வந்துள்ளதாக அவளுக்கு அன்புடையோர் சொல்லிய தகவலைச் சொன்னாள்.

வாலி உடனே தாரையைக் கடிந்து சொல்லத் தொடங்கினான்: "அறநெறியைத் தன் வாழ்க்கை நெறியாகவே கொண்டுள்ள இராமனுடைய பண்பு, குணநலனுக்குப் பொருந்தாதவற்றைச் சொல்லித் தவறிழைத்து விட்டாயே. இது உன் பெண்புத்தியாலா? உயிர்களைக் காத்துவரும் நெறிஉடைய அறக்கடவுள் தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்ளுமா, என்ன? இவ்வுலகில் தன் தம்பியர்களைத் தவிர, தனக்கு வேறு உயிர் இல்லை என்று கருதி வாழ்ந்து வரும் கருணைக் கடலான இராமன், நானும் என் தம்பியும் எதிர் கொண்டு செய்யும் போரில் இடைபுகுந்து என்மேல் அம்பு தொடுப்பானா?"

அழைத்து அயர் உலகினுக்கு அறத்தின் ஆறுஎலாம்
இழைத்தவற்கு, இயல்பு அல இயம்பி, என்செய்தாய்?
பிழைத்தனை; பாவி! உன் பெண்மையால்

(628 / 31)

எம்பியும், யானும் உற்று எதிர்ந்த போரினில்
அம்பு இடைதொடுக்குமோ அருளின் ஆழியான்?

(629 / 35)

அறநெறியே இராமனின் நெறி என்றும் அவன் அருட்கடல்
என்றும் அறந்தவற மாட்டான் என்றும் வாலி கொண்டிருந்த அசைக்க
முடியாத நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடுகளே இக்கூற்றுகள்,
இல்லையா?

அதனாலேயே இலக்குவனின் பதிலை வாலி மனப்பூர்வமாக
நம்பி ஏற்றதிலும், அதன் பிறகு எதிர்வாதம் செய்யாது இராமனைத்
தொழுததிலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை.

குற்றமே குறை

இனி வாலியின் முதல் வினாவாக வாலியை இராமன் கொன்றது
சரியா என்பதற்கான பதிலைக் கண்டு கொள்ள முனைவோம்.

வாலியின் நேரடியான கேள்வி இதோ:

அரக்கர் ஓர் அழிவு செய்து கழிவரேல், அதற்கு வேறோர்
குரக்கினத்து அரசைக் கொல்ல, மனுநெறி கூறிற்று உண்டோ?
இரக்கம் எங்கு உகுத்தாய்? என்பால் எப்பிழை கண்டாய்?

(636 / 87)

வாலியின் கேள்வி தீக்கனலாய் வெடிக்கின்றது. “ஒருவர் செய்த
தவற்றுக்கு வேறொருவருக்குத் தண்டனை தரும்படி மனுநெறி
கூறிற்றா? என்னிடம் நீ என்ன குற்றத்தைக் கண்டாய்”

வாலியே இதுவாகத்தான் பதில் இருக்குமோ என்று, கருதி
கேட்டும் விட்டான்.

“சீதையைப் பிரிந்த பின், அப்பிரிவுத் துயரத்தால் என்ன செய்கிறோம் என்று தெரியாமல் சித்தம் திகைத்து விட்டதோ?”

அம்பு விடுத்துத் தண்டனை நல்கிய இராமனிடமே தண்டனையால் பாதிக்கப் பெற்ற வாலி நேரிடக் கேட்டான். மிக எளிய கேள்வி : “என்னிடம் என்ன குற்றம் கண்டாய்?”

ஒருவேளை குற்றம் செய்ததனால் தான் தண்டிக்கப்பட்டிருந்தால், குற்றம் என்ன என்று குற்றவாளிக்கு நீதி / தண்டனை வழங்கியவர் தெரிவிக்க வேண்டியது அவசியம் அன்றோ?

இரண்டு குற்றங்களை வாலி இழைத்ததாய் இராமன் கூறினான்.

மாயாவியைக் கொன்று பிலத்தினுள்ளிருந்து வெளிவந்த வாலி, சுற்றத்தார், அமைச்சர் கட்டாயத்தின் பேரில் அரசப் பொறுப்பை ஏற்ற சக்ரீவனை, அரசாட்சியை அபகரித்து விட்டான் எனத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு, அவன் எவ்வளவோ எடுத்துரைத்தும், அபயம் வேண்டியும் இரங்காது அவனை ஓட ஓட விரட்டி விரட்டித் துரத்தி அடித்தான். நாம் மிகுந்த வலிவுடையோம் என்று செருக்குற்று மெலியவன் மேல் சினங்கொண்டு துன்புறுத்தினான் வாலி. இப்படி வலியம் யாம் என்று மனம் திறம்ப எளியவர் மீது பொங்குதல் வீரத்திறன் திறம்பிய குற்றமாகும். இது முதல் குற்றம்.

கற்புடைய மகளிரிடம் முறை தவறி நடத்தல் அறம் திறம்புதல். சக்ரீவன் மனைவியான உருமையை வாலி கவர்ந்தது இரண்டாவது குற்றம்.

இப்படிப்பட்ட இரண்டு குற்றங்களைச் செய்ததாலும், ஏது இலாதவர்கள் எளியவர்களாயிருந்தும் துன்பப்பட்டால் அவர்கள் துயரத்திலிருந்து அவர்களைக் காப்பதைக் கொள்கையாய் உடையவன் ஆதலாலும் வாலியைக் கொல்ல நேர்ந்ததாகக் காரணங்களை எடுத்துரைத்தான் இராமன்.

மறம் திறம்பல், “வலியம்” எனா, மனம்
 புறம் திறம்ப எளியவர்ப் பொங்குதல்;
 அறம் திறம்பல், அருங்கடி மங்கையர்
 திறம் திறம்பல்

(639 / 108)

ஏதிலாரும் எளியவர் என்றால், அவர்
 தீது தீர்ப்பது என் சிந்தைக் கருத்து அரோ

(639 / 110)

குறையொன்றுமில்லை

இக்குற்றச்சாட்டை வாலி ஏற்கவில்லை. மிக மிக இயல்பான ஒரு வழக்கத்தை, இயற்கை நியதி முறையை வாலி இராமனுக்குக் கூறத் தொடங்கினான்.

குரங்குக் குல இயல்பே மனம் போனபடி வாழ்வது தான். ஒரு நியதிக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ்வது இயல்பன்று. கற்பு நெறி என்ற பண்பையும், திருமணம் என்னும் ஆண் பெண் கூடி வாழும் நியதியையும் வாழ்க்கை முறையையும் பிரமன் குரங்கு இனத்திற்கு விதிக்கவில்லை. அப்படியொரு முறைமையை அவை அறியா. வேதநெறிப்படியான திருமணச் சடங்குகள் அக்குலத்தவருக்குக் கிடையா. அன்பு, பாசம் போன்ற குடும்பப் பண்புகளோ வானரக் குலத்திற்கு இல்லை. வானரக் குலப் பிறப்பியல்பே இவ்வாறு என்பதால் வாலி அதன்படியேதான் ஒழுகினான். அக்குல முறைப்படி, மரபுப்படி அது குற்றமே அன்று என்று வாலி இராமனிடம் புதியவாதத்தை வைத்தான்.

வாலி குற்றச்சாட்டை மறுக்காதது ஒருபுறம் இருக்க, இராமன் தன்னைக் கொல்வதற்குக் கூறிய காரணங்களைக் காரணங்களே ஆகா என்று அடியோடு தகர்த்தெறிந்தான்.

இப்போது இராமனின் பொறுப்பும் பொறுமையும் அதிகமாகின. குற்றம் என்ற வரையறைக்குள் தன் செயல்கள் வரமாட்டா என்று குற்றத்திற்குப் புதிய விளக்கம் தந்தான் வாலி என்பதால் இராமன் அதனைக் குற்றம்தான் என்று காட்ட வேண்டிய

இராம கீதை

புதிய அவசியம் வந்து நேர்ந்தது. வாலியின் செயல்கள் குற்றம் என்ற வரையறைக்குட்பட்டன தாம் என்று வாலிக்குக் காட்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இராமனுக்கு ஏற்பட்டது.

குற்றம் குற்றமே

இந்த இடத்தில்தான் கீதோபதேசம் போல் மிக உயர்ந்த கீதாம்ருதத்தை இராமகீதையாக நமக்கு வழங்குகிறான். இராமனின் ஆறாவது கீதாவாசகமாக நாம் தெரிந்தெடுத்துள்ள மொழி இங்குத் தான் உள்ளது :

“அறநெறி என்பது ஐம்பொறிகளின் வழி நடக்கும் உடம்பின் எல்லைக்குட்பட்டதா? ஐம்பொறிகளின் வாயிலாய்ப் பகுத்தறியும் இயல்புடைய அறிவின் பாற்பட்டதா? அப்படியான அறநெறி அறிந்த வாலி தான் செய்த பிழையைப் பிழையே அன்று என்று கூறி, பிழையையே நியாயப்படுத்தி அதனில் உழல்வது சரியன்று”.

“முன்னொரு நாள் பொய்கையில் மலர் பறிக்கச் சென்ற யானையின் கால்களை ஒரு முதலை பற்றியிழுக்க, யானை ஆதிமூலமே என்றழைக்க, திருமால் கருடனின் மீது ஆரோகணித்து வந்து முதலையைக் கொன்று யானைக்கு வீடுபேறு அளித்தார். அந்த யானையின் பிறப்பையும் குலத்தையும் வைத்து அது விலங்கு என்று கருத முடியுமா?”

“சீதையின் துயரத்தைத் தணிப்பதற்காக இராவணனுடன் போரிட்டுத் தெய்வ மரணம் எய்திய சடாயுவைக் கழுகுக் குலம் என்று ஒதுக்கி விட முடியுமா?”

வாலி உணராத நல்நெறிகளே இல்லை என்பது இதுகாறும் அவன் பேசிய பேச்சுகளிலிருந்து புலனாகும். நல்லது கெட்டது என்று நெறியுணரா வாழ்க்கை உடையது குரங்கினம் என்றால், மனுநெறி பற்றிக் கூற அறிந்த வாலி குரங்கினம் என்று பிறப்பைக் காட்டி நிற்கலாமா? சிவபெருமானை நாளும் தவறாது மூன்று காலம் வணங்கும் வாலி நிலன் நீர் நெருப்பு காற்று என்று நான்கு பூதங்களின்

ஆற்றலைப் பெற்றும், விலங்கு என்று தன்னைக் கூறிக் கொள்ளலாமா?

“ஆற்றிவு படைத்த உயர்ந்த பிறப்பாகிய மனிதராக இருந்தாலும் உலகம் ஏற்கத் தக்கவை இன்னவை, ஏற்கத் தகாதன இன்னவை என்று எண்ணி விதித்தன செய்து விலக்கியன விலக்கி நடக்கவில்லையென்றால், அவர்கள் ஐந்தறிவுடைய விலங்குகளே ஆவார். அதற்கு மாறாய் விலங்குகளாயிருந்தாலும் அவை மனுநெறிப்படி விதித்தன செய்து விலக்கியன விலக்கிப் பிறழாது ஒழுகினால், மனிதர்களைக் காட்டிலும் மேலான தேவர்கள் இனமாகப் போற்றப்படும்”.

மேலும் கீழும்

“எந்த இனமானாலும் குலமானாலும் யாரானாலும் அவர்கள் உயர்வு பெறுவதும் தாழ்வடைவதும் அவரவர்கள் செய்யும் செயலாலேதானே தவிர, பிறப்பாலோ குலத்தாலோ அல்ல. ஒருவர் செய்யும் வினையினால் தான் வரும் அவர் அடையும் மேன்மையும், கீழ்மையும். அதனை நன்கு அறிந்தும் வாலி, பிறன்மனை வெளவிக் கற்பின் பெருமையைக் கெடுத்த குற்றம் புரிந்தவனே”.

‘பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம் கருமமே கட்டளைக்கல்’ என்பது குறள் வடித்துக்காட்டும் சட்டம் (505) அன்றோ? அதே அடிப்படையில் தான் இராமன் மிக அற்புதமான இலக்கணத்தை இராமகீதையாக வழங்கினான்.

தக்க இன்ன, தகாதன இன்ன, என்று
ஒக்க உன்னலர் ஆயின், உயர்ந்துள
மக்களும் விலங்கே; மனுவின் நெறி
புக்கவேல், அவ்விலங்கும் புத்தேளிரே
(641 / 120)

நாம் தெரிந்தெடுத்துள்ள இராமகீதை வாசகம் பொதிந்த இராமனின் திருவாக்கான பாடல் இதுவே. எவ்வளவு உயர்ந்த ஒரு நெறியை, முறைமையை மிக எளிய சொற்களில், கேட்டதுமே

இராம கீதை

(அல்லது படித்ததுமே) சட்டென்று பதிகிறது போன்ற நடையில் தெளிவாகச் சொல்கிறது இக்கீதா மொழி.

உயர்ந்த பிறப்பிற் பிறந்தும் அதற்கு ஏற்ற விவேகமின்றேல் மனிதர் மிருகங்களாவர்; மிருகங்களும் தமது பிறப்பிற்கு உரிய அறிவினும் மேம்பட்ட உணர்வோடு ஒழுகினால் அவை தேவர்களுக்கு ஒப்பாகும்.

கம்பன் எப்போதும் ஈற்றடியில்தான் பெருஞ்சிறப்புடைய கவனிக்க வேண்டிய பல கருத்தை வைத்து மொழிவான். 'விலங்கும் புத்தேளிரே' என்ற அடி கூர்ந்து நோக்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும். 'மக்களும் விலங்கே' என்றால் 'விலங்கும் மக்களே' என்று தானே மறுதலை வரும்? அப்படிச் சொல்லாது விலங்குகளை ஒருபடி மேலே உயர்த்தி அவை ஒழுக வேண்டிய நெறியில் ஒழுகினால் மக்களாக மாட்டார்; அவரினும் மேம்பட்ட தேவர்களாவர் என்றது தான் இராமகீதையின் பெருஞ்சிறப்பு. விலங்கு நிலையினின்று மனிதராகி, மனிதரினும் உயர்ந்த தேவராவர் என்பது "கீழிருந்தும் கீழல்லார் கீழல்லவர்" என்ற வாக்கின் உயர் விளக்கமன்றோ?

'மேலிருந்தும் மேலல்லார் மேலல்லர்' என்பது மாபெரும் உண்மை. அதனை விடச் சிறப்பான உண்மை 'கீழிருந்தும் கீழல்லார் கீழல்லவர்' என்பதன்றோ?

ஓற்றைவரியால் உலகப் புகழ் பெற்ற சங்கப்புலவன் பூங்குன்றன் சொன்னானே அது போலத்தான் இராமகீதையின் இம்மொழியும். 'பெரியோரை வியத்தலும் இலமே' என்பது சிறப்பு. ஆனால் அதனினும் உயர்ந்தது 'சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே' என்றது.

தக்க இன்ன தகாதன இன்ன என்று உணர்ந்து ஒழுகாத மனிதர் விலங்கே. அதனினும் சிறந்தது, அப்படி ஒழுகும் விலங்கு புத்தேளிர் என்பது.

இன்றைய, இயந்திர கதியில் உழலும் உலகத்தவர், பின்பற்றி ஒழுக வேண்டிய, நாள்தோறும் எதனையும், எந்தச் செயலையும் செய்யுமுன் அளவுகோலாய்க் கொள்ள வேண்டிய கீதை அன்றோ இந்த இராமகீதை. தக்கதும், தகாததும் தெரிந்து, விதித்தன செய்தும், விலக்கியன ஒழித்தும் வாழத் தெரிந்தால் விலங்கே தேவராகும் போது, மனிதன் எங்கே போவான்? அவனும் ஒரு படிமேலே உயர்த்தப் பெற்று (தேவனாக அல்லன்) தெய்வமாக ஆகி விடக்கூடுமே? வள்ளுவன் கூறிய வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் வானுறை தெய்வத்துள் வைக்கப்படுதல் என்பது இது தானே?

மனிதன் மிருகமாகி, மனித மிருகமாய் வாழ்வதும், மனிதன் மனிததெய்வமாய் வாழ்வதும் மனிதன் கையில் தான் உள்ளன என்று ஒப்பரிய பாடத்தை, இலக்கணத்தை நமக்குப் புகட்டும் இந்த இராமகீதாம்ருதத்தை அருந்தி மகிழ்வோம்; உயர்வோம்; வையமிருந்து வானுறையப் போவோம்!

இராம கீதை

7. பகைவனாகிய இராவணனிடம்

அறத்தினால் அன்றி அமராக்கும் அருஞ்சமம் கடத்தல்
மறத்தினால் அரிது

ஒற்றுமை இரண்டு

இராமகீதை மொழிகளில் நாம் இறுதியாகக் காண உள்ள கீதாவாசகம், இராமன் தன் பகைவனான இராவணனிடம் மொழிந்தது. இராமனுடைய பகைவர்களாக நாம் இங்கே குறித்துக் காணும் வாலிக்கும் இராவணனுக்கும் இரண்டு ஒற்றுமைகள் உண்டு; இரண்டு வேற்றுமைகளும் உண்டு.

வாலியும் இராவணனும் சிறந்த சிவபக்தர்கள். வாலியின் மகன் அங்கதன் கூற்றுப்படி உமையொரு பாகனாகிய சிவபெருமானின் திருவடிகளைத் தவிர வேறொன்றையும் கைகூப்பி வணங்கி அறியாதவன் வாலி.

பஞ்சின் மெல் அடியாள் பங்கன் பாதுகம் அலாது, யாதும்
அஞ்சலித்து அறியாச் செங்கை. (645 / 152)

வாலியின் மனைவி தாரையின் கூற்றுப்படி வாலி காலை, பகல், மாலை என்ற மூன்று வேளைகளிலும் எட்டுத் திசைகளுக்கும் சென்று அன்றலர்ந்த வாடாத மலர்களைக் கொண்டு உள்ளன்போடு அர்ச்சித்து வணங்குபவன். யாரும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவிற்குத் தன் ஆற்றலால் இவ்வாறு சிவபூசை செய்பவன்.

“அணங்கு ஆர் பாகனை ஆசை தோறும் உற்று,
உணங்கா நாள்மலர் தூய், உள் அன்பினால்
இணங்கா, காலம் இரண்டொடு ஒன்றினும்
வணங்காது, இத்துணை வைக வல்லையோ?”

(647 / 167)

இராவணனோ சங்கரன் கொடுத்த வாள் உடையவன். சீதையைச் சிறையெடுத்துக் கொண்டு சென்ற போது வானில் வந்து தடுத்துப்

போர் புரிந்த சடாயுவை அந்த சந்திரஹாசம் என்னும் வாளால் வீழ்த்தினான்.

இறுதியாகப் போர்க்களத்திற்குப் புறப்படுமுன் கூட சிவனை வணங்க மறக்காதவன்.

‘ஈசனை இமையா முக்கண், ஒருவனை, இருமைக்கு ஏற்ற
பூசனை முறையின் செய்து’ புறப்பட்டான் (1495 / 3)

ஆனால் இவ்வளவு சிவநேயச் செல்வர்களாக விளங்கிய வாலியும், இராவணனும் இராமனால் கொல்லப்பட்டனர்.

இருவருக்கும் உள்ள இன்னொரு ஒற்றுமையே இருவரும் இந்த கதியடையக் காரணமாயிற்று. ஆம்! இருவருமே பேராண்மை இழந்து பிறன்மனை நயந்தவர்கள்.

முன்பு கண்ட இராமகீதா வாசகமான தக்க இன்ன, தகாதன இன்ன என்று ஒக்க உன்னலர் ஆகியதனால் தங்கள் நிலையினின்று இழிந்து மிருகங்களாகி மரணத்தைத் தழுவினர். உலகம் முழுமைக்கும் இன்றைக்கும் இத்தகைய இழிசெயல் புரிந்தோர், எத்தகு ஏற்றமுடையவராயினும் வீழ்ந்தொழிவர் என்பதற்கோர் எடுத்துக்காட்டாய் ஆயினர் இருவரும். இராமகீதையின் ஆறாம் கீதாவாசகத்திற்கு மெய்ப்பூட்டிய வாழ்வினர். இராமகீதையின் ஏழாம் கீதாவாசகமாக இனி நாம் காணப்போகும் கீதைமொழிக்கும் எடுத்துக்காட்டாய் இலங்குபவர் இவ்விருவரும்.

வேற்றுமை இரண்டு

இருவருக்கும் உள்ள வேற்றுமைகள் என்ன? வாலி இனத்தால் குரக்கினம்; மலையரசன். இராவணன் பிறப்பால் அரக்கன்; இலங்கைத்தீவின் இறைவன். வாலி யாறாலும் தூண்டப்பெறாது தம்பி மனைவியை வெளவியவன். இராவணனோ தங்கை சூர்ப்பணிகையால் தூண்டப்பெற்று இராமன் தேவி சீதையை நயந்து சிறையெடுத்தவன்.

இராம கீதை

இந்த இரண்டு வேற்றுமைகளுக்குள்ளும் இருவேறு ஒற்றுமைகள் உண்டு. இருவருமே தனிக்கோலாட்சி செய்த நாட்டின் அரசர்கள்; 'வலியம் யாம்' என்ற செருக்குடையவர்கள்.

இருவரும் பிறன்மனை நயந்த விதத்தால் வேறுபட்டிருப்பினும், வெளவிய பிறன்மனையாளின் நாயகனால் வாலிகொல்லப்படவில்லை; சிறையெடுத்த சீதையின் நாயகனால் இராவணன் கொல்லப்பட்டான் என்றாலும் இருவருமே இராமனால் கொல்லப்பட்டவர்கள்.

பாவம் தோற்கும்

இராமன் வாலியிடம் உபதேசம் செய்த ஆறாவது கீதோபதேச மொழிக்கு இருவரும் எடுத்துக்காட்டாய் இழிந்தவர். இராமன் இராவணனிடம் உபதேசம் செய்த ஏழாவது கீதோபதேச மொழிக்கும் இருவரும் எடுத்துக்காட்டாய் மரணித்தவர்கள்.

இராமனும் இராவணனும் இருமுறை நேரிடப் போர் புரிந்தனர். இலங்கையின் மீது இராமன் படையுடன் வந்து போர் தொடங்கியதும் முதற் போரிலேயே இருவரும் நேரிடையாகப் போரிட்டனர். அப்போரின் முடிவில் நிகழ்ந்ததே இனிய ஏழாவது கீதைமொழி. இறுதிப்போரிலும் இருவரும் போரிட்டனர். அப்போது இராமனோ இராவணனோ ஒருவருக்கொருவர் ஏதும் பேசினாரில்லை.

முதற்போரிலே, நீண்ட போரின் முடிவில் இராமன் இராவணனுடைய வில்லை முதலில் துண்டித்தான். வேறொரு வில்லையெடுக்க அதனையும் இராமன் துண்டித்தான். இராவணனது தேர்க்குதிரைகளின் தலைகளை அறுத்தான். தொடர்ந்து படைக்கலங்களையும் குடை கொடிகளையும் துண்டித்துக் கவசத்தையும் கட்டழித்தான் இராமன். பின்னும் இராவணன் ஏறிவந்த மாற்றுத்தேர்களையும் இராமன் அழித்தான்; இறுதியாக இராவணனுடைய மின்னும் மணி மகுடத்தின் மீது அம்பு தொடுத்து அதனைக் கொண்டு போய்க் கடலில் வீழ்த்தினான்.

மணிமுடி இழந்த இராவணன் நிலவை இழந்த இரவைப் போலவும், கதிரவனை இழந்த பக்லைப் போலவும் ஒளியிழந்து நின்றான். போர் புரியும் படைக்கலங்களை இழந்து செருக்கு அடங்கியமையால் முகம் களையிழந்து கறுக்க, கால்விரல்கள் நிலத்தைக் கீறிக் கொண்டிருக்க, ஆயுதமேந்தாத வெறுங்கைகளை ஆல விழுது போல் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு கண்கள் கீழே பார்க்கத் தனியனாய் நின்றான் இராவணன்.

இந்தச் சூழலில் இராமகீதோபதேசம் தொடங்கிற்று. இராமன் நினைத்திருந்தால் இராவணனை அப்போது கொன்றிருக்கலாம். நிராயுதபாணியைக் கொல்வது அறமன்று என இராமன் விட்டான். அறத்தினாலன்றி வெறும் வீரத்தால் மட்டும் போரில் வெற்றி பெறுதல் தேவர்களாலும் இயலாது என்கிற - உலகம் தொடங்கிய காலம் முதல் இன்று வரை, ஏன்? என்றும் நிலைத்து நிற்கிற - பேருண்மையை இராமகீதையாக இங்கே இராமன் மிக எளிய மொழியில் மனத்தில் தைக்கிற மாதிரி சொன்னான்.

அறத்தினால் அன்றி அமராக்கும் அருஞ்சமம் கடத்தல்
மறத்தினால் அரிது என்பது மனத்திடை வலித்தி;

(1141 / 251)

‘அறம் வெல்லும் பாவந்தோற்கும்’ என்பதே இராமவதாரக் குறிக்கோளாகக் கம்பன் காட்டும் மாபெரும் உண்மை. அறம் வெல்லும் என்று மட்டும் சொல்லி நிறுத்தாது பாவந்தோற்கும் என்றது பாவமும் அறத்தோடு போரிடும்; ஆனால் இறுதியில் அறமே வெல்லும் என்று அழுத்தந்திருத்தமாய் உரைக்கவே இரண்டையும் இணைத்துச் சொன்னான் கவிச்சக்கரவர்த்தி. பாவம் என்ற ஒன்று இருந்தால் தானே அறம் பரிமளிக்க முடியும்.

உலகத்தில் அன்றும், இன்றும், என்றும் மாறாத சத்தியவாக்கு இது. மறத்தினால் தான் போர் புரிய முடியும்; ஆனால் அறத்தினால் தான் போரில் வெல்ல முடியும். வாலியின் வாழ்விலும் கண்டோம்; இராவணன் வாழ்விலும் அதனையே கண்டோம்.

இராம கீதை

அறிந்தும் அறியாதது...

ஏதோ யாருக்கும் தெரியாத பேருண்மையைப் புதிதாய் இராமன் கண்டுபிடித்தாற் போன்று இவ்வளவு முக்கியத்வம் கொடுத்துப் போற்ற வேண்டியது தானா இந்த இராமகீதை? கேள்வி நியாயமானது தான்.

எல்லோருக்கும் தெரிந்த, எல்லோரும் அறிந்த உண்மை தான். ஆனால் என்ன நினைக்கிறோம், 'இந்த உண்மை நமக்குத் தெரியும். ஆனால் இது நமக்காக அன்று, பிறருக்குத் தான் என்று'. அங்கே தான் சிக்கல் ஆரம்பம்.

இராவணனுக்குத் தெரியாதா என்ன? இராவணன் யார்?

முக்கோடி வாழ்நாள் பெற்றவன்;
முயன்றுடைய பெருந்தவம் உடையவன்;
'எக்கோடி எவராலும் வெல்லப்படாய்' என வரம் பெற்றவன்;
திசை யானைகளின் கொம்பினை ஒடித்தவன்;
எனவே வாரணம் பொருத மார்பன் என்ற பேரெடுத்தவன்;
ஈசன் இருந்த இமயமலையை அசைத்த தோளன்;
சங்கரன்கொடுத்த சந்திரஹாச வாளுடையவன்;
நாரதமுனிவற்கு ஏற்ப நயம்பட உரைத்தநாவன்;
மாதர் வலிய நெடும் புலவியினும் வணங்காத முடியன்;
ஈசுவரனுக்கே சமமாய் இராவணேசுவரன் ஆனவன்

இவ்வளவு பேரும் புகழும் பெற்றிருந்த இராவணனுக்கு இது தெரியாமல் போகுமா என்ன? தெரியும்; நன்றாகவே தெரியும். இவ்வளவும் பெற்றிருந்தும் ஒன்றை மட்டும் விட்டு விட்டான். எதனை?

இறப்பினும், திரு எலாம் இழப்ப எய்தினும்

துறப்பிலர் அறம் எனல் சூரர் ஆவதே

(306 / 29)

என்று இராமன் சுட்டிக்காட்டும், துறக்கக் கூடாத ஒன்றாகிய அறத்தைத் துறந்ததாலேயே எல்லாம் உடையவனான இராவணன் ஒன்றும் அற்றவனாகி விட்டான்.

உலக இயல்பு விசித்திரமானது. தினமும் எவ்வளவோ பேர் இறக்கின்றார்கள். அவர்களுள் நம் உறவினர், தெரிந்தவர்கள், நண்பர்கள் யாராவதும் இறக்கலாம். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மரணம் சம்பவிக்கும் போது நாம் என்ன நினைக்கிறோம்? அவர்கள் நம்மைவிட்டு, இந்த உலக வாழ்க்கையை விட்டுப் பிரிந்து போய் விட்டார்களே என்று நினைத்துத் துயரப்படும் நாம் எப்போதாவது, எந்த மரணத்தின் போதாவது நாமும் ஒருநாள் இப்படித்தானே மரணமடைவோம், உற்றாரையும், உறவையும், உலகையும் விட்டுப் பிரிவோம் என்று நினைக்கிறோமா? ஏதோ அந்த மரணங்கள் அவர்களுக்கு மட்டுமே சம்பவிக்கும், நமக்கு யாதொன்றும் சம்பந்தமில்லை என்பது போன்று வாளாவிருப்போம். நமக்கும் மரணம் ஒருநாள் சம்பவிக்கும் என்று தெரியாதா? அறியோமா? தெரியும்; நன்றாகவே அறிவோம். ஆனால் நமக்கு வரும்போது பார்த்துக் கொள்வோமே என்ற ஒரு மெத்தனம், அறிந்ததை உள்ளே போட்டு அழுக்கி விட்டு ஆட்டத்தைத் தொடரும் அறியாமை எப்படியோ இல்பாக ஆகி விடுகிறது.

இராவணனுக்கோ அறிந்தும் அறியாதது போன்ற இந்த மெத்தனம் கொஞ்சம் அதிகம். காரணம் அவன் பெற்ற பேறுகள், வெற்றிகள் ஏற்படுத்திவிட்ட மமதை, அகங்காரம், செருக்கு. அறம் என்பதெல்லாம் வேறு யாருக்கோ தான்; தனக்கில்லை என்று தருக்குக் கொண்டான்; தவறிழைத்துத் தண்டனை பெற்றான். இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு மகோன்னதமான மாபெரும் வீரன் இழப்படைவானா? 'வெல்லும் அத்தனை அல்லது, தோற்றிலா விறலோன்' என்று புகழப்பெறும் தோல்வி அறியாத வெற்றி வீரன் தோற்பானா?

இடிக்குநர்

அறம் வெல்லும் என்று அறிந்ததை அறியாதவன் போன்றிருந்த நேரங்களில் எத்தனை பேர் அவனுடைய நினைவிற்கு, கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தனர்? தவறிழைப்பதற்கு - சீதையைக் கவர்ந்து வருவதற்கு - பிள்ளையார் சுழி போடும் போதே, மாமன் மாரீசன் இராவணனை எச்சரித்தான்.

இராம கீதை

திறத் திறனாலே, செய்தவம் முற்றித் திரு உற்றாய்,
மறத் திறனாலோ? சொல்லுதி - சொல் ஆய் மறை வல்லோய்!
அறத் திறனாலே எய்தினை அன்றோ? அது, நீயும்
புறத் திறனாலே பின்னும் இழக்கப் புகுவாயோ?

(512 / 10)

‘சொற்களை ஆராய்தற்கு உரிய வேதங்களில் வல்லவனே’ என்று முதன் முதலிலே எல்லாம் அறிந்தவன் இராவணன் என்பதை நினைவூட்டி, ‘செய்தற்கரிய தவங்களைச் செய்து எய்தற்கரிய செல்வத்தை எல்லாம் வீரத்தினால் மட்டுமோ பெற்றாய்? அறத்தினால் பெற்றதை எல்லாம் இப்போது அறந்திறம்பி இழக்கலாமா?’ என்று மாரீசன் எடுத்த எடுப்பிலேயே இடித்துரைத்தான்.

தாய்வழிப் பாட்டனான மாலியவான் எடுத்துரைத்தான். தம்பி வீடணன் மன்றாடிச் சொன்னான். ஆனால் எதுவும் இராவணன் காதில் ஏறவில்லை. அந்த உபதேசமெல்லாம் தனக்கல்ல என்று தள்ளி விட்டான்.

இவ்வளவிற்கும் பிறகு முதற் போரிலே தோற்றுத் தனிமரமாய் நிற்கும் போது தான் இராவணனுக்கு இராமகீதோபதேசம் நிகழ்ந்தது. இது நிகழும் போது இராவணன் படைக்கலங்களை எல்லாம் இழந்து, தனியனாய் விழுதுடை ஆலம்ரம் போன்ற மெய்யனாய் நின்றான்.

ஒருவேளை இந்த உபதேசத்தை இராவணன் உதாசீனப்படுத்துவானோ என்ற ஐயம் இராமனுக்கு இருந்திருக்குமோ, என்னவோ, அடுத்ததாக மற்றொன்றையும் சொன்னான். “சிறையிலிருந்து சீதையை விடுவித்து விட்டு, வீடணனை அரசனாக ஏற்று இருந்தாயென்றால் நான் உன்னை உயிரோடு விட்டு வைக்கிறேன். அதற்கு உனக்கு விருப்பமில்லையென்றால் உனக்கு எஞ்சியுள்ள வலிமையைக் கொண்டு என்னுடன் போர் புரியலாம். உன்னுடைய படைகள், துணைகள் எல்லாம் காற்றால் எறியப்பட்ட பூளைப் பூண்டுகள் ஆயின. இருந்தாலும் போர் செய்ய விரும்பினால் இன்று போய்ப் போர் புரிய நாளை வா” என்றான்.

எல்லோரானும் அதிகம் உபயோகப்படுத்தப்பெறும் 'இன்று போய் நாளை வா' என்ற தொடர் இந்த இராமகீதையின் வாசகமே. 'இன்று போய் நாளை வா' என்றானல்லன் இராமன். 'இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா' என்று தான் இராமன் சொன்னான். போர் புரிவதாயிருந்தால் நாளை வரலாம்; இல்லையேல் - அதாவது போர் புரிய விருப்பமில்லையேல் - இன்றே சமாதானமாகலாம்; இன்றே சீதையைச் சிறைவிடுத்து உயிர் பிழைக்கலாம். வாழ்வென்றால் இன்றே; சாவென்றால் நாளை என்பதுவே, இராமன் 'போருக்கு' என்ற சொல்லை இடையிட்டுச் சொன்னதன் நயமாகும்.

ஆனால் நடந்தது என்ன? இராவணன் தன் வழக்கப்படி இதனையும் உதாசீனப்படுத்தினான். தன் தவற்றை உணர்ந்து திருந்தக் கிடைத்த இறுதி வாய்ப்பையும் நிராகரித்து விட்டு மறுநாள் கும்பகருணனை அனுப்பிப் போரைத் தொடர்ந்தான். போரில் தன் உறவினர், துணைவர், படைகள், படைக்கலங்கள் எல்லாவற்றையும் இழந்து தானும் வீழ்ந்தான்.

இதனைச் சீதை மிகத் தெளிவாக இராவணனுக்கு எடுத்துச் சொன்னாள். "கடிக்கிற பாம்பு கூட மந்திரத்திற்குக் கட்டுப்படும். மனம்போனபடி வாழும் உன்னை நல்லது இது, கெட்டது இது என்று சரியான காரணத்தோடு கூறி இடித்துரைப்போர் உன்னுடன் இல்லை; உடன் இருப்பவர்கள் நீ சொன்னதற்கே தலையாட்டி உன்னை முடிக்கின்றவர்கள். எனவே உனக்கு அழிவு தான் முடிவு".

கடிக்கும் வல் அரவும் கேட்கும், மந்திரம்; களிக்கின்றோயை,
'அடுக்கும், ஈது அடாது' என்று, ஆன்ற ஏதுவோடு அறிவு காட்டி,
இடிக்குநர் இல்லை; உள்ளார், எண்ணியது எண்ணி, உன்னை
முடிக்குநர்; என்ற போது, முடிவு அன்றி முடிவது உண்டோ?

(823 / 136)

அரக்கர்கள், ஆணவக்காரர்கள், அக்கிரமக்காரர்கள், ஆயுதவாதிகள், பயங்கரவாதிகள் என்று தாம் நினைத்ததையே எண்ணி முடிக்கும் அத்தனை பேருக்கும் அன்றும், என்றும் பொருந்தி வரும் கீதை மொழி இது. ஆனால் இராவணன் போல்

இராம கீதை

அவர்களும் கேட்காதவர்களே. சரித்திரம் இப்படிப்பட்ட வீழ்ச்சியடைந்த எத்தனை பேரை நமக்குக் காட்டியுள்ளது!

வழி மொழி கீதை

இராமன் கூறிய இந்த, இறுதியான, ஏழாவது கீதாமொழியைக் கேட்டு நடந்தால் நமக்கு என்றும் வெற்றியே. அறம் தான் என்றைக்கும் அளவுகோல் - நம் உயர்வுக்கு அறத்தின் வழி நின்றால், அதனால் இடையில் எத்தனையோ துயரங்களைச் சந்தித்தாலும், இறுதியில் வெற்றியே. அறமல்லாத வழிச் சென்றால், இடைப்பட்டுச் சிறு சிறு பலன்கள் பெற்றாலும், இறுதியில் வீழ்ச்சியே என்பதில் ஐயம் ஏதுமில்லை. இந்த அற்புதமான உண்மையைத் தான் கீதை வழியில் இராமகீதா வாசகம் நமக்குப் புகட்டுகிறது.

அவதார புருஷனாகிய கண்ணன் பகவத் கீதையில் இதையே தான் பிரகடனப் படுத்தினான் :

யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லானிர்பவதி பாரத |

அப்யுத்தானமதர்மஸ்ய ததாத்மானம் ஸ்ருஜாம்யஹம் ||

(4 : 7)

‘எப்பொழுதெல்லாம் அறம் அழிந்து போய், மறம் மேலெழுகிறதோ, அப்பொழுதெல்லாம் என்னை நான் பிறப்பித்துக் கொள்கிறேன்’ என்று கண்ணன் அவதார மகிமையைச் சுட்டுவான். சமூக முன்னேற்றத்திற்குத் துணைபுரியும் காரியங்களே தர்மங்களாகின்றன; அதற்குத் தடையாயிருப்பவைகள் அதருமங்களாகின்றன; அதருமம் தலையெடுத்துப் பெருங்குழப்பங்களை உண்டு பண்ணும் நெருக்கடி காலங்களில் எல்லாம் அவதாரம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது; ஏற்படுகிறது; ஏற்படும். இது முக்காலத்திற்குமான உண்மை.

எந்நாட்டு, எத்தேசத்து வரலாறும், எத்தனி மனித சரித்திரமும் ஒளிவீசிக்காட்டும் ஒப்பற்ற பேருண்மை இதுவே. அப்படி அவதாரம் நிகழ்ந்து என்ன செய்கிறது?

இதோ கண்ணன் தொடர்ந்து சொல்வதைக் காண்போம் :

பரித்ராணாய ஸாதூனாம் வினாசாய ச துஷ்க்ருதாம் |
தர்மஸம்ஸ்தாபனார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே ||
(4 : 8)

‘நல்லவர்களைக் காப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், அறத்தை நிலை நாட்டவுமே யுகந்தோறும் நான் அவதரிக்கிறேன்’ என்று அவதாரமெடுத்துச் செய்யும் காரியத்தையும் குறிப்பிடுவான். தக்கோர் இடர் துடைத்தலும், தீயோரைக் களைதலுமே அவதாரத்தின் பணி. இது எக்காலத்தும் நிகழ்ந்தது, நிகழ்வது என்பதற்காகத்தான் யுகந்தோறும் அவதரிப்பதாகச் சொன்னான்.

நடமாடும் கீதை

கீதையை உலகிற்களித்த கிருஷ்ணனும் அவதார புருஷன். அதற்கு முன்னே தோன்றி நடந்து காட்டி உயர்ந்த இராமனும் அவதார புருஷனே. தசாவதாரங்களில் இந்த இரண்டு அவதார புருஷர்கள் தாம் பேசப்பட்டு வரும், மிகவும் போற்றப் பெற்று வரும், ஏன் துதிக்கவும் பெற்றுவரும் அவதார புருஷர்கள். காரணம்? இருவரும் உலகிற்கு அளித்த கொடை அத்தகைய விழுமியது.

திரேதா யுகத்திலே அப்படி அறந்தலை நிறுத்த அவதரித்தவனே இராமன்; கலியுகத்திற்குத் தோள் தீண்டியதான துவாபர யுகத்திலே அறந்தலை நிறுத்த அவதரித்தவனே கிருஷ்ணன்.

இராமன் காலத்தில் அதிகம் சொல்ல வேண்டிய தேவையிருக்கவில்லை. எனவே இராமன் அறவழியை நடந்து காட்டி நிறுவினான். இதைத்தான் அனுமன் வாயிலாக இராவணனிடம் தெரிவிப்பான் கம்பன் :

அறம் தலை நிறுத்தி வேதம் அருள் சுரந்து அறைந்த நீதித்
திறம் தெரிந்து, உலகம் பூணச் செந்நெறி செலுத்தி, தீயோர்
இறந்து உகநூறி, தக்கோர் இடர் துடைத்து, ஏக ஈண்டுப்
பிறந்தனன் - தன் பொன்பாதம் ஏத்துவார் பிறப்பு அறுப்பான்
(917 / 81)

இராம கீதை

உலகம் பூண்டு நடக்க, செந்நெறி செலுத்த வந்தது இராமாவதாரம்.

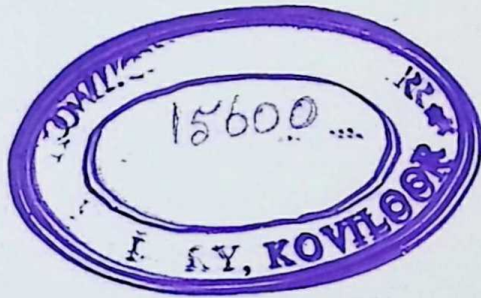
கிருஷ்ணன் காலமோ அப்படியில்லை. நடந்து காட்டினால் கூட பார்த்துத் திருந்துவோர் இல்லை. அதோடு கூட இனி வரும் யுகத்திற்கு - கலியுகத்திற்கு - உதவவே சொல்லி வைத்து விட்டுப் போனான். கலியுகத்தின் காலக் கட்டாயம் அப்படி. எங்கே திரும்பினும் போரும் பூசலும் அழிவும் பயங்கரமும். இவர்களுக்குத் திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னால் தான். உறைக்கும். அப்படி உபதேசமாகச் சொல்லியதே பகவத்கீதை.

இராம - கிருஷ்ணர்களின் அவதார நோக்கம் ஒன்றே. ஒருவர் சொன்னார்; ஒருவர் நடைமுறைப்படுத்திக் காட்டினார் என்றாலும் நடந்து காட்டிய இராமவதாரமும் சிற்சில இடங்களில் வாய்திறந்து உபதேசித்துள்ளது நம் நன்மைக்காக; நாம் படித்து மனத்துள் வாங்கி உய்வடைதற்காக. கிருஷ்ணனைப் போல இராமனும் நல்லாசிரியனாய்ச் சிலருக்கு உபதேசித்து, கீதாம்ருதம் வழங்கி, நடந்து காட்டியதை விரிவாய்க் காணவும், கண்டதை உங்களோடு பகிர்ந்து மகிழவும் எழுந்ததுவே இராமகீதை எனும் இனிய ஆய்வு.

இப்பார்வையை இராமனை நல்லாசிரியனாய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்ற அவாவினை என்னுள் தோற்றுவித்தது அண்ணல் காந்தியடிகளின் நடப்பே. அவர் மகாத்மா இல்லையா? அதனால் தான் கிருஷ்ணனின் பகவத்கீதையை வழிகாட்டியாகக் கொண்டார்; இராமனை வழிபடு கடவுளாக, தம் நடத்தைக்கு முன்னோடியாய்க் கொண்டார். அதனாலேயே உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம் உறைகிறார். எனவே தான் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற மெய்ஞ்ஞான - விஞ்ஞானியான ஆல்பர்ட் ஈன்ஸ்டீன் 'இப்படியொரு ஜென்மம் சதையோடும் இரத்தத்தோடும் இப்பூமியில் இனி உலவாது' என்றெழுதினார்.

கீதை புகட்டிக் காட்டிய வழியை அன்றே நடந்து காட்டிய நடமாடும் கீதை இராமன்!

பழ. பழனியப்பன்

கம்ப காவலர், கம்பன் அடிகூடி, கம்பன் மாமணி என்று
பெரும் கீர்த்தியெலாம் பெற்றவர்.